

จอมนาง เจ้าแผ่นดิน

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

พื ม ค้า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๕๓

จอมนางเจ้าแผ่นดิน

ผู้เขียน : อุมารตี

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๕๖

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-0838-4

ราคา ๒๖๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมารพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : อุมารพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : ปองวิทย์ ศุภวงค์

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : ธารชาติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (๑๙๙๙) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๖

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

แนะนำหรือวิพากษ์หนังสือเล่มนี้ให้

www.thaibookrecommnd.com

พื ม

กร:ถาขณอบสาตากรันร็ด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

หนึ่งในหลายบทบาทและอาชีพของคุณพ่อของผู้เขียนคือเป็นนักเขียนบทละคร ท่านเขียนบทละครการกุศลมากมายหลายเรื่อง ส่วนใหญ่เป็นละครอิงประวัติศาสตร์เพื่อปลุกใจให้คนไทยรักชาติ ด้วยเหตุนี้ที่บ้านจึงมีหนังสือประวัติศาสตร์และวรรณกรรมโบราณมากมาย หนึ่งในหนังสือเหล่านั้นมีเรื่อง *มหาภารตยุทธ* แปลและเรียบเรียงโดย อาจารย์กรรณา-เรื่องอุไร กุศลาสัย รวมอยู่ด้วย จำได้ว่าตอนที่หยิบขึ้นมาดู พ่อซึ่งเป็นคนพูดน้อยถึงน้อยที่สุดเปรยขึ้นมาลอยๆ ว่า นี่แหละสุดยอดวรรณกรรม...ฟังแล้วขลุ่ยทั้งนี้เพราะว่าถึงพ่อจะรักลูกมาก แต่พูดกับลูกนับคำได้ ดังนั้นเรื่องใดที่ท่านพูด ย่อมมีสาระสำคัญและเป็นที่สุดประดุจคำพิพากษาสำหรับผู้เขียน

นับแต่วันนั้นผู้เขียนตั้งใจจะอ่านวรรณกรรมเรื่องนี้ให้ได้ แต่เหตุการณ์มากมายผ่านเข้ามาในชีวิต และหนังสือเล่มนั้นก็ถูกปล่อยให้ฝุ่นจับและสูญหายไปในช่วงการโยกย้ายบ้านนับสิบครั้ง จนกระทั่งผู้เขียนออกจากงาน จากที่เคยทำงานตลอดเวลาที่ลืมหืมตาตื่น กลายเป็นคนที่มีเวลาว่างมากมาย จึงนึกถึงหนังสือเล่มนี้และเริ่มต้นตามหา จนไปพบบนชั้นหนังสือของหอสมุดปริดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พอได้อ่านแล้วก็วางไม่ลง ช่างยังเกิดแรงบันดาลใจที่จะแต่งนิยายสักเรื่องหนึ่ง...พ่อพูดไว้มิได้เกินจริง *มหาภารตยุทธ* เป็นสุดยอดวรรณกรรมจริงๆ

และนั่นเป็นที่มาของภาคสามของนิยายชุดกสินรินปุระ ซึ่งจริงๆ แล้วเขียนก่อน *ราณีในดวงใจ* และ *สุดหัวใจเจ้าग्งูมา* ซึ่งเป็นภาคแรกและ

ภาคสอง เป็นการเล่าเรื่องจากปัจจุบันย้อนไปหาอดีตว่าถ้าจะเป็นอาณาจักรแห่งความรักและความดีที่ยืนยงคงกระพัน กินรินจะต้องฝ่าฟันอะไรมาบ้าง โดยเล่าผ่านเรื่องราวชีวิตและความรักของจอมนางเจ้าแผ่นดินทั้งสามคนสามยุค...สะการะ ตัวแทนแห่งความรัก ความภักดีและความเสียสละในยุคปฐมกาล...เทราปตี ตัวแทนความดีและความซื่อบริสุทธิ์จนถูกประณามว่าโกงเขลาอ่อนแอในช่วงยุคทอง...เจ้าหญิงเทราปตี ตัวแทนแห่งความดีที่มีอคติในโลกปัจจุบัน

เช่นเดียวกับการต่อสู้ระหว่างธรรมะกับอธรรมในมหาภารตยุทธแท้จริงแล้วมนุษย์ทุกคนต้องต่อสู้กับธรรมที่อยู่ในใจของตนเช่นเดียวกับศัตรูหมู่อริที่มีเลือดเนื้อตัวตน ส่วนความรักนั้นก็อาจเป็นเชื้อเพลิงให้อหิงสาความดีพวยพุ่งซัดซาล หรือไม่ก็เร่งให้ความพยายาพาให้ล้มลุกกลามเป็นความชั่ว ทว่าสิ่งใดเล่าที่เป็นปัจจัยนำพาไปสู่มรรคาแห่งธรรมะหรืออธรรม

ถ้าจะมีความดีใดๆ ในนิยายเรื่องนี้ ขออุทิศแด่แม่ผู้ให้ชีวิตและพ่อผู้เป็นแรงบันดาลใจและวีรบุรุษของลูก ครูอาจารย์ผู้ให้วิชาความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาสัย ผู้แปลและเรียบเรียงมหาภารตยุทธ

ขอขอบคุณนักอ่านในเว็บเด็กดีที่ให้คำวิจารณ์ แนะนำ เป็นกำลังใจบวก ที่ช่วยให้สติ ตีชม ชัดเกลา และสถาพรบุ๊คส์ที่ให้โอกาสแก่ผู้เขียนหน้าใหม่ได้ตั้งไข่และก้าวไปในโลกวรรณกรรม

อุมารตี

บทนำ

วันนี้โรงพยาบาลกลางของกินรินปุระเนื่องแน่นไปด้วยผู้เฝ้ารอ ชาวกินรินนับพันมานั่งรอนอนรออยู่ที่บริเวณสนามตั้งแต่เช้ามืด ข้าราชการใหญ่ๆน้อยๆ เดินๆ อยู่แถวระเบียบ ส่วนขุนพล จอมพล พระเชษฐาขององค์ราชินี และภรรยาชาวอังกฤษนั่งรออยู่หน้าห้องคลอด ทุกคนมีสีหน้าห่วงใยระคนปีติ ด้วยอีกไม่นานอุมารตีเทวี ราชินีแห่งกินรินปุระจะทรงให้กำเนิดพระธิดาองค์แรก ซึ่งจะได้รับการสถาปนาเป็นเจ้าหญิงรัชทายาทและขึ้นครองราชย์เป็นราชินีองค์ต่อไป

บรรยากาศในห้องคลอดก็ไม่ต่างกันนัก สตีฟ แมคเคนซี อภิมหาเศรษฐีชาวอเมริกันผู้เป็นพระสวามี ยืนข้างเตียงไม่ยอมห่าง คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือเท่าที่หมออนุญาตให้ทำได้ เห็นใบหน้าของปราวตีบิดเบี้ยวเหี่ยวเมื่อดึงผูกพราวบนหน้าผากเพราะความเจ็บปวดที่ไร้ เขาก็แทบสั่งให้หมอฟื้นความจำงานที่จะคลอดตามธรรมชาติของหล่อน แล้วฝ่าออกให้รู้แล้วรู้รอดไป อยากให้คนแม่หลุดพ้นจากความเจ็บปวด และอยากเห็นหน้าลูกซึ่งลุ่มมาสามปีกว่าจะได้สมใจ

นอกจากหมอ พยาบาล และพระสวามีแล้ว อีกสองคนที่ขอเข้ามาช่วยกันทั้งลุ่นทั้งเบ่งคือสองท้าวนางแห่งตำหนักหลวง...คุณวรวรณี พระอภิบาลชาวไทย กับท่านหญิงกมลลา พระอภิบาลเชื้อสายภารตะ ทั้งสองเคยเลี้ยงดูองค์แม่มาตั้งแต่ประสูติ บัดนี้จึงเข้ามาารอรับหน้าทืออภิบาลของพระธิดาตั้งแต่อยู่ในห้องคลอดเลยทีเดียว แม้หมอจะกีดกันไม่ให้เข้ามาเกะกะและได้แต่คอยมองด้วยความรักความหวังโยยอยู่ห่างๆ แต่ทั้งสองก็ไม่ย่อท้อ คอยปลอบและเอาใจช่วยองค์รานีตลอดเวลา นับเป็นห้องคลอดที่ครึกครื้นราวกับสนามแข่งบอลโลกรอบชิงชนะเลิศที่ไม่ปาน

เจ็บพระครรภ์อยู่สามชั่วโมง ในที่สุดอุมารตีเทวีก็ทรงคลอดพระธิดาอย่างปลอดภัย ทรงมองสูติแพทย์ควักก้อนเลือดออกจากปากทารก แล้วตบกันเบาๆ ใ้ห้องให้เจ้าเพื่อกระตุ้นการทำงานของปอด เสียงอุแว้เหมือนเสียงสวรรค์สำหรับทุกคน สตีฟบีบมืออ่อนแรงของภรรยา น้ำตาคลอกันทั้งคู่ด้วยความปีติลึกลับ

“ครบถ้วนสมบูรณ์ทุกประการพะยะค่ะ” หมอยืนยันหนักแน่น

หลังจากพยาบาลคนหนึ่งออกไปแจ้งข่าวให้พระเชษฐาและชาวกินรินทราบข่าว เสียงไชโยและทรงพระเจริญดังก้องเป็นระลอก รานีแย้มพระสรวลเปลี่ยๆ ตื้นตันในความจงรักภักดี คินนีชาวกินรินคงเฉลิมฉลองกันทั้งปุระพยาบาลอุ้มพระธิดาให้ทรงชื่นชมก่อนพาไปชำระล้างและห่อด้วยผ้าให้ความอบอุ่น

“ดูสิ น่าเกลียดน่าชังอย่างกับเหวดตามาจุติ” คุณวรวรณีหันไปพยักพยิดกับท่านหญิงกมลลา ปลายปลีมน้ำตาคลอ ความรักซึ่งไม่รู้มาจากไหนปลิวล้นใจของทั้งคู่

จริงอย่างที่คุณวรวรณีบอก วรองค์น้อยๆ นั้นมิได้เหียวย่นเช่นทารกแรกเกิดทั่วไป พระฉวีเต่งตึง ผุดผ่องเรื่องรอง เนตรกลมโตสดใสทอดมองพระมารดาและพระบิดา แล้วจึงมองไปรอบๆ เหมือนเด็กโต ไม่พรั่นต่อแสงจ้าของไฟห้องคลอด โอบุษฐ์จิวแย้มน้อยๆ ส่งเสียงอ้อแอ้ดูจทักทายโลก

และคนรอบตัว

ทันใดนั้นฟ้าก็ผ่าสะท้านสะเทือนอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ดังเข้ามาถึงในห้องคลอต พื้นใต้ฝ่าเท้าของทุกคนลั่นไหวด้วยแรงฟาดของอสุณีบาต รวากับฟ้าดินแซ่ซ้องถวายพระพรต้อนรับ

แรงสะเทือนจากครั้งแรกยังไม่ยุติ ฟ้าก็ผ่าอีกครั้ง ไฟกะพริบวูบเหมือนจะดับแล้วกลับสว่างขึ้นใหม่ ทุกคนผวาด้วยความเป็นห่วงทารกน้อย ทว่าภาพที่วาบให้เห็นแล้วเลือนหายทำให้ตกตะลึงครั่นคร้ามกันถ้วนหน้า

สรรพรังสีพลันจิตจ้ารอบวรกายน้อย ในหัตถ์จ้อยซึ่งแผ่ออกประจูดุจดุคปรากฏศัสตราวุธทั้งแปดแห่งพระแม่ทุรคา อันได้แก่พระแสงดาบ ตรีสูลจักร สังข์ คทา ดอกบัว พวงมาลา และหัตถ์หนึ่งอยู่ในท่าประทานพร

“โอม อัง ฮรีง กลีง จามันดาเย วิชเช โอม”

ทุกคนชนลุกซู่ หันไปมองท่านหญิงกมลเป็นตาเดียว เมื่อเสียงสวดสรรเสริญหลุดจากปากของนางอย่างไม่รู้ตัว ท่านหญิงเห็นด้วยตาและรู้ด้วยญาณว่าบัดนี้ พระแม่ทุรคาพร้อมเทพศัสตราทั้งแปดซึ่งเป็นปางปราบอสูรของพระแม่อุมาเทวีอวตารลงมาจุติบนพิภพอีกครั้งหนึ่งแล้ว!

นางตัวลั่นพรันพริ้งด้วยเข้าใจความหมายของปรากฏการณ์เทพอวตาร...ฤาหลังจากอยู่รอดปลอดภัยมาหลายศตวรรษ กินรินปุระที่เพิ่งเปิดประเทศเพียงสี่ปีจะต้องเผชิญกับมหาภัยยิ่งใหญ่เกินกว่ามนุษย์จะต้านทานไหว พระแม่จึงอวตารมาเพื่อปราบมารด้วยพระองค์เอง!

“คุณจ๊ะ ทายลึคะ ที่ไหนเอ่ย...ธูวาเพียงวิญญา ยมุนาดูจหทัย พฤชาพนาไพร เปรียบปานได้ตั้งลมปราณ...”

ลึนกังวานเสียงเล็กเร็นหูประหนึ่งวิหคขัษขาน ทารกหญิงอวบอ้วน ผุดผ่องวัยใกล้สองขวบผู้เป็นเจ้าของเสียงก็ผุดลุกจากท่านอน खेलดูตนเอง เป็นหนึ่งซัดสมาธิเอ๊ะเต ผ้านวมผืนหนาหล่นลงไปกองรอบเอวกลมๆ ผมดำขลับจ่นออกน้ำเงินอย่างที่เราเรียกว่าดำเหมือนขนกาน้ำทิ้งตัวเป็นคนลึนระกลาง

หลัง ลูกผมขอเป็นวงรอบไปหน้ากลมและแก้มป่อง ระแนวจีวโค้งละมุน เหนือดวงตาสีน้ำเงินเข้มตั้งท้องสมุทรลึกล้ำที่แวววาวบ่งบอกถึงความฉลาดเกินวัย

ครั้นไม่ได้รับคำตอบจากหญิงวัยกลางคนที่ห่มลำหริสีย้อมรกตซึ่งกำลังจับตาผู้ช่วยพยาบาลเตรียมนมขวดใหม่โดยไม่มีที่ท่าแปลกใจกับการขับโคลกด้วยภาษาและน้ำเสียงเกินเด็ก ปากแดงฉ่ำของทารกก็ยื่น บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวเริ่มงอนแล้ว

“คุณจะไม่ตอบ เตียวหญิงไปถามคุณจ่าก็ได้”

‘คุณจ่า’ หันไปมอง ส่งยิ้มอ่อนหวานงอนง้อ ตามคมโตบอกเชื้อชาติ ภารตะฉายแววเอ็นดูบูชา “ทูนหัว อย่าทรงงอนเลยเพคะ คุณจะไม่ตอบ เพราะไม่รู้คำตอบ ทรงเฉลยอีกหน่อยสิเพคะ”

ขณะที่พูด ท่านหญิงกมลหรือ ‘คุณจ่า’ ก็ถือขวดนมอุ่นกำลังดีมาถวาย

เจ้าหญิงพระองค์น้อยยิ้มร่าจนเนตรพราว เห็นพื้นที่มีเพียงซีเล็กสองซีกบนล่าง ถูกใจทั้งคำตอบเอาใจและนมผสมน้ำผึ้ง รับมาดูดหมับๆ อย่างกระหายทั้งๆ ที่เพิ่งหมดไปขวดหนึ่งหยกๆ ครั้นหมดไปอีกครึ่งขวดก็นึกได้ถึงเรื่องที่ยังค้างอยู่ จึงลดขวดนมลง แต่ไม่ปล่อยหัตถ์

“ฟังนะคะ หญิงจะเฉลยต่อ....”

ท่านหญิงกมลไม่หัดทาน เพราะรู้ว่าเสวยจนอิ่มแล้วก็ถึงเวลาบรรทมอีกไม่นานก็คงฝันพระเนตรไม่อยู่ มืออุ้มหากเทียบของนางลูบไล้พระเกศาหยิกยุ่ง ปะเหลาะประโลมให้หลับโดยเร็ว ให้ทรงฤทธิ์เรื่องเดชสักเพียงใด ก็ยังเป็นทารกวัยสองขวบ อะไรจะสำคัญไปกว่ากิน นอน เล่น ไม่มีอีกแล้ว

พระองค์น้อยดูดนมอีกอีกใหญ่ เนตรปรืออ อ้าโอษฐ์จิ้มลิ้มทาวหวอดๆ แต่ไม่วายขับขานต่อ...

“หนึ่งหมื่นปีสี่ล้านวันถือกำเนิด เหตุเพราะเกิดเทวัญบ่อนอสุร ครั้นยัดยื้อนานวันพลันอาดูร กลายเป็นมุลเทवासูรสงคราม ครั้นครั้นเสียงลั่นสาม

โลก หิมพานต์สระโบกษะท่าหน้าฟ้า เทวานาคครุฑเข้าอุทธา เทพคัสตราทิพยา
เกรียงไกร...”

เสียงโกลากช้าแล้วเงียบลง ตามด้วยเสียงดูดนมจืดๆ ตาพริ้มหลับ
แต่ครู่ต่อมาก็ซบกลอนต่อ เสียงละเมอประดุจเล่าภาพจากความฝัน

“อินทราชาให้กินนรโยกย้ายถิ่น ปีนนรินทร์ส่งขุนพลออกค้นหา
ดินแดนใหม่ทางไกลการรบรา อุดมผลอีกพฤษ์ไพรสาณที่...”

คราวนี้เงียบไปนาน ตาปรือแล้วปิดสนิท ปากเผยอเล็กน้อย
ลมหายใจสม่่าเสมอ

ท่านหญิงกมลลาถอนหายใจเมื่อเห็นลูกตาใต้เปลือกตาเคลื่อนไปมา
รู้จากประสบการณ์หลายครั้งว่าพระองค์น้อยกำลังดำดิ่งสู่อดีตกาล นางนั่ง
ลงข้างเตียง ไม่ยอมไปไหนหรือให้ใครอื่นนอกจากคุณวรวรณีนำหน้าที่แทน
ด้วยครั้งหนึ่งเมื่ออายุได้ขวบเศษ เจ้าหญิงน้อยเคยตื่นขึ้นมาพร้อมกับเล่า
ความฝัน

‘ท่านทวดพาลูกบินปรือ กระพือปีกที่บ่อย คนอื่นก็บินเหมือนกัน
เล่นน้ำตก ร้องเพลง กินแต่น้ำผึ้งกับน้ำเกสรดอกไม้ วันหวาน’

จากวันนั้นไม่ว่าตื่นมาจากขวดหรือแก้วต้องร้องขอน้ำผึ้งมาผสมเสมอ
อาหารอื่นก็รับประทานแต่ผลไม้หรือพืชผักจนพระชนกชนนีเป็นห่วง แต่พอ
เห็นว่าสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ โตเร็วกว่าเด็กวัยเดียวกันทั้งร่างกายและ
สมอง คนรอบข้างจึงเบาใจ

คุณวรวรณีนีเคยแกล้งถาม ‘ท่านทวดไหนเพคะ’

พระองค์น้อยตอบซัดถ้อยซัดคำ ‘ก็ท่านทวดสิณธพ-ยมนาโง เทพ
ผู้พิทักษ์กินรินปุระโงละคะ คุณจำไม่เคยเห็นหรือ ท่านเฝ้าหน้าห้องบรรทม
ท่านแม่โงละคะ’

คุณวรวรณีนีถอนใจโล่งอก...เด็กก็อย่างนี้แหละ เห็นอะไรก็เก็บไปฝัน
เป็นตุเป็นตะ

‘บินไปถึงไหนมาเพคะ’ ท่านหญิงกมลลาถามต่อ เพราะสังหรณ์ใจ

บางอย่าง พระธิดาไม่ธรรมดาที่ตั้งแต่วันประสูติแล้ว

คำตบเล่นแอสองพระอภิบาลอ้าปากค้าง พระธิดาตบเสียงแจ๋ว แถมมีชวานยิกๆ ตอนท้าย ‘หิมพานต์คะ วันหลังลูกจะขอท่านทวดพาคุณจ๊ะ คุณจ๋าไปด้วยนะ ไปนะ...นะ’

พอหายตะลึงแล้ว คุณวรวรรณก็แก้งแฮ่ต่อเพราะความอยากรู้ ‘งั้นไปวันนี้เลยได้ไหมเพคะ คุณจ๋าอยากไปเที่ยวแล้ว’

ทารกน้อยหลับตาพริ้มอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ให้คำตอบที่ทำให้คนฟังสะดุ้ง ‘ว่า ไปไม่ได้คะ ท่านทวดบอกว่าคุณไม่ถึง ถ้าอยากไปต้องบำเพ็ญบารมี แล้วทิ้งร่างสกรปรกหมื่นควาไว้ที่นี่ ไปได้แต่จิตใจ ต้องหัดร้องเพลงกับขับกลอนด้วยนะคะ เพราะชนที่นั่นเขาไม่พูดกันคะ มันไม่เสนาหะ’

แค่นี้ยังไม่เท่าไร ที่ท่านหญิงกมลากับคุณวรวรรณก็กังวลนักคือ วันหนึ่งทารกน้อยตื่นขึ้นมา น้ำตาคลอ...เศร้าหมองเกินเด็ก สองพระอภิบาลเฝ้าปลอบปะหละอยู่นานก็ยังไม่ดีขึ้น

‘ไม่สบายหรือเปล่าเพคะ ปวดหัวไหมเพคะ’ คุณวรวรรณสั่งผู้ช่วยพยาบาลวัดไข้

องค์หญิงน้อยส่ายหน้า ‘ไม่ปวดหัว แต่ลูกปวดใจ...’

คุณวรวรรณโอบร่างอวบเข้ามากอดปลอบ เข้าใจว่าคงหมายถึงรู้สึกปวดร้าวเพราะภาพที่เห็นในความฝัน ‘นั่นแค่ความฝันเพคะ ทรงเล่นมากเกินไปเลยละเมอ’

แต่พระองค์น้อยยังเศร้าสร้อย น้ำตาไหลรินเป็นสาย ละอื้นน้อยๆ เหมือนผู้ใหญ่

‘เรื่องจริงคะ สองพันกว่าปีมนุษย์ ทำสิบปีสวรรค์ที่แล้ว ธานี...ธานี...’ พุดได้เท่านั้นก็สะอื้นอีก

ท่านหญิงกมลากับคุณวรวรรณผลัดกันกอด ปลอบโยนด้วยประโยคเดิมๆ ‘มันเป็นความฝันเพคะ ไม่ใช่ความจริง ทรงตื่นแล้ว ไม่เป็นไรแล้วนะเพคะ’

ปากพูดไปแต่ใจรู้ว่าในระหว่างนิทรา พระองค์น้อยคงท่องอดีตกาล มาจริงๆ บ่อยครั้งเป็นประสบการณ์หวนขึ้นสนุกสนานเช่นคราวที่ไปเยือน แดนหิมพานต์ ทว่าบางครั้งคงพบกับเรื่องราวขมขื่นจึงได้เศร้าซึมเป็นหนักหนา เลี้ยงกันมาแต่อ่อนแต่ออก ดูไม่ยากกว่าวันไหนฝันดีหรือฝันร้าย ถ้าวันไหน ไปพบเห็นเรื่องเศร้าจะนอนกระสับกระส่าย หน้านี่คือขมวด ปลุกเท่าไร ก็ไม่ตื่น ครั้นตื่นขึ้นมาก็ร้องไห้จ้าหรือไม่ก็งอแงเศร้าซึมจนกว่าจะได้อยู่ พร้อมหน้าพระชนกชนนี หากวันไหนได้ไปท่องเที่ยวในสถานที่อันวิจิตร หรือได้พบเห็นเรื่องราวน่าตื่นเต้นยินดีก็จะยิ้มหวานทั้งๆ ที่ยังหลับตาพริ้ม เช่นเดียวกับขณะนี้...

บรรพที่หนึ่ง

ปฐมกาล

ย้อนกลับไปสู่ช่วงเวลาที่กินนรและสัตว์หิมพานต์เยี่ยมผ่านพื้นพิภพ
มนุษย์อาศัยอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพร ดินร่นดำรังซีพด้วยปัจจัยพื้นฐาน
อำนาจและสงครามเป็นเรื่องของเทพเจ้ากับเหล่าอสูราบนสรวงสวรรค์

๑

หนึ่งหมื่นปีสี่ล้านวันถือกำเนิด
ครั้นยี่ดื้อนนานวันพลันอาดูร
ครั้นครั้นเสียงลั่นสามโลก
เทวานาคครุฑเข้ายุทธธา
อินทราชให้กินนรโยกย้ายถิ่น
ดินแดนใหม่ห่างไกลการรบรา
ลับที่ที่ปลายเทือกหิมาลัย
หากลม้ายคล้ายแดนกินรี
ครั้นลั่นศึกอสุราเผ่นแพ้
บ้างอาลัยหลงรักและผูกพัน
อันลีนธพ-ยมุนาชาณสมร
ให้เรื่องเดชเลื่องชื่อลือระบิล

เหตุเพราะเกิดเทวัญบั่นอสูร
กลายเป็นหมูลเทवासुरสงคราม
หิมพานต์สระโบกสะทั้นฟ้า
เทพคัสตราทพิยาเกรียงไกร
ปิ่นนรินทร์ส่งขุนพลออกค้นหา
อุดมผลาอีกพฤษไพรสายนที่
พบแดนใหม่กลางภูไพรไกลหมื่นลี้
ธ จึงมีบัญชาพาลี้ภัย
กินนรแปรกลับถิ่นไม่ผินผัน
ขอสถิตอยู่ยังแดนดิน
ปกนครคุ่มปฐาปาแลลีนธุ์
นามากินรินพ้องพงศ์พันธุ์

เสียงขับกลอนเล่าขานตำนานกำเนิดกนิรินปุระของเหล่ากนิร
ล่องลอยจากหาดทรายริมแม่น้ำเบื้องล่างซึ่งปกคลุมไปด้วยหมอกยามเช้า
ลามรุกขึ้นไปสู่ยอดเขาซึ่งเต็มไปด้วยบุปผาเมฆหนาที่บจนชะง่อนหินแหลมเรียว
ประดุจลอยอยู่กลางเวหา

บุรุษร่างสูงกำยำเฉกชายฉกรรจ์ยืนตระหง่านกอดอก ก้มศีรษะมอง
ลงไปเบื้องล่าง ละม้ายพญาอินทรีหุบปีกกวาดตาแหลมคมสอดส่องพสุธา
ก่อนร้อนถลาสู่จุดหมาย

ลมบนเริ่มกระโชกแรงจนผมดำยาวจดเอวปลิวไสว ว่าบุรุษผู้นั้นยัง
ยืนหยัดมั่นคง ดวงหน้าคมสัน คิ้วหนาเข้มดุจปีกนก โคร่งหน้าเหลี่ยมดูสงบ
นิ่ง มีเพียงประกายกล้าในดวงตาเท่านั้นที่วูบไหวบอกถึงความคิดที่มิได้หยุด
นิ่ง เขาไม่แสดงที่ท้าวรับรู้ถึงการมาของบุรุษร่างสูงใหญ่ซึ่งก้าวมาตามแนวหิน
อย่างองอาจทั้งที่อยู่สูงลิบลัวจากพื้นดิน

ผู้มาที่หลังซึ่งอยู่ห่างแค่เอื้อมนั้น ทั้งความสูงกำยำและความคมสัน
สง่างามแทบมิต่างกับฝ่ายแรก ดูเผินๆ เหมือนพี่น้องกัน ทว่าใบหน้าและ
แววตาที่เรีงรีนของฝ่ายหลังแตกต่างดังสุรียันจันทร เขามองคนที่ยืนอยู่ก่อน
ซึ่งยังไม่ขยับเขยื้อนอย่างหมั่นไส้ ในที่สุดก็อดใจไม่อยู่ ผลักศีรษะอีกฝ่าย
โดยแรงจนหน้าคะมำ ร่วงหล่นทะลุชั้นเมฆหายวับไปกับตา จากนั้นคนผลัก
ก็หัวเราะดังก้องไปทั้งหุบเขาสลับซับซ้อนจนเกิดเสียงสะท้อนกลับไปกลับมา
ทั้งยังก้าวไปยืนตำแหน่งและทำเดียวกับผู้ถูกระทุษร้าย แววดาพราวไปด้วย
อารมณ์ขัน

ไม่ก็อดใจเสียงกระพือปีกที่พัดพัดดังไกล้เข้ามา กระแสลมพัดบริเวณ
นั้นจนเมฆหมอกสลาย เผยร่างสูงใหญ่ของคนทีเพิ่งถูกผลักลงไปลอยตัวอยู่
กลางเวหาห่างกันแค่เอื้อม แขนล่างกอดอก ใบหน้ายังไร้ความรู้สึกเช่นเดิม
แต่แววตาเหมือนมีเปลวเพลิงลุกโชติช่วง ปีกสีขาวเลื่อมรุ่งซึ่งกางแล้วผางด
สูงท่วมศีรษะทอดโค้งจذبปลายเท้ากระพือซ้าๆ เพื่อพยุงร่างไว้กลางอากาศ

“ยมุณา ท่านเป็นราชาและเทพพิทักษ์แห่งกนิรินปุระ เหตุไฉนจึงทำตัว

ประหนึ่งอสูรกระเญ่ยี้ยี้” เสียงขริมดุดังกระหึ่มเป็นท่วงทำนองในดวงจิต

“จะเป็นราชาหรือเป็นเทพก็หาความสนุกรื่นเริงได้เหมือนกันนี่ท่าน ใครจะเหมือนท่านสินธพ วางทำเป็นราชาซึ่งเทพอยู่ได้ทุกโมงยาม” อีกฝ่าย ขับทำนองตอบทางจิต ทำที่ไม่ยี่หระ “เมื่อยแยะ อีกตั้งพันปีกว่าเราจะถึงกาล ดับขันธุ์”

อีกฝ่ายส่ายหน้าน้อยๆ ความแรงร้อนในดวงตาลดลง แทนที่ด้วย แววระอาแถมเอ็นดูเฉกที่ชายมีต่อน้องชาย

“พันปีในโลกมนุษย์อาจน้อยเกินไปเมื่อเทียบกับภารกิจที่องค์ อมรินทร์มอบหมาย บัดนี้ผ่านมาเกือบร้อยปีนับตั้งแต่วันที่เหล่ากษัตริย์รพ พกกลับหิมพานต์ เหลือแต่พวกที่หลงหลักปักฐานที่นี้เพราะผูกพันและถือกำเนิด ณ ดินแดนแห่งนี้...”

น้ำเสียงของสินธพยามเอ่ยถึงภารกิจที่ได้รับมอบหมายเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจเอ็งกังวลเฉกกษัตริย์ที่มีสำนึกในหน้าที่เต็มเปี่ยม ทว่าช่วยมนา ต่อความสหายไปคนละทิศทาง

“เป็นภาระให้เราต้องอยู่เียงเป็นยาม...เอ๊ย...ราชาปกครอง แถม องค์อินทร์คงกลัวเราว่างเกินไป ยังมอบหมายให้สร้างบ้านแปงเมืองกินริน-ปุระอีกเนาะ”

“นั่นเป็นเรื่องที่ข้ากำลังพะวง การสร้างนครामीใช้เรื่องง่ายตายเหมือน เนมิตติพิพวิมาน ต้องอาศัยการร่วมแรงร่วมใจกันของผู้ปกครองเช่นเรา และชาวพารา” สินธพไม่ยอมไถลออกไปนอกทางตามสหาย

ทั้งสองเป็นสหายรักผู้เคยร่วมเป็นร่วมตายในสมรภูมิและบัดนี้ ร่วมครองเมืองก็จริง แต่นิสัยใจคอแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทว่าเป็นความ แตกต่างที่สมดุล

สินธพเงิบขริม สุกุมรอบคอบ มองการณ์ไกล เชี่ยวชาญชำนาญเวท แห่งวายุ

ส่วนยมุนามีนิสัยร่าเริงสนุกสนาน โฝงผาง ค่อนข้างหุนหันพลันแล่น

คือเจ้าแห่งอัคคี

“เหตุใดจึงต้องสร้างบ้านเมือง ในเมื่อกินนรอยู่ตามโตรกธารและคูหา หิน โผผินบินไปในท้องฟ้าหรือไม้ก็เกาะตามพฤษภาใหญ่ หากเราหักร้าง-
ถางพงเพื่อสร้างวิมานบ้านเรือน ธรรมชาติที่กินนรรักก็ถูกทำลายนะสิท่าน”

สินธพรับฟังความเห็นถึงคำถามของสหายแล้วตอบอย่างใจเย็น
“กินนรินุประตั้งอยู่ในแดนมนุษย์ วันหนึ่งเราคงต้องติดต่อกับมนุษย์
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ องค์กรประทานเกราะแก้วกำบังกินนรินุประจาก
สายตาและการรุกร้าของโลกภายนอกเพื่อให้เรามีเวลาปรับตัว แต่วันที่เรา
ต้องใช้ชีวิตร่วมกับมนุษย์และสัตว์อื่นก็ต้องมาถึงอยู่ดี”

“และการปรับตัวที่ว่าก็รวมถึงการสร้างบ้านเมืองให้แน่นเหมือนมนุษย์
กระนั้นหรือ” ยมุนาส่ายศีรษะจนผมดำสันทวยสลายถึงบั้นเอวพลั่วสยาย
“ที่สัตว์อื่นไม่เห็นต้องปรับเปลี่ยนเพื่ออยู่ในโลกมนุษย์เลย”

“ก็จริง แต่สัตว์พวกนั้นอยู่เช่นไรเล่า ไม่ถูกไล่ล่าก็ต้องคอยหลบลิ้น
หน้ามนุษย์ กินนรมีไซ้เดรัจฉานเช่นสัตว์เหล่านั้น เราเป็นสัตว์หิมพานต์แดน
สุนทรีย มีจิตใจและสติปัญญาสูงส่ง รู้จักปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและ
เอาชนะธรรมชาติ...” สินธพเริ่มร่ายยาวตามวิสัยผู้นำที่ใช้วิถีแห่งครุ่นอมนำ
ผู้อยู่ใต้ปกครอง

ยมุณาแกล้งหวาย นอนฟังพาบ ยกมือยันคางฟังสหายบรรยาย

จู่ๆ เสียงของสินธพก็ขาดหายไป เขามองลงไปเห็นคนผู้หนึ่งเกาะ
ต้นไม้ลอยมาตามลำน้ำที่ได้รับการขนานนามว่าสีทันดร ซึ่งอยู่ต่ำลงไปลิบลิบ
หากเป็นตาคนธรรมดาคงมองไม่เห็น

“ดูนั่นสิ...”

ยมุณามองตามด้วยความแปลกใจ...มนุษย์เข้ามาในแดนกินนร
ได้อย่างไร ในเมื่อมีเกราะแก้วกำบัง

ขณะที่ทั้งสองมองอยู่นั้น ชนกินนรที่พักผ่อนนอนเล่นริมตลิ่งสังเกต
เห็นเช่นกัน บ้างบินโฉบไปดูใกล้ๆ บ้างยืนมองจากบนฝั่ง และทั้งที่มีจิตใจ

งาม แต่หาที่มีความกล้าเข้าไปช่วยเหลือไม่

“รีบลงไปกันเถอะ ไปดูให้รู้แน่ว่าเป็นอะไร” ยมุนาพูดตามนิสัยใจร้อน เพื่อให้อึ้งพื้นดินรวดเร็วตั้งใจ เขาจึงทิ้งตัวลงจากแนวผาหิน จวนเจียนจะถึงพื้นดินจึงสยายปีกพวยร่าง ก่อนพุ่งไปทางฝั่งน้ำสีทันดรในพริบตา

ส่วนสินธพโผขึ้นสู่เวหา กระทบปีกทรงพลังสองครั้งก็ไปถึงจุดหมาย ไล่เลี่ยกับยมุนา ทั้งสองใช้นิ้วเกี่ยวต้นไม้ที่ร่างนั้นเกาะอยู่คนละข้างเพื่อพาเข้าสู่ฝั่ง

ร่างขาวๆ ที่คว่ำหน้าเกาะต้นไม้มีผ้าขาวผืนบางพันกายท่อนล่าง ท่อนบนเปลือยเปล่า สินธพพลิกกายอีกฝ่ายหงายขึ้น พบว่าเป็นมनुษย์ผู้หญิง ใบหน้าซีดขาว เปลือกตาปิดสนิท ขนตาอันยาวดำขลับตัดกับแก้มเผือด ผมดำยาวเปียกน้ำสยายปิดเต้าทรงอวบอ้อม แม้ไม่ได้สติสมประดี นางผู้นี้ยังเปล่งรัศมีความงามเจิดฉาย

ยมุนากับสินธพคุกเข่าข้างกายนางคนละข้าง “มनुษย์ผู้นี้ นางฝ่าเคราะห์แก้วเข้ามาในกินรินปุระได้อย่างไร”

ในสมองสินธพยิ่งอลด้วยคำถามเดียวกัน เหล่ากินรินกิริที่เข้ามา ห้อมล้อมต่างมองหน้ากันเล็กล็ก ส่งเสียงคุ้ยเจี้ยวจ้าว เนื่องจากไม่มีภาวะจิตสูงจนสามารถโต้ตอบทางจิตเช่นสินธพกับยมุนาได้ เสียงเหล่านั้นเหมือนนกกระจอกแตกรัง ปลุกผู้หลับใหลให้ค่อยๆ ได้สติและลืมตา

ภาพที่นางเห็นคือใบหน้าคมสันเยี่ยงเทพบุตรของชายหนุ่มสองคน คนหนึ่งมีใบหน้าเหลี่ยม เครื่องนุ่งงามดั่งสตรี คิ้วดำดำพาดเฉียงเหนือ นัยน์ตาคมกริบตั้งตาเหยี่ยว เขามีได้ยิ้มให้นาง แต่กำลังมองนางอย่างพิลึกพิลั่นพิจารณา อีกคนหนึ่งมีใบหน้าคมเข้ม หน้าผากกว้าง ดวงตาสดใส จมูกโด่ง เป็นสันสมชาย ริมฝีปากหนาและหยักลึกแยมยิ้มเต็มที เห็นพื้นขาวเป็นประกายตั้งไข่มุก หญิงสาวพยายามแปลงคำพูดออกมา แต่สติกลับดับวูบไปอีก

แม้ตัวคู่นั้นจะบวมแดง แต่ยังคงความคมหวาน เมื่อฉายแววจน

ระคนหวาดหวั่น หัวใจของสินธพกับยมนา ก็วาบไหว ความต้องการปกป้อง และห่วงแหนปรี่ล้นใจทั้งคู่

โดยไม่พูดพร่ำทำเพลง สินธพซ้อนร่างบาง โผบินสู่อุหาเหนือโตรกธาร น้ำตกอันมีต้นกำเนิดจากธารน้ำแข็งบนยอดเขาไหลซู่ประดุจกำพั่งน้ำบาดบั้งหน้าถ้ำ เขาวางนางบนบรรจรถรณที่ลาดด้วยกลีบบุปผานุ่มกรุ่นกลิ่นหอม โภยกดอกไม้ที่กองอยู่รอบๆ ขึ้นคลุมร่างประดุจผ้าห่มเพื่อให้ความอบอุ่น และประพรมด้วยน้ำเย็นใสจากน้ำตกจนนางฟื้นคืนสติ จึงกรอกน้ำหวานจากเกสรดอกไม้และน้ำผึ้งชูกำลัง

ยมนาบินตามมาติดๆ และคอยช่วยอยู่ข้างๆ จิตใจของสองหนุ่มระล่ำระสาย หัวใจเต้นระรัวด้วยความรักที่จุใจมันทันทีที่สบตานาง ทั้งสองมีสื่อถ้อยคำโต้ตอบกัน แต่จิตที่เชื่อมถึงกันทำให้ต่างรู้ว่ามิรักแรกพบต่อนางมนุษย์คนเดียวกัน

“ตอนนั้นช่วยกันเยียวนางให้ฟื้นคืนสู่สภาพปกติก่อน” สินธพส่งจิตบอกยมนา ซึ่งอีกฝ่ายก็พยักหน้ารับโดยดี

ทั้งสองไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน กิณกรกนิรินนั้นมิรักและคู่เพียงหนึ่งเดียวในชีวิต แม้นอีกฝ่ายสิ้นชีพไปแล้ว ในไม่ช้าฝ่ายที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะตายตาม การครองคู่กับมนุษย์แม้สรีระไม่มีอุปสรรค แต่ความแตกต่างของช่วงอายุอาจเป็นปัญหา เทพกิณกรเช่นสินธพและยมนานั้นอายุยืนนับพันปี หากมนุษย์มีอายุขัยไม่ถึงร้อยปี

สามวันผ่านไป สินธพกับยมนาผลัดกันปรนนิบัติพยาบาลนางมนุษย์สลัดกับเฝ้าดูแลกิณกรปุระ ในที่สุดนางก็ฟื้นตัวเต็มที่และเล่าว่านางเป็นบุตรธิดาซึ่งอาศัยอยู่ในพนา นางไม่รู้ว่าบ้านอยู่ไกลจากที่นี่เพียงใด วันหนึ่งเกิดน้ำป่าท่วมบ่าทำลายอาคารม คร่าชีวิตบิดามารดาไปต่อหน้าต่อตาตัวนางติดอยู่บนต้นไม้ แต่ก็ถูกสายน้ำถอนรากถอนโคนโดยมีนางเกาะไปด้วย ไม่รู้เวลาผ่านไปกี่คืนกี่วัน ในที่สุดก็ฟื้นคืนสติและพบกับสินธพและ

ยมนา

นางมณุษย์ใช้ชีวิตร่วมกับสองเทพกนิรโดยมิได้มีเรื่องต่างปร้อย ทั้งสองทะนุถนอมดูแลดุจสมบัติล้ำค่า นางอบอุ่นและรู้สึกถึงความรักจาก ทั้งสองจนคลายความเศร้าจากการพลัดพรากกับบิดามารดาอย่างรวดเร็ว บางครั้งเมื่อเกิดความเหงา พวกเขาพานางบินไปนอนเล่นบนหาดทรายขาว สะอาด ปลูกดั่งด้วยมวลบุปผาริมฝั่งน้ำเบื้องล่าง ร่วมขับลำนำเรื่องระบำกับ เหล่ากนิร แล้วจึงพากลับคู้หาในตอนเย็น

ความรักของกนิรเป็นรักที่มีแต่การให้และเสียสละ ทั้งสินธพและ ยมนาจึงเห็นพ้องต้องกันว่านางมณุษย์ควรมีโอกาสได้ศึกษาในสัจใจและ เลือกผู้ที่นางรักเป็นคู่ครอง สองเทพกนิรใช้เวลาช่วงที่นางพักฟื้นผลัดกัน ให้โอกาสอีกฝ่ายได้ใกล้ชิดดูแล

ยามเช้าตรู่ สินธพพานางเห็นฟ้าไปนั่งชมพระอาทิตย์ขึ้นบนช่องอนา ต่างๆ ของวงแหวนคีรี ต่างคนต่างอยู่ในความเงียบ สุขใจไปกับธรรมชาติ อังนงตามของวันใหม่ จิตใจของนางอึมเิบด้วยความหวัง พอเย็นย่ำก็พา ชมพระอาทิตย์ตกดิน คราใดที่บรรยากาศเศร้าสร้อยของยามสนธยาพาให้ นางคิดถึงบ้านและบิดามารดาจนน้ำตาไหล เขาก็ดึงไปกอดซับไหล่ บรรจง จูบซับน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน กิริยานั้นมิได้จบบ้าง แต่เป็นการปลอบ ประโลมที่ซึมซาบสู่หัวใจสาว

ค่ำไหนเดือนหงาย อากาศไม่หนาวเย็นเกินไปสำหรับมณุษย์ สินธพ จะพานางไปนั่งชมจันทร์ใต้ต้นลำพูริมธารน้ำตกซึ่งมีแสงหิ่งห้อยระยิบระยับ หยิบใบไม้มาเป่าเป็นท่วงทำนองแผ่วหวานจับใจ หรือไม่ก็โอบอุ้มบินสูงจน นางรู้สึกเหมือนอยู่ใกล้จันทร์ วงแขนกำยาคู่แน่นให้ความอบอุ่นมั่นคง นาง จึงพึงรำกับอกแกร่งอย่างไว้เนื้อเชื่อใจ เมื่อหันไปยิ้มให้ที่ไร้มักพบตาคน มองอยู่แล้วด้วยแววลึกซึ้ง สินธพเป็นกนิรที่เงียบขรึม ชอบสื่อสารกับนาง ด้วยสายตา แล้วนางก็รับรู้ได้ทุกถ้อยคำและความรู้สึกดุจจะมีกระแสจิตถึงกัน

ส่วนยมนานั้นมอบความสดใสและเสียงหัวเราะให้แก่นาง อยู่กับเขา

แล้วมีความสุข ลืมสิ้นซึ่งความทุกข์ทั้งปวงในชีวิต เขาชอบเล่าเรื่องแปลกๆ ในแดนหิมพานต์ให้ฟัง ซึ่งนางก็นั่งฟังตาแป๋ว กินนรนั้นนมหัตถ์จรรย์แล้ว ในดินแดนที่เชื่อมระหว่างสวรรค์กับมนุษย์ยังมีสัตว์แปลกๆ อย่าง นาคา ครุฑ คนธรรพ์ วิชยาธร ล้วนแล้วแต่มีความพิเศษพิสดาร พอเล่าจนเหนื่อย ยมุนาชอบหาเรื่องสนุกตื่นตื่นทำ เช่นแข่งกันเก็บดอกไม้ในทุ่งไปปู้ที่นอน และห่มร่าง อุ่มบินไปไหนแถววัลย์ในป่าลึกหรือไม่ว่าก็กระโดดจากผาน้ำตกสูงลิบลิว อยู่กับยมุนา นางมีแต่ความสุขและเสียงหัวเราะ

วันไหนไปเที่ยวกับยมุนา นางมักพบสินธพยืนรออยู่หน้าคูลา นัยน์ตาฉายแววห่วงใย เพราะรู้จักสหายดีว่าคงไม่แคล้วหาเรื่องโลดโผนโจนทะยานทำ เขามักนั่งอมยิ้มฟังนางเล่าเรื่องที่ได้ไปเล่นสนุกกับยมุนาด้วยสีหน้ากึ่งสุขกึ่งเศร้า จากนั้นก็เร่งให้ไปอาบน้ำก่อนมด เมื่อกลับมานางก็มักพบว่ามิดอาหารจัดรอไว้แล้ว

วันคืนผ่านไปครบปี นางไม่มีที่ท่าต่อใครเป็นพิเศษ ทว่าความรักของสินธพกับยมุนาล้นนอกจวนเจียนจะระเบิด จึงตัดสินใจสารภาพรักพร้อมกัน และขอให้นางเลือก ทั้งสองมองหน้ากันเล็กลึกเมื่อหญิงสาวมีสีหน้าระทมทุกข์ น้ำตาคลอ

“ข้าเลือกไม่ได้” นางบอกเสียงเครือด้วยความอัดอั้นตันใจ “ข้ารักท่าน ทั้งสองคนเท่ากัน อย่าให้ข้าเลือกเลย”

สองเทพกินนรมองหน้ากันแล้วถอนหายใจเฮือก กินนรนั้นรักเดียวจนวันตาย นางมนุษย์รักทั้งสองเป็นเรื่องเกินความเข้าใจและเป็นไปไม่ได้ที่ทั้งสองจะร่วมคู่กับหญิงเดียวกัน นางอาจรักผู้ชายพร้อมกันและเท่ากัน ทั้งสองคน แต่ในเมื่อสินธพกับยมุนาแตกต่างกันดั่งทิวากับปราศรัย จึงมีบุรุษเดียวเท่านั้นที่เหมาะสมกับนาง ในที่สุด ทั้งสองจึงช่วยนางตัดสินใจด้วยการใช้วิธีอุปมาอุปไมย

จากถ้ำเหนือธารน้ำตกมีสองเส้นทางไปสู่น้ำผา ทางหนึ่งเป็นทุ่งหญ้า ดารดาษด้วยดอกไม้ป่าหลากสี แสงแดดส่องสว่างสดใส นกและสัตว์เล็ก

เช่นกระต่ายและกวางวิ่งเล่นสนุกสนาน ส่วนอีกทางเป็นป่าใหญ่ร่มครึ้ม เขียวชอุ่ม สงบมัน เสียงลำธารซาเซาะโขดหินเสนาหะหู ลินธพกับยมุนารออยู่ที่ปลายทาง ให้นางเป็นผู้เลือกเส้นทางไปพบกับผู้เป็นเจ้าของในอนาคตกด้วยตัวเอง

นางมनुषย์ยืนน้ำตาไหลพรากอยู่หน้าทางสองแพร่ง... ทุ่งกว้างสว่างสดใส ส่วนป่าใหญ่สงบร่มเย็น จะเลือกทางไหน จะทำเช่นไรดี...

นางยืนร้องไห้อยู่เช่นนั้นจนกระทั่งได้ยินเสียงขลุ่ยใบไม้ลอยมาตามลม ความล่งเลไม่แน่ใจไปลาสนาการไปสิ้น ดุ่มเดินตามเสียงเพลงเข้าไปในป่า เมื่อเดินไปจนสุดทาง นางพบบุรุษร่างสูงกำยำยืนหันหลังรอกอยู่ริมน้ำตกสูงตระหง่าน เสียงน้ำซัดซำอ้ออึงกลบเสียงฝีเท้า แต่เขาผู้นั้นรู้ว่านางมาถึงแล้ว จึงหันมามอง

ใบหน้าเคร่งขรึมเป็นนิตย์ของลินธพแจ่มกระจ่าง นัยน์ตาเปี่ยมด้วยความรักและสมหวัง นางมनुษย์ผวาเข้าหาอ้อมแขนที่รอรับ... ลึกในใจ นางรู้อยู่แล้วว่าเทพกนิทรผู้นี้คือที่สุดของหัวใจ แต่ที่ล่งเลเลือกไม่ได้เพราะไม่ต้องการทำร้ายจิตใจยมุนาผู้ที่นางเองก็ผูกพันทางใจประดุจพี่ชายและสหายรัก แต่มิได้ฝักใฝ่ใครร่วมชีวิตดังที่รู้สึกต่อลินธพ

ยมุนาเฝ้ารออยู่ที่ทุ่งหญ้าจนกระทั่งตะวันลับฟ้า... เช่นเดียวกับหัวใจ

นางมनुษย์ผู้นี้มีนามว่าเทวี เป็นปฐมราชินีแห่งกนิรินปุระ และเป็นแรงบันดาลใจให้ลินธพกับยมุนาเร่งสร้างบ้านเมืองและวังหลวงบนภูเขากึ่งกลางความสูงของเขาบรพตีอันเป็นที่ตั้งของคูหาพำนักแต่ดั้งเดิม ทั้งสองปรารถนาให้หญิงผู้เป็นที่รักมีที่อยู่อาศัยใกล้เคียงกับเมืองมनुษย์แตงดงาม ดังสรรวสวรรค์และแอบอิงธรรมชาติ เป็นที่ที่ความเป็นกนิรินและความเป็นมनुษย์พบกันอย่างสมดุล

ด้วยเหตุนี้วังหลวงจึงประกอบด้วยตำหนักห้าหลัง เรียงรายลดหลั่นอยู่บนหน้าผากึ่งกลางความสูงของบรพตี กระจาบด้วยน้ำตกจากต้นน้ำบนยอดเขา ยามราตรี... สายน้ำสะท้อนแสงจันทร์เป็นสีเงินสกาแวประดุจเกศา

ยาวของสตรี ชารน้ำตกทุกระดับความสูงโอบล้อมทุกตำหนัก ให้ความชุ่มฉ่ำแก่ผู้อยู่อาศัยทั้งมนุษย์และชนกนิริน และด้วยเหตุนี้ วังหลวงจึงได้รับฉายาว่า ภูผาวาริน

พลสร้างวังหลวงเสร็จก็ถึงประสูติกาลพอดี ราชนีแห่งกนิรินปุระกำลังจะให้กำเนิดทายาทคนแรกแก่บัลลังก์กนิรี ชาวกนิรินพากันคาดเดาไปต่างๆ นานาว่าจะ เป็นโอรสหรือธิดา เป็นมนุษย์หรือกนิทร

แม้ยินดีกับสหายและนางในดวงใจ แต่ความเจ็บปวดนั้นมากมายไม่แพ้กัน ยมูนาไม่รอดูทารกผู้เปรียบดังหลานคนแรก เทพกนิทรหนุ่มจากวงแหวนภูผารอบในของกนิรินปุระออกไปสู่ทิวเขารอบนอก หาที่สงบบำเพ็ญตบะเพื่อบรรเทาอาการหัวใจสลาย

สินธพไม่เห็นยวรั้งสหายรัก ด้วยรู้ว่ายมูนาต้องการเวลาเยียวยาหัวใจ เขารอคอยและมั่นใจว่าวันหนึ่งยมูนาจะกลับมาเพื่อร่วมครองและวัฒนา กนิรินปุระสืบไป

ยมูนาหวนคืนมา เมื่อเวลาล่วงไปสิบแปดปีเต็ม...

๒

ร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่บนช่องโหว่ของผาเรียบแคบนั้นสงบนิ่งเหมือนรูปปั้น ลมกระโชกหนวดเครายาวจดเอวและผมยาวระซาปลิวไสว เห็นเป็นเงาดำ ทาบทับจันทร์เพ็ญกระจ่างฟ้า

“งามนัก...” เสียงที่เปล่งออกมานั้นบอกความชื่นชม มิใช่จันทร์แจ่ม แต่เป็นภาพดำหนักหลวงและปุระที่เห็นเป็นเงาเลื่อนรางท่ามกลางแสงไฟ มลิ่งเมสียงตั้งภาพผืนเบื้องล่าง สายนที่สีหันทร น้ำตกและโตรกธารตาม ม่อนผาสะท่อนแสงจันทร์และแสงไฟแวบวามดูมีชีวิต

“สิบแปดปีที่ท่านจากไป มีการตั้งบ้านเรือนมากหลาย เพราะเกาะ- แก้วเริ่มคลายอานุภาพ สัตว์และมนุษย์เผ่าอื่นเดินทางเข้าออกकिनรินปุระได้ โดยเสรี เราติดต่อกับชนเผ่าต่างๆ จากชมพูทวีปและที่ราบลุ่มภาคเหนือ มีการ สโมสรข้ามเผ่าพันธุ์กับมนุษย์ แล้วก็อย่างที่ท่านรู้ มนุษย์มิได้อยู่ตามถ้ำหรือ ซอกผาอีกต่อไป เมื่อพบคู่ พวกเขาก็ตั้งบ้านเรือนและอยู่ร่วมกันเป็น ครอบครัวใหญ่”

เสียงซิมเนิบช้าและแหบพร่าดังขึ้น เมื่อยมุนาหันไปมองก็เห็น

ชายวัยกลางคน โคนผมเป็นสีดำดอกเลา

เป็นไปได้อย่างไร กิณทรไม่แก่เฒ่าในวัยแค่สองร้อยปีเช่นนี้...พลันที่คิดเช่นนั้น เขาก็เห็นด้วยจิตว่าเนื้อในของบุรุษตรงหน้ายิ่งนุ่มแน่น ภาพที่ปรากฏเป็นเพียงมายา

สินธพรู้สึกถามของเพื่อนล่องหน้า จึงหัวเราะในลำคอ “เทวีซาลงตามวัยและวันเวลาของมนุษย์ ข้าจะปล่อยให้ตัวเองดูนุ่มแน่นอยู่คนเดียวได้อย่างไร”

ยมุนายิ้มรับ นึกชื่นชมความรักอันยิ่งใหญ่ของสหาย “สมแล้วที่นางเลือกเจ้า มิใช่ข้า ให้รักยังไง เรื่องความนุ่ม ข้ายอมให้ไม่ได้จริงๆ”

สินธพมองเห็นสหายที่แม่หยอกล้อ แต่แวตากล้วยยังขมิ้มเคี้ยว เวลาลิปแปดปีแห่งการบำเพ็ญตบะช่วยให้พลังจิตแก่กล้า ใจสงบลง ความเจ็บปวดเจือจาง แต่ความทรงจำยังคงอยู่

“ท่านเข้าไปตามข้าถึงในญาณ มีสิ่งใดฤฯ” ยมุนาถาม กลบเกลื่อนความในใจ

“ถึงเวลากลับมาทำหน้าที่ ช่วยข้าปกป้องและปกครองกิณทรินปุระแล้ว”
สินธพบิบไหล่สหาย กิ่งย่ำกิ่งคะยั้นคะยอ

“ข้าไม่อยู่ ท่านก็สร้างเวียงวังจนวิวัฒนา ไม่จำเป็นต้องมีข้าหรอก”
ยมุนาคิดอย่างที่พูดจริงๆ

สินธพส่ายหน้า “ถ้าท่านไม่กลับมาทำหน้าที่ ก็เท่ากับขัดบัญญัติของคัมภีร์...นั่นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง เผ่าพันธุ์มนุษย์นั้นมิได้รักสันติและเป็นมิตรเสมอไป เราจึงต้องเตรียมพร้อมรับมือกับศึกศัตรู ถึงข้าจะมีฝีมือรบ แต่ก็ยังต้องมีผู้่อั้ระวังหลังให้อยู่ดี เพราะยามมนุษย์สู้รบมิได้ใช้แค่ฝีมือแลศัสตรา แต่ยังใช้เล่ห์เหลี่ยมโสมมอีกด้วย เยี่ยงนี้เราสองจึงต้องร่วมมือกันสอนให้ชาวกิณทรินรู้ทันเล่ห์เหลี่ยมและกลศึก ทั้งฝึกปรือให้รู้จักใช้อาวุธป้องกันตนเอง ไซ้แต่มีปีกไว้บินหนีอย่างเดียว”

ยมุนาจนด้วยเหตุผล “ตะวันขึ้นวันพรุ่ง ข้าจะไปพบท่านที่วังเพื่อ

ปรึกษาหารือและเยี่ยมเยียนเทวีกับหลานๆ...ท่านคงมีลูกหลายคนแล้วสินะ”

“ข้ามีลูกแปดคน แต่มีคนหนึ่งอยากให้คุณพบเป็นพิเศษ” ลินธพยอมมีเลศนัย “ข้าไปละนะ พรุ่งนี้จะรอแต่เช้า”

ยมนาามองสหายเห็นเวหาข้ามหุบเขาไปยังตำหนักบนภูผาฝั่งตรงข้าม แล้วจึงโผผินไปยังธารน้ำตกและคูหาที่จะใช้เป็นบ้านใหม่ อันकिनรนั้นมิหนีความรักความสะอาด ถ้าแห่งนั้นจึงได้รับการเช็ดถูจนไร้ฝุ่นละออง ปูพื้นด้วยหญ้าหอมนุ่มนิ่ม ลาดทับด้วยกลีบดอกไม้ไม่นานาพรรณเหมือนนอนอยู่กลางทุ่งบุปผา

ยมนาชำระร่างกายให้สะอาดเอี่ยมก่อนไปพักผ่อนในถ้ำ จึงตรงไปยังลำธาร ขณะเดินไป เขารู้สึกว่ามีสายตาคู่หนึ่งมองตามตลอดเวลา จึงแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ขับโคลกลำนำไปเรื่อยเปื่อย แต่ดวงจิตและดวงตาจับสังเกตอยู่ตลอดเวลา เมื่อไม่สำเหนยถึงอันตราย มีแต่ความหวั่นเกรงส่งมา เขาก็ปล่อยตัวตามสบายมากขึ้น

ดวงตากลมโตะคู่นั้นล้อมด้วยแผงขนตาดกหนา ความวาวหวานทำให้แน่ใจว่าเจ้าของเป็นเพศหญิง และหวนคิดถึงดวงตาของนางมนุษย์ผู้เคยเป็นที่รัก...แต่คงเป็นไปไม่ได้ คำมีดแล้ว เทวีกองอยู่กับลูกและสามีในตำหนัก

ยมนาเรียกกริชมาไว้ในมือ ตรองอยู่ครู่หนึ่งว่าจะจัดการกับคนหรือกินรีตนนี้เลยหรือไม่ แต่แล้วก็ตัดสินใจดูท่าที่ไปก่อน จึงใช้กริชตัดผมยาวระเข้าจนเหลือถึงกลางหลัง จากนั้นโกนหนวดเคราเกลี้ยงเกลา เห็นจากทางหน้าต่างว่าผู้แอบมองเบิกตาโตอยู่หลังพุ่มพฤกษ์ริมธาร พอเริ่มถอดสนับเพลาหนังวางที่รัดแนบลำตัวอ่อนล้า ตามด้วยธนูและสายหนังคาดกระบอกศร จากแผงอก ก็มีเสียงสูดลมหายใจดังมาจากหลังพุ่มไม้ ดังนั้นพอถอดพันตัว ยมนาจึงแก้มยี่ดวางเปลือยเต็มความสูง หันไปให้เห็นเต็มตาก่อนก้าวลงน้ำ คราวนี้เขาได้ยินเสียงเหมือนอะไรหนักๆ หล่นลงไปบนกองใบไม้แห้ง เต่าว่าบุคคลปริศนาตกใจจนหงายหลังลงไปนั่งจำแบ

ยมนาหัวเราะในลำคอ ดำผุดดำว่ายชำระร่างกายจนสะอาดหมดจด แล้วจึงเดินโห่งๆ ขึ้นไปเก็บเสื้อผ้าที่ถอดไว้ ก่อนเดินเอ้อระเหยเข้าถ้ำ

เทพकिनรได้ยินเสียงฝีเท้าตามมา เขาสนุกกับการล่อลวงจึงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ก้าวขึ้นไปล้มตัวลงนอนหลับตาดบนพุกบุงปลาที่เตรียมไว้เพื่อนิทรา

ในถ้ำเงียบสงัด มีเพียงเสียงกิ่งไม้ปะทุในกองไฟที่จุดไว้หน้าถ้ำเพื่อความอบอุ่น เขาอนอนนิ่งเหมือนหลับสนิทอยู่นาน นักถ้ำมองจึงเผยโฉม ย่องกริบเข้ามาในถ้ำซึ่งแสงไม่มากพอให้เห็นหน้าและสิ่งที่อยู่ในมือ รู้แต่ว่าเป็นมนุษย์ นางมนุษย์ย่องเข้ามาใกล้ทุกที จนในที่สุดก็ยืนอยู่ข้างแท่นหินที่ร่างใหญ่ทอดยาว เงาบนผนังถ้ำเผยให้เห็นว่านางยกของในมือขึ้น พอลดลงมาหาแพงอก ยมุนาก็จับขุสูงเหนือศีรษะเจ้าของ ขณะเดียวกันก็กระซากร่างน้อยล้มลงบนที่นอนดอกไม้ ส่วนตัวเองหมุนกายตัววดซากร่อมร่างนั้นไว้กันไม่ให้ผู้หวังประทุษร้ายหลบหนี มีเสียงหวีดร้องนิดเดียวแล้วเงียบไป

“บอกมา เจ้าเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่ ใครส่งเจ้ามา”

ยมุนาคำรามถามจนคนถูกถามตอบไม่ทัน ในที่สุดก็เลือกตอบคำถามสุดท้าย

“เข้ามาของท่านพ่อ” เสียงหวานใสราวกับระฆังแก้วลั่นพลิว ร่างนุ่มที่มีกลิ่นหอมสดชื่นใต้ตัวเขาก็เช่นกัน

“พ่อของเจ้าคือใคร” เขาทวาดถาม

ร่างน้อยยั้งสั่นเทา หายใจหอบกระชั้นจนฟังคำตอบแทบไม่รู้เรื่อง

“สิ...สิน...ธ...ธพ พ่อข้าคือสินธพ ราชานแห่งกินรินปุระ สหายของท่าน”

ยมุนาผละ “เป็นไปไม่ได้ สินธพส่งลูกสาวมาฆ่าข้ารี เหตุใดจึงทำเยี่ยงนี้”

เขาผลเอพิมพ์ออกมาด้วยความงงวย อีกฝ่ายได้ยินก็ตื่นชุกชลักพยายามลุกขึ้นยืนแต่ติดร่างกำยำเปล่าเปลือยที่กดทับอยู่

“มิได้ ท่านเข้าใจผิดแล้ว ท่านพ่อกับท่านแม่ส่งข้ามาถวายตัวต่างหาก ละ” นางตัวหอมละล้าละลักอธิบาย

“ถวายตัวรี ถวายตัวทำอะไร แล้วทำไมต้องลับๆ ล่อๆ ถืออาวุธเข้ามาหาข้าถึงในถ้ำ”

อีกฝ่ายงุนงงบ้าง “อาวุธอะไร”

“ก็ในมือเจ้านี่ไงล่ะ...อ้าว!” เมื่อบิด ‘อาวูธ’ ที่ว่าจากมือน้อย จึงรู้ว่าที่แท้คือมาลานุปมาที่บัดนี้แหลกซ้ำเพราะเจ้าตัวกำไว้แน่นด้วยความตกใจ

“ทำไมท่านต้องโกรธเคืองถึงเพียงนี้ ไหนท่านแม่บอกว่าถ้าท่านเห็นซ้ำแล้ว ท่านจะเข้าใจและยอมรับซ้ำ” น้ำเสียงหวานกระเจ้ากระจอต เจ้าตัวพยายามกระซอกมือกลับ

ยมุณามัวพวงกับคำว่าท่านแม่...นางเป็นลูกสาวของสินธพก็เท่ากับเป็นลูกสาวของเทวี ความอยากเห็นหน้าเลือดเนื้อเชื้อไขนางในดวงใจพลุ่งพล่าน จึงดึงนางมนุษย์ให้ลูกตามไปที่กองไฟ

ยมุณาเข้าใจอย่างที่เทวีคาดไว้จริงๆ ลูกสาวของนางละม้ายแม่ไม่ผิดเพี้ยน ต่างก็ตรงดวงตาสีอำพันแจ่มแจ้ว ทำให้ใบหน้ารูปหัวใจหวานซึ่งกว่า... แต่ถึงอย่างไรนางก็มีไซเทวี

นี่สินธพกับเทวีคิดอย่างไร ถึงได้เอาลูกสาวมายัดเยียดให้เช่นนั้น ต้องการชดเชยกระนั้นหรือ ไม่รู้หรือว่าเรื่องของหัวใจไม่อาจทดแทนกันได้

“กลับไป ซ้ำไม่ต้องการเจ้า” ยมุนาคำราม

อีกฝ่ายโต้เสียงแจ้ว “ซ้ำไม่กลับ ซ้ำเฝ้ารอท่านกลับมาตั้งแต่อายุสิบสี่ บัดนี้ซ้ำอายุสิบเจ็ดแล้ว ซ้ำไม่ยากรออีกต่อไป”

“งั้นก็ไม่ต้องรอ กลับไปหาพ่อแม่ของเจ้า” ยมุนาสั่งเสียงห้วน ปล่อยตัวนางแล้วเดินกลับไปล้มตัวลงนอน เขาหลับตา ทำเป็นไม่สนใจ แต่ยังรู้สึกถึงสายตาที่มองมาเสียบๆ “ซ้ำบอกให้กลับไปไงล่ะ”

เขาสำทับทั้งที่ยังหลับตา แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ยินเสียงขยับตัว พอลืมตามองก็เห็นอีกฝ่ายยังยืนอยู่ข้างกองไฟ ใบหน้าหวานซึ่งอาบน้ำตานางร้องไห้เสียบๆ อย่างอึดอั้นตันใจ

“ทำไมยังไม่กลับไปอีกเล่า” ยมุนาเริ่มหมดความอดทน

“ก็มันมืด ซ้ำกลัว ต้องรอให้เข้าถึงจะกล้าเดินลงเขา” นางตอบเสียงเครือปนสะอื้น ปาดน้ำตาบ่อยๆ จนใบหน้างามพิสุทธิ์มอมแมมไปหมด ผมดำมันเหมือนแพรไหมยาวคลุมสะโพก บางส่วนตกระข้างใบหน้า

“นี่เจ้าเป็นธิดาเทพกนิรแต่บินไม่ได้เช่นนี้หรือ” ยมุนาถอนใจเฮือก ลูกขึ้นสวมกางเกงหนังกางแล้วเดินนำไปที่ปากถ้ำ แต่นางมนุษย์ยังปักหลักอยู่ที่เดิม “มาสิ ข้าจะพาเจ้าเห็นไปส่งที่ปากกระโหลกเอง”

“ขอขานอนที่นี่ไม่ได้รี พ่อฆ่าส่งตัวให้ท่านแล้ว หากกลับไปตอนนี้ ท่านกับท่านแม่ต้องอับอายขายหน้าคนทั้งปุระที่ลูกสาวถูกขบไล่ไสส่ง” น้ำเสียงกับดวงตาปวดร้าวเว้าวอน “นะ ให้ขานอนตรงหน้าถ้ำนี้ก็ได้อ”

ยมุนาหลับตา อายใจแข็งปฏิเสธ แต่ต้านทานดวงหน้าที่ถอดแบบมารดาและน้ำเสียงอ่อนคร่ำไม่ได้ ในที่สุดก็พยักหน้า

“ก็ได้อ แค่นี้แหละ” เทพกนิรหนุ่มบอกหัวนๆ

อีกฝ่ายดีใจจนออกนอกหน้า สาวน้อยยิ้มจนตาหยี รีบทอดตัวลงบนพื้นถ้ำใกล้กองไฟ ตลบภูเขาเนื้อหนาห่มพันถึงศีรษะแล้วนอนตะแคง ขดตัวหนุนมือเหมือนเด็กๆ ก่อนหลับต่ายังมีหน้ามายิ้มตาหยีให้

ความเอ็นดูแถมเวทนาจับใจยมนา...เป็นเจ้าหญิงอะไรอยู่ง่ายนอนง่าย ความรู้สึกอ่อนหวานลูบไล้จับจิต ก็มลงซ้อนร่างบอบบางนุ่มนัมพาไปยังที่นอนบุปผา

แม่ตัวน้อยตัวแข็ง หน้าตาตื่น “ท่านจะพาข้าไปไหน”

“พาไปนอนบนแท่น” เขาบอกเบาๆ ไบหน้าของทั้งสองห่างกันแค่มือชายหนุ่มรู้สึกถึงกระแสดึงดูดแรงกล้าจึงรีบข่มกั้น...เขาไม่ควรใช้นางเป็นตัวแทนของมารดา

“โล่งอกไปที่ คิดว่าจะเอาไปโยนไว้ในถ้ำเสียอีก”

สีหน้าของคนพูดบอกความรู้สึกได้ดี

“ถ้าไม่กลัวพ่อแม่เจ้าว่าข้าใจดำ ก็อยากอยู่เหมือนกัน” ยมุนาตอบเบาๆ ไม่อยากให้เหลิง

แต่หญิงสาวรู้แหวเสียแล้ว จึงกระหวัดแขนโอบลำคอ ปล่อยให้เทพกนิรปรกร้ายใจดีอ้อม พ่อเขาวางนางลงบนที่นอนนุ่มหอม นางก็เขยิบไปชิดผนังถ้ำเพื่อให้อีกฝ่าย แต่พอเงยหน้าขึ้นมองอีกทีก็เห็นแต่แผ่นหลังกำยำ

ด้วยมัดกล้ำม

ยมนาหันหลังกลับไปนั่งกอดดอกกล้วยข้างกองไฟหน้าถ้ำแทน

จิตใจที่ฟองฟูเมื่อครู่หุบเหี่ยวลงทันที เจ้าหญิงน้อยรอคอยเขามานาน นับสิบปีด้วยใจจดจ่อ นับตั้งแต่จำความได้ พระชนกพระชนนีมักเล่าวีรกรรม ความเก่งกล้า ความเสียสละและจิตใจที่ติงามสดใสของยมนาให้ฟังเสมอ ความรักพลิบานในหัวใจของนางและเปลี่ยนแปลงไปตามวัย ตั้งแต่ความรักแบบชื่นชมบูชาของเด็กน้อยที่มีต่อบุคคลที่เปรียบเสมือนสหายและญาติสนิท ของบิดามารดา ความรักแบบหลงใหลลลลปลลลลลของเด็กสาวที่มีต่อวีรบุรุษ ผู้เป็นเทพพิทักษ์แห่งกินรินปุระ และเมื่ออายุครบสิบสี่ปี ความรู้สึกนั้นก็ กลายเป็นรัก รักดีและรอคอย

เมื่อถูกเรียกให้เข้าเฝ้าและบอกนางว่าจะให้ถวายตัวเป็นชายาของราชา แห่งกินรินปุระอีกพระองค์หนึ่ง นางยังจำความปีติซาบซ่านตอนนั้นได้ดี สีหน้าและดวงตาของนางคงฟ่อง เพราะท่านแม่ซ้อนใบหน้าที่ละม้ายไปหน้า ของตนเองในวัยเดียวกันขึ้นมา

‘พ่อกับแม่รู้ว่าเจ้ามีความรักเปี่ยมล้นในหัวใจ ขอเจ้าจงช่วยเติมเต็ม ช่องว่างที่แม่ก่อไว้ในหัวใจอันยิ่งใหญ่ของเทพกินรินผู้นั้นด้วยเถิด’

เจ้าหญิงรับบัญชาที่ตรงกับปรารถนา ความรักขยายเติมดวงใจเมื่อ ไม่จำเป็นต้องเก็บไว้คนเดียว พระชนนีว่างจากภารกิจเมื่อใด นางมักขอร้อง ให้เล่าเรื่องของยมนา จำได้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง ทรงเปรียบเทียบให้ฟังว่า

‘ยมนานั้นเปรียบเสมือนมะพร้าว เปลือกนอกแข็งแแกร่ง หากผู้ใด อุตสาหะกะเทาะเปลือกได้สำเร็จ จะเห็นว่าภายในเป็นเนื้อขาวประดุจน้ำนม รสชาติหวานมัน ส่วนน้ำก็หอมหวานบริสุทธิ์’

รอม่าตั้งลิบกว่าปี ยิ่งไงก็ขอกินมะพร้าวลูกนี้ให้ได้ หนามยอกต้องเอา หนามบ่ง นางจะใช้ความรักอันบริสุทธิ์ผ่ามะพร้าวลูกนี้เอง!

ยมนายังไม่ทันหลับ ก็รู้สึกถึงฝ่ามือที่ห่มกาย ครั้นลืมตามองก็สบตา สีอำพันใสซื่อและรอยยิ้มหวาน

“ถึงเป็นกษัตริย์เทพ ท่านก็หนาวเป็นเหมือนกันไม่ใช่หรื ท่านพ่อยังเคยอ่อนท่านแม่ให้กอดคลายหนาวอยู่บ่อยๆ ผ้าผืนนี้ท่านแม่ทอกับมือ ห่มแล้วอุ่นนักเชียว” พุดจบเจ้าตัวก็กอดดอกซึ่งมีเพียงผ้าแถบผืนเดียวห่มคลุม ซอยเท้ากลับไปซุกตัวใต้กองดอกไม้ กลับบึ่งไปในพริบตา

ยมุณาอยากกระซอกผ้าผืนนั้นทิ้ง แต่ความรู้สึกวาบหวานที่มากับความอุ่นของผ้าทำให้มือที่ขยุ้มเปลี่ยนเป็นลูบไล้อ่อนโยน

‘เพราะเทวีเป็นคนทอหรือ’ เขาบอกตัวเองอย่างนั้น แล้วกลับไป โดยมีดวงหน้าหวานแฉล้มของคนบนเตียงเป็นภาพสุดท้าย

‘พຽงนี้ก็จะเอาไปคืนพ่อแม่’ เทพกษัตริย์หมายมั่นปั้นมือ

ยมุณาตื่นตั้งแต่ฟ้ายังมีดตามวิสัยกษัตริย์ ลูกขึ้นเขี้ยวไฟให้คู่โชนด้วยความเป็นห่วงว่าร่างน้อยได้ผ้าห่มบุปผาจะหนาวเย็น เมื่อเห็นยังนอนหลับก็เดินออกไปนอกถ้ำ ก่อนจะโฉบบินสู่เวหา วนเวียนลาดตระเวนรอบปุระกวาดตาดมกริบประจูดอินทรีมองทั่วทุกจุด จากวงแหวนทิวเขารอบนอกถลาร่อนลงต่ำเลียบแม่น้ำกษิระ ความเร็วจากปีกเทพกษัตริย์พัดน้ำพุ่งเป็นแนวยาวตามหลัง ปลาและสัตว์น้ำผุดโผง สัตว์ป่าใหญ่น้อยที่หากินตามชายน้ำตกใจแลเหลียว ครั้นเห็นว่าเป็นผู้ใด ต่างก็อบอุ้นปลาบปลื้มเมื่อรู้ว่ายมุณาเทพกษัตริย์คืนสู่นครอีกครั้งหนึ่งแล้ว ชาวกษัตริย์น้อยใหญ่ มนุษย์และสัตว์เดรัจฉานแซ่ซ้องต้อนรับ กษัตริย์และมนุษย์ยอบกายลงประนมกรคารวะเมื่อยมุณาจวัดเฉวียนเวียนผ่าน

ยมุณาผู้กล้าคืนสู่บัลลังก์กษัตริย์เพื่อร่วมครองร่วมปกป้องพารา ช่วยผ่อนราชกิจของสินธพ แม้บัดนี้เกราะแก้วขององค์อินทร์จะสิ้นอาณาภาพไปแล้ว แต่เมื่อมีสินธพกับยมุณาอยู่คู่กัน พวกเขาก็ไม่หวั่นต่อภัยอันตรายใดๆ จากโลกภายนอก

ยมุณาลาดตระเวนจนถึงวงแหวนคีรีรอบในและแม่น้ำสีทันดร แล้วจึงวนรอบปุระก่อนถลาร่อนลงยืนบนชะง่อนหินเหนือตำหนักหลวง กอดดอก

กวาดตามองจากมุมสูงเช่นที่เคยทำกับสินธพเป็นกิจวัตร ขึ้นชมบ้านเมืองอันสงบงดงามที่ตนกับสหายร่วมกันสร้างและปกป้องคุ้มครอง

ปล่อยใจให้ปีติอิมเอบกับภาพตรงหน้าอยู่ครู่ใหญ่ ก็เตือนตัวเองว่าภารกิจหนักหนารออยู่ข้างหน้า ต้องร่วมกับสินธพวางแผนป้องกันและฝึกชาวकिनรินให้ป็นนักรบ ปกป้องตัวเอง ครอบครัวยและบ้านเมืองจากภัยภายนอกได้ ขณะมุ่งหน้าไปทางตำหนักก็นึกได้ว่าที่นั่งมณูษย์คนหนึ่งไว้ในถ้ำ ยมุนาบินกลับมารับนาง อ่างกับตัวเองว่าจะได้ไม่มีสิ่งค้ำกังวล แต่เมื่อไปถึง ถ้ำก็ว่างเปล่าเสียแล้ว เขาตามหาและพบแม่ตัวดีเปลือยกายสำเร็จ สำราญอยู่ในลำธาร เสียงขับลำนำดังมาก่อนเห็นตัว...ชอบเล่นน้ำและขับลำนำเช่นนี้ คงมีความเป็นกษัตริย์ของบิดาอยู่ในตัวมิใช่น้อย

ทั้งที่มีเรื่องกังวล แต่ยมุนากลับตื่นตาตื่นใจเมื่อเห็นร่างขาวผ่องโผล่ไปทางโน้นทางนี้กลางธารน้ำตก ก่อนป็นขึ้นนั่งขัดสี่จิวรรณบนโขดหิน ผมดำยาวจดเอวเปียกน้ำแทบล้นตัว แต่กระนั้นก็ยังเห็นบันท้ายกลมกลิ้ง ขาเรียวยาวและเต้าทรงด้านข้างถนัดถนี่ เป็นภาพที่เพลิดตาและปลุกเร้าอารมณ์หนุ่มเสียนี้กระไร ยมุนาลืมตัว ยืนกอดอกพิงต้นลำพุมองจนกระทั่งนางลุกขึ้นยืนเต็มตัวและหันเข้าฝั่ง เผยให้เห็นความอวบสล้างเบื้องหน้าเต็มตา

คนมองและคนถูกมองหน้าแดงกำ ยมุนาหยุดกายยืนตรง หน้าเคลียดดู ส่วนหญิงสาวทรุดลงในน้ำจนถึงคอ

“ขึ้นได้แล้ว เล่นสนุกไม่รู้จักเลิกรา ข้ามีเรื่องสำคัญต้องไปปรึกษาพ่อเจ้า เร็วสิ” เทพกษัตริย์ทวาด แล้วเดินจ้ำขึ้นไปยืนหันรีหันขวางหน้าถ้ำ

หญิงสาวรีบแต่งตัวเมื่อไม่สิ้น พอตามไปถึงหน้าถ้ำ แม้จะอายแต่ก็ปราดเข้าไปกอดคอราชาหน้าดู เตรียมตัวให้ซ้อนอ้อมเหมือนเวลาบินกับบิดา ยมุนาถอนใจเฮือก คิดจะหิวนางห้อยต้องแต่งไปตลอดทางเหมือนเหยี่ยวคาบเหยื่อ แต่คงเป็นที่น่าสมเพชแก่นัยน์ตาผู้พบเห็น จึงยอมซ้อนร่างน้อยแนบอก พาเห็นสู่เวหาไปถึงลานหน้าตำหนักหลวง

สินธพกับเทวีรอรับอยู่แล้ว เพราะหวังธิดาที่เอาตัวไปส่งให้โดยไม่บอก

กล่าว ที่ต้องทำเหมือนยัดเยียดลูกสาวให้สหายก็เพราะรู้ว่าถ้าเสนอ...
 ยมუნาต้องปฏิเสธความปรารถนาดีเป็นแน่ ใจหนึ่งทั้งสองเชื่อว่าเมื่อได้เห็น
 ดวงหน้าซึ่งเหมือนเทวีดุจพิมพ์เดียวกันและได้สัมผัสความบริสุทธิ์น่ารักของ
 นาง ยมუნาคงเข้าใจเจตนาดีและไม่ใจดำขับไล่ไสส่งนางกลับมา แต่อีกใจหนึ่ง
 ก็หวั่นต่อความใจร้อนและหุนหันพลันแล่นของสหาย ไม่แน่ใจว่าการจากไป
 บำเพ็ญตะบะถึงสิบแปดปีจะช่วยให้อใจเย็นลงได้หรือไม่

เมื่อเห็นร่างแน่นน้อยในอ้อมกอดของยมუნาขณะร่อนลงบนลานหน้า
 ตำหนัก และทำที่ยามประดับประดองให้ยืนมั่นคง สนิทกับเทวีจึงถอนใจ
 ด้วยความโล่งอก ความรู้สึกผิดที่ตรึงใจมานานเกือบยี่สิบปีหายไปกว่าครึ่ง

เทวีก้าวเข้ามาค้อมกายต่ำ ตะแถมือลงที่ปลายบาทเช่นชาวकिनรินทำเมื่อ
 พบเขาหรือสินธพ เป็นการแสดงความเคารพสูงสุดแก่ผู้เป็นเจ้าของชีวิตและเทพ
 ผู้พิทักษ์ แต่ยมุนารู้สึกว่ามีเจตนาอื่นเจือปนอยู่ในการคารวะของเทวี...
 ขอโทษที่ยัดเยียดลูกสาวให้ และวิงวอนให้รับนางไว้เป็นชายากระนั้นหรือ

ยมุนามองนางผู้เคยเป็นดวงใจ ความเจ็บปวดร้าวรานเมื่อสิบแปดปี
 ก่อนไม่หลงเหลืออีกแล้ว เหลือเพียงความรักความหวังดีเช่นเดียวกับที่มีให้
 สินธพ แต่เรื่องรับชิตาของนางเป็นชายนั้น...อย่าหวัง มิใช่เพราะคิดแค้น
 ความรู้สึกเช่นนั้นมิมีอยู่ในหัวใจอันบริสุทธิ์ของกินนร แต่เพราะการครองคู่
 เป็นเรื่องถาวรจนกว่าความตายจะพรากจากกัน จึงมีเพียงรักแท้ที่ควรค่าแก่
 ชีวิตคู่อันศักดิ์สิทธิ์

“หม่อมฉันฝากลูกด้วย ขาดตกบกพร่องประการใด โปรดสั่งสอนว่า
 กล่าวด้วยนะเพคะ” เทวีพูดราวกับผู้ก้มตให้รับค่า

ยมუნาเพียงยิ้มให้ ไม่มองไปทางร่างอรรชรที่นั่งพับเพียบอยู่เบื้องหลัง
 พระชนนี รับรู้ได้ว่านางกำลังมองเขาตาแป๋ว คงอยากได้ยินคำตอบ จึงยิ่ง
 อยากแกล้งให้คอยเก้อ เขาหันไปยังสินธพ

“หาที่เงียบๆ โปรงๆ ปรึกษาหารือกันดีกว่าสินธพ ข้าไม่ชอบอูดอู้อยู่
 ในรั้วในกำแพง” ว่าแล้วก็เดินนำสหายไปทางธารน้ำตกซึ่งเป็นที่ตั้งคูหาที่เคย

อยู่ด้วยกัน ทั้งให้สองแม่ลูกหน้าม่าน ทว่าพอเห็นใบหน้าอ่อนเยาว์ที่ยิ้มไม่หุบระหว่างเห็นทามาด้วยกัน น้ำตาลคลอ เขาก็ใจหาย ยมุนาไม่เข้าใจ เขาเดาว่าคงเป็นเพราะนิสัยอ่อนโยนของกินนร การทำสิ่งใดขัดกับนิสัยย่อมทำให้ไม่สบายใจ แต่ก็จำเป็นต้องทำเพราะไม่ยากก็ให้ความหวังลมๆ แล้งๆ แก่เทวีกับธิดาของนาง

สินธพกับยมุณาปรึกษาหารือกันเรื่องสร้างทัพกินนรินเพื่อปกป้องดินแดน วันรุ่งขึ้นจะเรียกชาวกินนรินที่ชำนาญการรบมาฝึกฝนให้เก่งกล้า เพื่อกลับไปเป็นครูฝึกให้ชาวบ้านที่เป็นกินนรและมนุษย์เผ่าต่างๆ แล้วจึงจะรับผู้มีฝีมือมาเป็นทหารในกองทัพ

กว่าจะสรุปความกันได้ก็ล่วงเข้าสนธยา ยมุนาตามสินธพไปล่าลาเทวีก่อนกลับคุหา ทั้งคู่ตามมาส่งถึงลานหน้าตำหนัก ยมุนาลาแล้วหันหลังเดินอ้าว ไม่สนใจนางมนุษย์ที่มาด้วยกันเมื่อเข้าห้องที่เฝ้าคิดถึงตลอดเวลาที่ปรึกษาราชการ

ยิ่งเดินห่างเท่าไร ใจก็ยิ่งหิววับ ร่ำร่ำจะหันกลับไปหา...ทำไมนางไม่เห็นยัวร์หรือขอตาม

ดีแล้ว ขึ้นตามมากคงต้องไล่กลับไปจนอาจผิดใจกับสหาย...เทพกินนรตัดใจ ทำบุญร่วมกันมาแค่นี้

ทั้งๆ ที่บอกตัวเองต่างๆ นานา แต่หัวใจกลับบีบรัด คำว่าตัดใจเหมือนตัดหัวใจเป็นเสียงๆ

“ท่านยมุณา...” หญิงสาวเรียกเขาไว้ เสียงหวานใสสั่นเครือ ยมุนาชะงักเท่าที่เดินลงไปถึงหน้าลานแล้ว “ลืมอะไรหรือเปล่าคะ”

ไม่ใช่ลืม แต่ไม่อยากจะไปด้วยต่างหากเล่า ทว่าในเมื่อนางกล้ารับเร้า เขาก็ไม่กล้าปฏิเสธ ชายหนุ่มอ้ำกับตัวเองว่ากลัวสินธพกับเทวีจะเสียหัวใจ แต่ไม่รู้ทำไมหัวใจจึงเร่งระแทบถลาบินควงสว่างไปรอบภูผาบรรพต เขาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ หันกลับไปเลิกลืมมองคนถาม แล้วก็ต้องชะงักเมื่อนางส่งผ้าผืนหนาปกคลุมละลายละเอียดยิบให้

“ผ้าห่มอีกผืนที่ท่านแม่ถวายเมื่อเช้า ลืมแล้วหรือเพคะ” นางยอบตัว ยื่นผ้าผืนนั้นให้ “ห่มตอนกลางคืนจะได้คลายหนาวนะเพคะ”

ชายหนุ่มก้มลงมองแต่ไม่เห็นผ้า เห็นแต่ตาสีอำพันวาววามด้วยน้ำตา ความน้อยเนื้อต่ำใจฉายชัด ปากอิมย้อยลั่นระริก แต่ยังอุตุล่ำหัดคลีเยี่ยมเอาใจ ยมุนาสะท้านดั่งตองศรอินทรวิชิต ทว่าผืนทำสีหน้าเฉยเมย คำว่ามาสอดไ้ไว้ระหว่างแฉงอกกว้างกับสายธนู แล้วหันหลังเดินต่อไปจนถึงสุดขอบผา เตรียมสยายปีกเหินฟ้า แต่กลับหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้น บังคับปีกและกายให้ โฝผินไม่ได้ เหมือนมีพันธนาการเหนียวแน่นเหนียวรั้งไว้ ในที่สุดก็ส่ายหน้า ยอมแพ้ความรู้สึกรทรวงพลังที่จู่โจมหัวใจตั้งแต่ได้พบหญิงสาวผู้นี้ ยมุนา หันกลับพร้อมยื่นแขนข้างหนึ่งออกไป

“ล้าลาพ่อแม่เจ้าเสียที จะได้กลับบ้าน เย็นย่าแล้วยังไม่ได้ก้อไฟเลย...”

ไม่ทันลั่นเสียง นางมณูษย์ก็วิ่งถลान้ำตาพรั่งเข้าสู่อ้อมแขน ลืมลั่นเรื่อง ล้าลาชนกชนนี

ยมุนาซ้อนนางไว้ใหวงแขน กระทบปีกทรงพลังขึ้นสู่ท้องฟ้า พาคนที่ เกลือกใบหน้าชุ่มน้ำตากับแฉงอกกลับสู่คุหา

ชาวกินรินทราบข่าวการกลับมาของยมุนา ต่างนำผลไม้หลากหลาย ชนิดมาถวาย เมื่อทั้งสองไปถึงคุหาจึงไม่ต้องหาอาหาร ขณะที่ยมุนาจุดไฟ ให้ความอบอุ่น นางมณูษย์ก็บอกผลไม้รอท่า แล้วนั่งลงกินอาหารที่ล้วนเป็น พืชผัก ผลไม้และน้ำผึ้งร่วมกันเนียบๆ

หากสะการะคิตว่านั่นเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตคู่แสนหวาน นางก็เข้าใจ ผิดนัก เพราะหลังจากอิมหนา ยมุนาก็เดินทางไปจากถ้ำ หญิงสาวเยี่ยมมอง จากปากคุหาจึงเห็นว่าเขากำลังเปลือยกายแหวกว่ายในสายธารตามนิสัย รักความสะอาดของกินนร กายสูงใหญ่ในสายน้ำตริงตานัก แต่ยังไม่อาจ เทียบได้กับความงามยามเทพกินนรหนุ่มก้าวขึ้นจากน้ำมานั่งอาบแสงจันทร์ บนโขดหินใหญ่ ใบหน้าคมสันดั่งชาวสวรรค์แห่งนมองเพ็ญแจ่มนภา ความ เคร่ำร้อยละห้อยหาแผ่ชาน

หรือเขายังอาลัยอาวรณ์ท่านแม่ไม่สร้างชา...สะการะเจ็บแปลบในอก ทั้งสงสารและน้อยใจระคนกัน

กำลังสองจิตสองใจว่าจะเข้าไปหาเพื่อปลุกปลอบหรือปล່อยให้จมอยู่ในวงค์ตามลำพังดี ยมุนาก็ลุกขึ้นโผผินบินลับไปทางด้านทุ่งดอกไม้ ด้วยความเป็นห่วง สะการะย่องตามไปเสียบๆ เฝ้ามองชายหนุ่มหนึ่งเอนหลัง กอดดอกพิงตันไม้ใหญ่เหนือทุ่ง เหม่อมมองไปในความมืด ขาข้างหนึ่งวางราบไปกับพื้นดิน อีกข้างหนึ่งชันสูง ลมโชยชายพากลีบดอกไม้รูปหัวใจสีชมพู ปลิดปลิวสู่พสุธาเบื้องล่าง แสงจันทร์ส่องกระทบดอกไม้ในสายลมราวกับเป็นภาพฝัน

“ถ้าจะชมจันทร์ก็ออกมานั่งที่นี่เถิด ชุ่มอยู่ในพงหญ้าเช่นนั้น เดียว โदनอสรวพิชชบ”

เสียงทุ้มกังวานดังมาถึงหูต่างๆ ที่คนพูดไม่ได้หันมามองแม้แต่แวบเดียว

สะการะสะดุ้งเฮือก เหลียวมองรอบกาย เป็นห่วงเขาจนลืมห่วงตัวเอง นางก้าวออกไปสู่ที่แจ้งอย่างขวยเขินที่ถูกจับได้ว่าแอบมอง แต่เมื่อเขาไม่ตำหนิติเตียนและไม่หันมาสนใจ นางจึงเขยิบเข้าใกล้จนอยู่ไต่ริมไม้เดียวกันแต่นั่งต่ำกว่าเล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองภาพเบื้องหน้าซึ่งงดงามเหลือพรรณนา บัดนี้นางเข้าใจแล้วว่าเหตุใดเขาจึงโปรดปราณสถานที่แห่งนี้

แสงสีเงินยวงฉาบทั่วทุ่งบุปผาซึ่งส่วนหนึ่งแย้มบานยามราตรี ส่งกลิ่นหอมจรจราย กิ่งก้านดอกไม้ไหวโอนเอนตามกระแสลม เสียงดลึงกรูเก็รียวประสานกับเสียงแมลงกลางคืนตั้งลำนำจากมโหรีวงใหญ่

นางมองความงามของทุ่งดอกไม้เบื้องล่างสลับกับใบหน้าสงบนิ่งเบื้องบน ตัดสินใจไม่ถูกว่าสิ่งใดงามกว่ากัน

“ท่านคิดอะไรอยู่” หญิงสาวถามหลังจากเวลาผ่านไปนานจนจันทร์เพ็ญเริ่มเคลื่อนคล้อย

ไม่มีคำตอบอยู่นานจนนางคิดว่าเขาคงไม่ได้ยินหรือไม่สนใจ

“ในช่วงเวลาและสถานที่เช่นนี้ ข้าไม่อาจคิดถึงสิ่งใด นอกจากปลอบใจซิมซั่มมนตรีคลังแห่งจันทราและห้องฟุ้ง” เขาตอบโดยยังมองตรงไปเบื้องหน้า เหมือนเปรียบกับตัวเองมากกว่าพูดกับนาง แต่หญิงสาวกลับปลาบปลี้มนัก เสียงใสเผยความในใจออกไปโดยไร้จริต

“ข้าก็เหมือนกัน แต่ท่านก็อยู่ในความคิดของข้าด้วย”

แววตาของเขาวาบขึ้น มุมปากยกน้อยๆ มองแทบไม่เห็น หรือนางตาฝ้าไปเพราะแสงจันทร์และคิดเข้าข้างตัวเองเพราะอยากให้เขามีเยื่อใยเมื่อน้อยนิด

ทว่าหากเยื่อใยนั้นเกิดขึ้นจริง มันก็จบสิ้นลงเพียงนั้น ยมมุนายังจมอยู่ในความเงิบงัน แล้วจู่ๆ ก็เดินกลับที่พักโดยไม่พูดจา นางมุนษย์เดินตามต้อยๆ ไม่บ่นแม้อีกฝ่ายก้าวเร็วจนตามแทบไม่ทัน ดีแค่ไหนแล้วที่เขามาบินกลับแล้วทิ้งให้นางเดินคนเดียวในความมืด

พอถึงถ้า พญากินนรเต็มกึ่งไม้แล้วเขี่ยกองไฟให้คุโชนก่อนจะนั่งหลับที่เดิม ส่วนหญิงสาวรอจนนาทีสุดท้าย เมื่อเห็นเขาไม่มาร่วมแทนแน่แล้ว ก็ซุกตัวใต้ผ้าห่มบุปผา ปลอบใจตัวเองว่าไม่เป็นไร ยังมีพรุ่งนี้เสมอ

กิจวัตรของทั้งสองดำเนินไปเช่นเดิมวันแล้ววันเล่า ทุกเช้ายมมุนาบินลาดตระเวนดูความเรียบร้อยของปุระ จากนั้นก็บินมารับนางไปส่งที่ตำหนักหลวง เมื่อว่าราชการงานเมือง ฝึกทหาร วางแผนป้องกันอาณาเขตร่วมกับสินธพเสรีจในช่วงบ่ายจัด ก็หอบหิ้วกันกลับคู้หา กินอาหารเย็นเสรีจสรรพ นางก็แอบดูยมมุนาอาบน้ำ แล้วตามไปนั่งชมจันทร์ได้ร่วมไม้เหนือฟุ้งบุปผา

แม้ผ่านไปหลายวัน ระยะเวลาห่างๆ ทั้งคู่ก็ไม่ลดลง ยมมุนายังเย็นชาริเ็นห่าง ไม่ถามแม้ชื่อ ปิดกั้นทั้งกายใจ ไม่อยากสร้างความผูกพันใดๆ จนอีกฝ่ายน้อยเนื้อต่ำใจ แต่ก็มิเคยคิดย่อท้อ ด้วยรักฝังใจมาเนิ่นนาน

เกินกว่าจะถอดถอน แต่จะยั่ววนและยึดเยียดตัวเองให้ก็เกินวิสัย
ที่ควรทำ

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่คงดำเนินไปเช่นนี้อีกนับเดือนปี หากไม่เกิด
เหตุขึ้นกับสะการะ

วันหนึ่งยมนากลับจากวาระการกับสินธพ ก็พบเทวียนัดกรออยู่หน้า
ตำหนัก ท่าทางกระวนกระวาย

“วันนี้หม่อมฉันขอตัวลูกค้ำคืนที่นี้ สะการะถูกลัทธิพิชชบตั้งแต่เมื่อ
คืน ตอนนั้นพิชกำลังออกฤทธิ ทั่วร้อนจี้ เพื่อไม่มีสติ”

ยมนาใจหาย...เมื่อคืนเขาได้ยินนางร้องตอนเดินกลับจากทุ่งดอกไม้
ด้วยกัน แต่พอลม นางก็บอกว่าไม่มีอะไร นี่คงกัดฟันทนเจ็บตั้งแต่เมื่อคืน

“ทำไมไม่ส่งคนไปบอกข้า” ยมนาตุ นัยน์ตาเหม็งเหม็ง

เทวิมะ ตอบเสียงสั้น “นางไม่ยอมให้รับกวนฝ่าบาทเพคะ”

“ไม่เข้าเรื่อง” จิตใจยมนาร้อนรุ่ม “นำข้าไปหานาง”

ร่างบอบบางนอนแน่นิ่งราวไรชีวิตบนตั่งใหญ่ ใบหน้าหวานชุปซีด
ดวงตาแวววาวดั่งดวงดาราปิดสนิท หัวใจของยมนาบีบรัดรุนแรง แต่สู้ข่ม
สีหน้าให้นิ่งเฉย

หญิงสาวตาปริบเมื่อแขนแกร่งซ้อนใต้ร่างเพื่ออุ้มกลับคูลา “กลับบ้าน
เรากันเถอะ” เขาระชิบชิตหู

นางส่ายหน้าอย่างอ่อนแรง ระชิบเสียงแผ่วจนแทบไม่ได้ยิน แล้ว
หลับตาลงตามเดิม น้ำตาไหลเป็นทางจากหางตา “ทิ้งข้าไว้ที่นี้ให้ท่านแม่ดูแล
เถิด พิชชานทั่วตัวแล้ว ข้าคงไม่รอด”

ยมนาหงะ มองเทวี่ซึ่งนั่งร้องไห้อยู่ข้างตั่ง แล้วหันไปสบตาหม่นหมอง
ของสินธพ หากพิชแผ่ชานทั่วร่างแล้ว ต่อให้มีพลังตะบะก็ไม่อาจเรียกพิช
ออกมาได้ ความรู้สึกมากมายที่เก็บกักไว้ในใจหลังไหลท่วมท้น ยมนา
ไม่อาจพรรณนาเป็นคำพูด รู้แต่ไม่มีวันยอมให้นางจากไป เขาซ้อนร่างน้อย
ไว้ในอ้อมแขนแล้วกระพือปีกพุ่งลิวสู่คูลาด้วยความเร็วดุจดาวหาง

ยมุนากอดสะการะไว้ให้อ้อมแขนทั้งคืน เมื่อขับพิษไม่ได้ เจ้าอัคคีก็เปล่งพลังไฟซึ่มซาบเข้าไปในสายเลือดเพื่อดับฤทธิ์ของมัน ระหว่างที่พิษกับพลังปะทะกัน สะการะดินร่ำเจ็บปวดทรมาน ครวญครางน่าเวทนา แต่ยมุนาก็ตั้งใจเดินพลังต่อเนื่องจนแน่ใจว่าสยบพิษร้ายได้อย่างราบคาบ กว่าที่จะถึงตอนนั้น ขอบฟ้าก็สว่างเรืองเรือง แต่การต่อสู้ยื้อชีวิตยังไม่จบสิ้น เขาเปลื้องผ้าบางจนหมดสิ้นแล้วอุ้มไปนั่งกลางสายธารเย็นเฉียบเพื่อไล่ความร้อนระอุออกจากร่างกาย จนข้ามวันจึงขึ้นจากน้ำ พาคืนสู่คูหา ห่อหุ้มร่างกายด้วยรังไหมเหนียวแน่นอบอุ่น สุมด้วยบุปผาอ่อนนุ่มหอมหวาน ป้อนน้ำสลับกับน้ำผึ้งจนครบเจ็ดทิวา

ระหว่างนั้นยมุนาอยู่ข้างกายนางตลอดเวลา จับตามองทุกกลมหายใจ ถ่ายพลังให้ทุกครั้งทีลมหายใจแผ่วผิวระดุด ไม่ยอมหลับนอนหรือกินอาหารค่อยๆ ประจักษ์ความจริงว่าแม้เพียงกันร่างกายและจิตใจให้เหินห่าง แต่ความผูกพันกลับแน่นผ่านสายตาและความห่วงหาอาทรจนกลายเป็นความรักเมื่อไรไม่อาจรู้ได้ รู้แต่ว่าบัดนี้นางคือชีวิต

สะการะลืมตาในวันที่เก้า

“น้ำ” นั้นเป็นสิ่งที่แรกที่ร้องหา และ “ทุ่งบุปผา” คือสิ่งที่ถัดไป

เขาพานางไปที่น้ำตก อุ้มนั่งในกระแสน้ำอุ่นสบายกลางแสงแดดยามสาย อาบและดื่มกินจนฉ่ำใจแล้วจึงพาบินไปยังท้องทุ่งเหลืองอร่าม แซมด้วยสีสนับสนิบสีของดอกไม้เล็กใหญ่ ตระกองกอดไว้ได้ร่วมพฤษชาติที่เคยหนึ่งชมจันทร์ร่วมกันแทบทุกคืน ป้อนน้ำผึ้งจากดอกไม้รูปหัวใจสีชมพูที่สายลมพัดพาไปรยปรายดูจสายฝนไม่หยุดหย่อน

พิษยังอยู่ในกระแสเลือด บันทอนพลังแต่ไม่ปลิดชีวิต นางจะอ่อนแอแต่ไม่ตาย

จนตะวันรอนจึงโอบอุ้มกลับถ้ำ

“งามเหลือเกินนะเพคะ” นางกระซิบ มองแสงสีเหลืองส้มยามย่ำสนธยา

“อุรุโณทัยวันพรุ่ง ข้าจะพาเจ้ามาดูตะวันเยี่ยมฟ้าที่ทุ่งบุปผา แล้วเจ้าจะเห็นว่าท่ามกลางแสงทองของสุริยัน มันก็งามไม่แพ้ยามอาบด้วยแสงสีเงินของจันทร์หา”

จริงดังเขาว่าทุกประการ ภาพดวงอาทิตย์สีแดงค่อยๆ ลอยพ้นเหลี่ยมเขา ฉายแสงทองเรืองรอง ปลูกชีวิตทั่วท้องทุ่งให้ตื่นขึ้นมารับวันใหม่ นั่นงามมหัศจรรย์จนสะการะไม่อาจกลืนน้ำตาไว้ได้ ยมุนาหันมามอง รอยยิ้มเคลื่อนไหวใบหน้าและแจ่มจ้าในดวงตา

“ร้องให้ทำไม” เขายกมือขึ้นเช็ดน้ำตาให้ กิริยานั้นอ่อนโยนจนสะการะหลังน้ำตามากกว่าเดิม

“เพราะมันช่างงามนัก และข้าก็ปรารถนาจะชิมชาบมันด้วยหัวใจเช่นท่าน แต่ข้าทำไม่ได้” นางสะอึกสะอื้น “เพราะหัวใจข้านั้นมีแต่ท่านเพียงผู้เดียว”

ยมุนาสูดลมหายใจเข้าลึกดังตุตตุ้มและชิมชาบวานั้นไว้หัวใจ

“ข้าแพ้เจ้าแล้ว นางมนุษย์” เสียงทุ้มกังวานดังซิดไบหูของนาง สายลมพัดกลีบดอกไม้รูปหัวใจสีชมพูโปรยปรายดุจเป็นพยานรับรู้ ยมุนารวบรวมน้อยไว้ให้อ้อมกอด จับหัวๆ เล็กซุกไว้ใต้คาง อิงแอบกันอยู่เช่นนั้นจนตะวันลอยสูง จึงโอบอุ้มนางบินสู่วังภูผาวาริน

คืนนั้นหัวใจสะการะเต้นแรงเมื่อเขาเดินเข้ามาหาหลังกลับจากชมจันทร์ในทุ่งบุปผาด้วยกันเช่นทุกคืน เขาเอ่ยเสียงทุ้มพร่าเบาๆ

“นอนเสียเถิด เจ้าเพ็งฝันใช่ พรุ่งนี้เราต้องกลับไปภูผาวารินอีกครั้ง พ่อเจ้ากับข้ามีภารกิจมากมายนัก”

นางทรุดตัวลงนอนซิดผ่น มั่นใจว่าเขาคงร่วมนิทราด้วยเป็นแน่ ตาสีอำพันใสแจ่มมองบุรุษร่างใหญ่นั่งบนขอบแท่นและมองนางด้วยแววตาเร้าร้อนอ่อนหวานจนใจสั่น ลูบไล้แก้มอ้อมแผ่วเบาดุจผีเสื้อกระพือปีก

“นอนเสียเถิด อย่าอาทร ข้าจะปกป้องรักษา ไม่ให้มีสิ่งใดมากร้ากรายเจ้าแม่ในฝัน”

ความรู้สึกอ่อนหวานอบอุ่นซาบซ่าน หญิงสาวหลับตาพริ้ม รอคอยให้ร่างใหญ่ทอดลงแนบชิด แต่แล้วก็ต้องลืมตาโพล่ง มองแผ่นหลังกำยำห่างออกไปยังหน้ากองไฟเช่นคืนก่อนๆ ความผิดหวังท่วมทันจนแทบล้นออกมาเป็นน้ำตา แต่แล้วถ้อยคำที่ลอยมาก็จุดดวงจิตขึ้นจากปากเหว

“บายคล้อยวันพรั่ง ข้าจะพาเจ้าไปเที่ยวทุ่งดอกไม้ เจ้าจะได้เลือกเก็บบุปผามาประดับแทนวิวาห์ของเรา...พรั่งนี่นะ” เขาย้ำทั้งปากและตา นิ่งลงทอดอกฟิงผั่งถ้าหลับเหมือนคืนก่อน คืนนี้ใบหน้าคมสันมิได้เคร่งเครียด กรามมิได้ขบเกร็ง ทว่ามีรอยยิ้มบางๆ

หญิงสาวเหม่อมองจนความว่างครอบงำ พลันลมเย็นหอบใหญ่กระโชกซัด...ซอกซอนเข้ามาถึงในคอกา นางห่อตัวด้วยความหนาวเย็น แต่แทนที่จะซุกตัวใต้ชั้นบุปผาหาความอบอุ่นให้ตัวเอง นางกลับลุกขึ้นโดยมีผ้าผืนหนาในมือ

ยมนาได้ยินเสียงอีกฝ่ายย่องกริบเข้ามาใกล้ เขาแสวงงหลับตานิ่งจนกระทั่งนางยอบลงข้างกาย แผ่ภูษาผืนใหญ่ห่มคลุมให้ เมื่อเทพकिनทรหนุ่มลืมตา ก็สกับตาสีอำพันวาวหวานด้วยความรักในระยะประชิด นางผละด้วยความตกใจและประหม่า ขยับจะลุกหนี แต่ยมนาคว้ามือนุ่มนิ่มไว้รั้งให้เอนซบกับแผงอก เซยคางมนให้เงยหน้าขึ้น

“จนบัดนี้ ข้ายังมีฐนามของเจ้า” ยมนากระซิบถามแนบใบหูชาวอมชมพู

“ท่านแม่ตั้งชื่อข้าว่าสะการะ ที่แปลว่าดอกไม้เพคะ” นางบอกอายๆ ยมนายิ้มอย่างเอ็นดู “ข้ารักดอกไม้” เขาบอกแล้วจุมพิตดอกไม้ในอ้อมอกแผ่วๆ

“ข้ารู้เพคะ ท่านพ่อเคยเล่าให้ฟังว่าท่านห้าวหาญแต่อ่อนโยน ท่านชอบดอกไม้ และเหล่าบุปผาแลท้องทุ่งก็แบ่งบานเพื่อท่าน ท่านแม่จึงตั้งชื่อข้าว่าสะการะ เพราะวันหนึ่งเมื่อท่านกลับมา ท่านแม่จะมอบสะการะดอกนี้เป็นบรรณาการแต่ท่าน” เสียงหวานใสดังเจ็ยแจ้ว

“ข้าถูกใจบรรณาการนี้” หัวใจของเขาเต้นกระหน่ำ เสน่ห์แห่งความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเร่งเร้าความรู้สึกให้อยากปกป้องทะนุถนอม แต่อารมณ์หนุ่มก็เริ่มคุกรุ่นอย่างห้ามไม่ได้ เขาตัดสินใจอุ้มนางกลับไปยั้งที่นอนดอกไม้ให้นางมีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจอีกสักวัน “แต่สะการะดอกนี่คงเหี่ยวเฉาหากไม่ได้นอนเต็มตา หลับเถิด”

ตาหวานใสแวววอนเชิญชวนอย่างเปิดเผยไร้จริต กิณทรหนุ่มหักใจหมუნตัวกลับไปนั่งหน้ากองไฟ

“จนกว่าจะถึงคืนพรุ่งนี้” เขาหยิบผ้าผืนหนาพันกาย มิใช่เพราะเห็นหนาว แต่โหยหากลิ่นเนื้อนาง ตาฉ่ำเชื่อมเหม่อมองร่างที่เห็นเป็นเงาตะคุ่มในแสงสีส้มจากกองไฟ ความรู้สึกอ่อนหวานท่วมท้นใจกว่าเมื่อครั้งเคยมีต่อคนแม่

“จนกว่าจะถึงคืนพรุ่งนี้” เขาระชิบบอกตัวเอง

จันทราเคลื่อนคล้อย กำลังจะถูกดวงตะวันแย่งนาไปครอง ฟ้ายังมืดตอนที่ยามุนาบินท่องอาณาเขตกินรินปุระ รับการทัทหายจากสรรพสัตว์และมวลพฤกษาเช่นกาลก่อน หัวใจเขาเบิกบานสุขสันต์ เต็มไปด้วยความหวังและความรัก ยามมองปุระจากหน้าผาอันเปรียบประดุจหลังเหตุการณ์ความปลาบปลื้มตื่นตันแล่นเข้ามาครอบครองแข่งกับความภาคภูมิใจและหวงแหน

กินรินปุระ...ณ ดินแดนนี้ ข้าจะสร้างอาณาจักรให้ลูกหลานเหลนโหลนของข้ากับสะการะ

โมงยามผ่านไปอย่างรวดเร็ว พอบ่ายคล้อย เสร็จจากราชกิจ ยมุนาก็ล่ำลาลินธพกับเทวี พาสะการะเหินเวหาไปสู่ทุ่งบุปผาซึ่งดาราดาษาไปด้วยดอกหญ้าหลากสีหลายพรรณ โขยกลิ่นหอมฟุ้งจรุงใจ เขานอนเอกเขนกเคี้ยวต้นหญ้า มองสะการะเปล่งเสียงหวานใสขับลำนำ เรืองร่าเก็บบุปผาตรงนี้ตรงนั้นจนแทบล้นห่อผ้าที่นำมาด้วย เมื่อนางกลับมาเขาก็จุดให้ล้มตัวลงนอนเคียงไหล่บนพูกดอกหญ้า เหม่อมองสุริยาลับเหลี่ยมเขาด้วยกัน ภาพนั้น

งามจับใจจนสะการะน้ำตาคลอ ทว่าแวตาทรงโรจน์แพรวพราว

กินนรหนุ่มหันไปแตะโอษฐ์กระด้างทว่าร้อนผ่าวกับริมฝีปากหยักย้อย
จำนุ่เบาๆ จุมพิตแรกของเขากับนาง...สัมผัสอ่อนโยน ทว่าสะท้อนสะท้อน
ไปทั้งกายใจ

“ข้าเคยพาแม่ของเจ้ามาเที่ยวเล่นเก็บบุปผา หลายครั้งที่นี่ก็อยากจูบ
นาง แต่ไม่ได้ทำเพราะต้องการรักษาความบริสุทธิ์ของนางไว้ แต่กับเจ้า...
ข้าห้ามใจไม่ได้จริงๆ” เขากะชิบชิดกับปากของนาง

สะการะยิ้ม ดูตลกขมุกขมูญแบบเด็กๆ แต่กลับส่งความซาบซ่านไปทั่ว
กายของทั้งคู่

“ข้าปลื้มใจยิ่งนักที่ท่านห้ามใจไม่อยู่” นางหน้าแดงก่ำเมื่อพูดต่อ “แล้ว
อีกอย่าง คินนี้...ท่านบอกว่าคินนี้เป็นคินวิวาห์ของเรามิใช่รึ”

ยมุนามองหน้าสีชมพुरะเรื่อนั้นอย่างเอ็นดู มันเขี้ยวอยากจูบจึงหอม
แก้มเต่งใสพอดใหญ่ก่อนย้ำถาม “เจ้าไม่เสียใจหรือที่ต้องเป็นตัวแทนของ
แม่เจ้า”

“ข้าไม่ได้เป็นตัวแทนของท่านแม่ ข้าเป็นตัวแทนความรักของท่านพ่อ
ท่านแม่แล้วก็ความรักของข้าเองต่างหาก ข้ามีความรักมากมายล้นเหลือ
ถ้าท่านไม่รังเกียจก็เพียงเปิดหัวใจรับความรักจากข้าไปเท่านั้น” ปากแดงฉ่ำ
ช่างเจรจายิ่งนัก

ยมุณาไม่ตอบเป็นคำพูด จุมพิตดูตื้นจวนสะการะตาปริบ ตัวอ่อน
ซบอก กินนรหนุ่มใจเต้นรัวแรง ทว่าทั้งร่างเต้นตุบด้วยแรงปรารถนาจนต้อง
กอดนางแน่น มิฉะนั้นก็อาจหยุดตัวเองไม่ได้

แมลงกลางคืนเริ่มร้องระงม บรรเลงเพลงราตรีซบกล่อมตอน
ทั้งสองโผบินกลับคูหาซึ่งเป็นเรือนหอ ช่วยกันลาดดอกไม้ที่สะการะเก็บมา
ลงบนแท่นวิวาห์ ยังไม่ทันเรียบร้อยดี ความรักความปรารถนาอันอกก็ตั้งดู
ทั้งสองให้พวเข้าหากัน ร่างน้อยลั่นเทา ทั้งหวาดหวั่นและโหยหาอ้อมกอด

แข็งแกร่ง

ปากและมือร้อนผ่าวของยมนาชอกซอนไปทั่วร่างที่บิดเบียด ไม่ช้า
 ภูเขาผ้าสไบก็ถูกปลดเปลื้องพันกายจนเปล้าเปลือยทั้งคู่ ท่ามกลางแสงสีแสด
 วูบไหวจากกองไฟ กายสูงใหญ่กำยำของยมนากับทรวดทรงเสลาสะพรั่งด้วย
 ความสาวของสะการะนั้นแตกต่างตริ้งตาทำอารมณ์ ทั้งสองทอดกายตระกอง
 กอด...แนบเกล้า...เสียดสาย ดำดิ่งไปตามบทรักแห่งครรลองธรรมชาติ
 กลีบบุปผาซึ่งถูกบดขยี้เมื่อสองร่างขยับไปตามลีลารักส่งกลิ่นร่ำ โหมให้
 ความปรารถนาเริงร้อนลุกโพลงตลอดทั้งคืน

หวานนั้ก สะการะเมียรักของข้า เจ้าทำให้ข้ามีความสุขเหลือเกิน...

ยมนาบอกรักแก่ชายาในใจ กระซิบร่างบอบบางแนบอก ผล็อยหลับ
 ไปด้วยกัน ก่อนล่วงสู่นิทราจะได้ยินเสียงหวานนึ่งม้ง่า

“มะพร้าวลูกนี้เนื้อหวานมัน น้ำหอมชื่นใจจริงๆ เพคะ ท่านแม่”

ดูเถิด เด็กแท้ๆ เพิ่งขึ้นรักกับผัวไปหยกๆ ละเมอหาของกินเสียดแล้ว
 แฮ่อ...พรุ้งนี้ต้องไปสรรหามะพร้าว น้ำหอมหวานมาเอาใจเด็กตะกละเสียดแล้ว
 เทพกินนรหลับไปด้วยความซู้สึกี่นรมย์สมฤดี

๓

ผ่านไปสองปีนับตั้งแต่ทั้งสองได้ครองคู่ คืนหนึ่งยมนาตื่นขึ้นมา
กลางดึก นอนลืมตาโพล่ง ใจเต้นระทึกเพราะภาพน่าครั่นคร้ามที่ปรากฏขึ้น
ในญาณ

มนุษย์ตัวดำเมี่ยม หน้าตาเหี้ยมเกรียม ผมหยิกหย่องหลายสิบคน
ขี่ม้าอยู่ในราวป่าฝั่งตรงข้ามกับวงแหวนศิโรตถนอกซึ่งมีแม่น้ำกษิระและ
ป่าดงดิบหนาที่บดบังกลาง หัวหน้าขี่ม้าสีดำสนิทหน้าขบว่น กายของมันสูงใหญ่
กำยำพอกๆ กับม้า โคนหัวล้านเลี่ยนเหมือนนักบวช ใบหน้าเหี้ยมเกรียมมี
รอยแผลเป็นบากลึกรูปสัตว์ตึกะบนแก้มขวา สะพายดาบคู่ ธนูและศรคู่กาย
ใหญ่จนต้องห้อยไว้กับสี่ข้างม้า สมุนคนอื่นๆ ก็มีดาบ ธนูและหน้าไม้เป็น
อาวุธเช่นเดียวกัน

อันดาบนั้นยมนาไม่หวั่น แต่ธนูและหน้าไม้เป็นอาวุธที่กินนกรังเกรง
ด้วยความสามารถในการบินซึ่งเป็นข้อได้เปรียบจะกลายเป็นข้อเสียเปรียบ
ไปโดยพลัน เพราะกลายเป็นเป้าให้อาวุธบินเหล่านั้น เขาไม่ได้กลัวเพื่อ
ตัวเองหรือสินธพ เพราะเพียงกระพือปีกแข็งแกร่งดุจเหล็กเพชร ทรงพลัง

ดั่งมหาเวทย์ ก็ปิดป้องและซัดศรกลับไปหาคู่ต่อสู้ได้โดยมิต้องใช้ศัสตรา
แต่กลัวแทนชนกนิรินทั้งที่เป็นกนิหร มนุษย์ และสัตว์ในอารักขา

คนเหล่านี้อาจเป็นโจรปาธรมดา ไม่มุ่งหน้ารุกรานหรือปล้นสะดม
แดนกนิริน แต่ถ้าชี้เข้ามาตามทิศทางนี้ ก็คงทะลุถึงวงแหวนศิรัชั้นในภายใน
สามสี่วัน ด้วยแม่น้ำสีทันดรกับกษิระในหน้าแล้งแม่น้ำมีบางช่วงเชี่ยวกราก แต่
ก็มีช่วงที่น้ำไหลเอื่อยและสูงเพียงท่วมหลังม้า ผู้ชำนาญการควบบีบอัสตร
เหล่านี้คงข้ามฝั่งได้โดยง่าย

อาจเป็นไปได้ว่าแค่ผ่านทาง ไม่ได้มาร้าย... ยมุนาคิดแบบกนิหรซึ่งมี
จิตใจบริสุทธิ์ มองโลกงดงาม แต่ความรับผิดชอบในฐานะผู้พิทักษ์และผู้
ปกครองก็กว้างไวกว้างกัน ต้องรีบไปเตือนสินธพ ไม่แน่สหายอาจเห็นภาพนี้
ในญาณพร้อมกับเขาแล้วก็ได้ จิตของผู้ปกครองย่อมไวต่อภัยบ้านเมือง
เสมอ... เขาหันไปมองชายที่หลับสนิทด้วยความเป็นห่วง ต้องพานางไปหลบ
ซ่อนจนกว่าเขากับสินธพจะขับไล่โจรเหล่านี้ออกไปนอกอาณาเขต ปลอดภัย-
โปร่งโล่งภัยแล้วจึงค่อยรับกลับมาอยู่ด้วยกันตามเดิม

“สิ่งที่ท่านทำนายไว้กำลังจะเป็นความจริง” ยมุนาเอ่ยหลังจากพา
สะการะไปฝากไว้กับเทวี จากนั้นก็ชวนสหายบินสำรวจรอบอาณาเขต ก่อน
กลับมาพักที่ชะง่อนผาซึ่งเปรียบประดุจหอสังเกตการณ์ด้วยมองเห็นทิวทัศน์
รอบด้านของปุระ

เสียงขับลำนำและดนตรีเสนาะหูดังแว่วมาถึงตำหนัก ชาวกนิริน
ไม่สำเหนียกอันตราย ยังใช้ชีวิตอย่างสดชื่นรื่นรมย์เช่นเคย ให้อันตราย
มาอยู่ตรงหน้าก็คงได้แต่ตระหนกอกสั่น บินหนีไปแอบซ่อนจนกว่าภัยจะพ้น
ตัว ไม่ก็ยอมสละชีวิตเป็นเหยื่อแต่โดยดี มีน้อยเหลือเกินที่จะมีใจเหี้ยมหาญ
ต่อตีกับศัตรูได้

“อันตรายจากโลกภายนอกตีบคลานเข้ามาหากนิรินปุระแล้ว แต่ชน
กนิรินยังไม่พร้อมรับศึก ก็คงมีเราสองที่ต้องออกหน้า”

“ข้ามิย่น มนุษย์ไม่ก็สิบคน ถ้าตั้งแผนรับให้ตีคงขับไล่ไปได้ไม่ยาก”
 สินธพตอบเสียงขรมตามวิสัย เขามีได้ประมาทศัตรู แม้ขณะที่พูดก็คิดแผน
 ป้องกันนครา

“อย่าประมาท พวกมันใช้ธนูและหน้าไม้ รู้จักบังคับอาชาซึ่งทำให้จู่โจม
 ได้รวดเร็ว ถึงมีปีกก็ใช้จะหนีพ้น” ยมูนาซึ่งเคยหุนหันพลันแล่นเป็นฝ่าย
 เตือน

สินธพมองหน้าสหายยิ้มๆ...ยมูนาเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ การบำเพ็ญ
 ตบะสืบทอดปีหลอหลอมให้กลายเป็นเทพกนิษฐผู้สุขุมรอบคอบ มองการณ์
 ไกล “ข้าเห็นด้วย เราจะอพยพชาวกนิรินทั้งหมดไปหลบซ่อนตามคูหาบน
 ยอดเขา จะได้ไม่มีห่วงหากต้องทำศึก”

ยมูนาพยักหน้า “ข้าจะไปอพยพชาวกนิรินในวงแหวนคีรีรอบนอกซึ่ง
 เป็นทางผ่าน และขอความช่วยเหลือจากพญาเสือโคร่งกับพญาช้างสารให้
 ช่วยสกัดกั้นและตัดกำลังพวกมัน”

“ส่วนข้าจะอพยพชนกนิรินในปุระและวงแหวนคีรีรอบใน ไปซ่อนอยู่
 บนเขาสูงทั้งห้า” สินธพแบ่งหน้าที่กับสหาย มองขึ้นไปยังม่านน้ำหน้าคูหา
 เหนือธารน้ำตก “คงยังไม่ถึงเวลาอัญเชิญเทพคีรีสถราที่องค์อินทร์ประทาน
 ไว้”

โจรเพียงไม่กี่สิบคนไม่น่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเทพกนิษฐนักรบผู้ทรง
 ฤทธิ์เรื่องเดช แต่ยมูนามีลางสังหรณ์แปลกๆ หนักใจต่อศึกคราวนี้อย่าง
 ประหลาด เขาสัมผัสได้ว่าสินธพก็มีความรู้สึกใกล้เคียงกันจึงพูดถึงเทพ-
 คีรีสถราชั้นมา เขาพยักหน้าชวนสหาย “ลงไปดูกันเถอะ”

สะการะเดินตามทั้งสองไปห่างๆ การที่จู่ๆ ก็ถูกสวามีคว่ำตัวจาก
 ที่นอน พามาหาพระชนกชนนีตั้งแต่ยังฟ้ายังไม่สว่าง และทำที่หนักใจของสอง
 ราชาทำให้หนังกำลังเกิดเหตุร้าย จึงเป็นห่วงจนข่มตาหลับไม่ลง ต้องตาม
 มาแอบดู เมื่อทั้งสองพูดถึงเทพคีรีสถรา จึงเกิดความอยากรู้ แต่ถ้าขอมตาม

ไปด้วยคงถูกปฏิเสธ และถ้าแอบตามไปก็คงถูกจับได้ นางจึงตัดสินใจเก็บ
ความอยากรู้ไว้ถามสวามี

“เทพคัสตราคืออะไรเพคะ” สะการะถามระหว่างนั่งอิงแอบกันอยู่หน้า
กองไฟ

ยมนาจ้องหน้าเรียว ตวัดเสียง “เจ้ารู้ได้อย่างไร”

“ข้าไม่รู้อะไรเลยจึงถาม ข้าได้ยินท่านพูดกับท่านพ่อ แล้วเดินหาย
ขึ้นไปบนถ้ำเหนือธารน้ำตกด้วยกัน”

ยมนาถอนหายใจ เรื่องเทพคัสตราเป็นความลับที่รู้กับสินธพแค่
สองคนและไม่เคยบอกใคร เพราะถ้ำหลุดรอดไปถึงโลกภายนอก มนุษย์
หรือปีศาจซึ่งโลกและกระหายอำนาจอาจช่วงชิงไปใช้ในทางมิชอบ... แต่ก็
ไม่ว่าจะทำได้ง่าย ๆ เพราะเทพคัสตรานี้ องค์อินทร์ประทานไว้เพื่อใช้ปราบ
มารและผู้คิดทำลายล้างกนิรินประเท้านั้น นอกจากนั้น เพื่อป้องกันการ
บิดเบือนเจตนาธรรมณ์ ทรงขอร้องให้พระแม่ทูลคาผู้บำเพ็ญตบะอยู่ที่ใต้บาดาล
เป็นผู้เก็บรักษาและมอบให้ผู้มีบุญญาธิการหรือมีจิตใจบริสุทธิ์อัญเชิญ
ขึ้นมาใช้เพื่อปกป้องนครา

“เทพคัสตรานี้มีชื่อว่า อินทรา-อาตมัน เป็นคันธนูและศรที่องค์อินทร์
ประทานไว้ ใช้ปราบมารเมื่อถึงคราวจำเป็นจริงๆ” ในเมื่อภัยมาประชิดตัว
ขนาดนี้ ให้นางรู้ไว้อีกคนก็ดี เพื่อเกิดอะไรขึ้นกับเขาและสินธพ...ยมนา
ตัดสินใจเล่าความเป็นมาให้ฟังคร่าวๆ “วันนั้นเมื่อพ่อเจ้ากับข้าไปกล่าวอัญเชิญ
ที่ริมฝั่งแม่น้ำใต้ดิน พระแม่เจ้ายอมให้เราเห็นเทพคัสตราแต่มิได้ประทาน
ให้ เราจึงตีความว่าภัยครั้งนี้คงไม่ร้ายแรงนัก หรือไม่ก็ยังไม่ถึงเวลา โจร
พวกนี้อาจแค่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ไม่มีพิษภัยต่อบ้านเมือง”

สะการะรับฟัง จิตใจแหม่มขึ้นขึ้น...ขอให้เป็นอย่างที่บิดากับภัสตาตีความ
ด้วยเถิด

ทว่าถึงพูดออกไปเช่นนั้น ยมนาก็มิได้เชื่อตามนั้นเลย สัญชาติญาณ
นักรบบอกเขาว่ากำลังจะเกิดศึกใหญ่

“อย่าแพร่งพรายเรื่องอินทรา-อาตมันให้ใครรู้เป็นอันขาด จะเป็นอันตรายต่อกินรินปุระและตัวเจ้าเอง” ยมุนากำชับ “เทพคัสตราที่ทรงอำนาจเยี่ยงนี้ หากตกอยู่ในมือคนพาลอาจนำภัยพิบัติมาสู่พิภพ”

คืนนั้นยมุนาพาสะการะกลับไปนอนที่คฤหาเป็นคืนสุดท้าย พรุ่งนี้สะการะต้องย้ายไปหลบซ่อนกับมารดาในถ้ำเหนือธารน้ำตกซึ่งเคยเป็นที่อยู่ของสินธุกับยมุนาซึ่งมีม่านน้ำหนาที่บดบังจากโลกภายนอก การจะขึ้นไปถึงจุดนั้น หากไม่มีปีกก็ต้องปีนขึ้นไปด้วยความยากลำบากเพราะทั้งสูงชันและมีตะไคร่น้ำเคลือบคลุมหนาแน่น ถัดจากคฤหาส่วนหน้าที่สองสหายเคยอาศัยเป็นถ้ำหินย้อยซับซ้อนวาวน เดี่ยวขึ้นสูงเดี่ยวลงต่ำ หากไม่ชำนาญทางก็อาจหลงวนอยู่ในนั้นเป็นวัน ทว่าหากรู้ทางและลงต่ำไปเรื่อยๆ จะพบว่าเบื้องล่างเป็นแม่น้ำใต้ดินบรรจบกับแม่น้ำสีทันดรใต้ภูเขาบรพดี และในแม่น้ำใต้ดินนี้เองเป็นที่เก็บรักษาอินทรา-อาตมัน

“หากจวนตัว เจ้าต้องหนีลงไปยังแม่น้ำใต้ดิน ดำน้ำลอดไปเผลอริมฝั่งสีทันดร แอบซ่อนในถ้ำเหนือลำน้ำ จนกว่าข้าหรือพ่อของเจ้าจะไปรับกลับมา เข้าใจหรือไม่” ยมุนาพาชายาไปดูทางหนีที่โล่งและลี้ภัยด้วยความเป็นห่วง เขาหวังว่าเหตุการณ์คงไม่เลวร้ายถึงเพียงนั้น แต่ก็ไม่ประมาท

สะการะพยักหน้าตาใส แต่ยมุนาลังหรณใจว่าถ้าถึงคราวจวนตัว มนุษย์นางนี้หรือจะหนีเอาตัวรอดไปคนเดียว มีแต่จะปกป้องคนอื่นจนตัวตายมากกว่า อยู่กินกันไม่นานแต่ก็รู้นิสัยนางดี เวลาหนานางจะห่มผ้าให้ เขาก่อน เวลาหิวนางก็จัดหาอาหารให้เขากินก่อน เมื่ออยู่กับบิดามารดาและน้องๆ นางก็ดูแลพวกเขาก่อนตัวเอง นางใส่ใจเขาและคนรอบตัวที่นางรักมากกว่าตัวเอง

“ถ้าเหตุการณ์ถึงขั้นนั้น ข้าจะพาคนอื่นๆ หนีแล้วกลับมาช่วยท่านกับท่านพ่อ”

เป็นอย่างไรที่คิดไว้จริงๆ...

“ไม่ได้นะ เจ้าต้องหนีเอาตัวรอดก่อน ข้ากับพ่อเจ้าดูแลตัวเองได้

ถ้าเจ้ารั้งรอมมีแต่จะทำให้พวกเราพะวงจนเสียทีศัตรู” เขากำชับ ทำตาดูลำทับ
อีกที พออีกฝ่ายพยักหน้ายิ้มประจบก็ก้มลงจูบปลายจมูกจนแล้วรั้งร่างบาง
เข้ากอดแนบแน่น ทอดถอนใจกับซอกคอหอมกรุ่น “ข้าไม่รู้ว่ามิชีวิตอยู่ได้
อย่างไรมาถึงสองร้อยปีโดยไม่มีเจ้า จนถึงวันนี้ข้าพบเจ้าเพียงไม่กี่เพ็ญ ทว่า
หากไม่มีเจ้า ข้าคงอยู่ต่อไปไม่ได้แม้แต่วันเดียว”

“แต่ข้ารู้...ข้ารู้ว่าเราเกิดมาเพื่อกันและกัน ท่านถึงได้คลาดแคล้วกับ
ท่านแม่ และรอคอยจนเราได้พบกัน”

วาจาน่ารักนัก...ยมนาปล่องใจไปกับความรักความปรารถนาชุ่มร้อน
ที่มีต่อชายา วันพรุ่งนี้มีภารกิจหนักหนารออยู่

สังหรณ์ร้ายปลุกยมนาตื่นกลางดึก เขาค่อยๆ คลายอ้อมกอดจาก
ชายา กระวนกระวายจนนอนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ต้องลุกไปยืนหน้าคูหา มอง
ออกไปในความมืดมิดของราตรีไร้จันทร์ มีเพียงแสงดาวหุบหู่ ปล่อยให้
ตัวเองว่าเมื่อสุราผู้ทรงฤทธิ์นี้บร้อยนับพัน เขากับสินธพยังเคยร่วมรบจน
ได้ชัยชนะมาแล้ว แค่มนุษย์ไม่กี่สิบคน ขอเพียงตั้งสติวางแผนรับมือ
ให้รอบคอบ ก็คงจัดการได้ไม่ยากดังที่สินธพกล่าว

เขากำลังจะกลับเข้าคูหาไปนอนกอดสะการะตามเดิม แต่เสียงคำราม
ของพยัคฆ์และเสียงร้องของไอยรยามโรมรันกับศัตรูตั้งประสานพร้อมกัน
ก้องสะท้อนไปทั่วหุบเขาที่ร้างผู้คนเพราะอพยพขึ้นไปอยู่ตามภูสูงหมดแล้ว
สักครู่เสียงคำรามดุร้ายเงียบหายกลายเป็นเสียงครวญครางของสัตว์บาดเจ็บบ
ยมนาใจหายวาบ นึกถึงสหายต่างเผ่าพันธุ์ที่รับปากช่วยปกป้องดินแดน
กินรินปุระ

“พญาเสือโคร่ง พญาคชสาร”

ชายหนุ่มตรงเข้าไปรวบตัวสะการะที่ยังไม่ตื่น พาบินไปสู่ตำหนักหลวง
พบว่าสินธพสวมเครื่องทรงนักรบรอสมทบอยู่แล้วที่ลานหน้าตำหนัก พอ
ฝากฝังชายาต่อเทวีผู้เป็นมารดาเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองก็บินคู่สู่วงแหวนรอบ

นอก ใช้ทิพยเนตรมองฝ่าความมืด ไม่นานก็พบร่างมเหสีมาของพญาข้างสาร อยู่กลางป่าโปร่งไม่ไกลจากริมฝั่งกษิระ ตอนที่พวกเขาไปถึง พญาข้างสาร ยังไม่สิ้นลม แต่หายใจระรวย ขาทั้งสองข้างทรุดลงในท่านั่ง มีศรขนาดใหญ่ปักบริเวณหน้าเต้า เหล่าข้างบริวารวนเวียนอยู่รอบๆ แต่ไม่อาจช่วยเหลือเจ้าเหนือหัวได้ สองเทพกษิระตรงเข้าไปหา ใช้พลังทิพย์หน่วงเหนี่ยวชีวิตสหายร่วมแผ่นดิน แต่พญาข้างสารส่ายงวงอย่างอ่อนแรง

“เก็บพลังของท่านไว้สู้ศึกเกิดสหาย ข้าคงไม่รอดแน่แล้ว คัทรูของเรา มีไช้มนุชย์สามัญญ์ ว่าว่ามีฤทธิ์เดชน่าเกรงขาม มันเป็นอลัชชีที่ฝึกคัมภีร์อาถรรพ์จนเข้าตัว มีพลังแก้กล้าด้วยสะสมดวงวิญญานของเหยื่อหลายร้อยชีวิตที่ถูกมันพร่าผลาญ แม้ข้าเอง ลึนลมเมื่อใดวิญญานก็จักถูกดูดเข้าสู่กายของมัน กลายเป็นทาสพรายรับใช้ชั่วกาลนาน สมุณมนุชย์ของมันมีเพียงสามสิบชีวิต แต่ตัวมันเองแปลงร่างและแยกร่างพร้อมกันได้ตั้งอวตารนับร้อยร่าง” พญาข้างสาร เจ้าป่าผู้อหังการบัดนี้ใกล้ถึงจุดจบ ใช้เรียวแรงเหือกสุดท้ายสั่งเสียสองราชา “ไปเกิดสหาย ไปเตรียมรับศึกให้จงดี ปล่อยข้าไว้กับบริวาร พวกมันจะดูแลนำซากของข้าไปสู่สุสานข้างเอง”

สินธพกับยมุณาเฝ้ารัลสดหดหู แต่จำต้องไปต่อเพื่อเร่งหาพญาเสื่อโคร่งให้พบ จนเข้าเขตป่าดงดิบติดชายแดนกษิระปุระ จึงพบร่างยับเยินด้วยคมดาบและธนูของพญาเสื่อโคร่งกับสมุณสามตัวกระจายอยู่ไม่ห่างจากฝั่งกษิระมากนัก ทั้งสองร่อนลงไปหาหวังกู้ชีวิตสหายร่วมไพร ขณะนั้นเองสินธพกับยมุณาเห็นด้วยทิพยเนตรว่าวิญญานของพญาเสื่อโคร่งกับสมุณกำลังถูกดูดไปยังชายร่างใหญ่ที่ยืนผงาดอยู่บนยอดยอดประดู่ร่างไร้น้ำหนักปากหนาอ้ากว้างรับพลังวิญญานสดใหม่ ตาโปนถลนดูต้นเรือเรือ

เมื่อวิญญานของเสื่อโคร่งทั้งสองดวงหายลับไปในกาย มันเปล่งเสียงหัวเราะดังกึกก้องอย่างสะใจ เสียงที่ตั้งออกมาชวนให้ชนลูกสยดสยอง ด้วยผสมผสานเสียงกรีดร้องของมนุษย์ชายหญิง ทั้งทารก เด็ก หนุ่มสาว และคนชรา เสียงสังสารสัตว์ค้ำารณ เสียงปีศาจคร่ำครวญโหยหวน พอมัน

หันมาเห็นสินธพกับยมุนากระพือปีกพยุงร่างจ้องมองอยู่ ก็เปล่งเสียงคำรามเหมือนสัตว์ ตาลูกโป่งเหมือนเปลวไฟ ทั้งนำพรันพริงและมีอำนาจสะกด

“สินธพ ยมุนา ในที่สุดเจ้าก็มาให้ข้าสังหารถึงที่ พลังวิญญานของพวกเจ้าจะทำให้ข้าทรงฤทธิ์เดชไร้เทียมทาน”

ชั่วขณะที่สินธพกับยมุนาตะลึงมอง ฆนัสนับสิบก็แหวกอากาศจากเบื้องล่าง สมุนทั้งสามลืบของอสุรกายตนนี้หน่วยที่เผลอเล่นงาน ทว่าสองพญานักรบเพียงหุบปีกห่อร่าง ลูกธนูก็มีจากล้ากราย เมื่อควงร่างเป็นกรวยพายุ หมุนจนปั่นป่วน ก็พัดครהל่านั้นกลับไปคร่าชีวิตเจ้าของในชั่วพริบตา ทว่าเมื่อสินธพกับยมุนาสายปีกเผยกายอีกครั้งก็พบว่าวิญญานของสมุนทั้งสามลืบถูกดึงตูดไปเข้าร่างของอแลซ์ซีปีศาจ เพิ่มพลังเป็นทวีคูณ ทั้งสองถูกล้อมด้วยปีศาจนับร้อยที่แยกร่างจากนายมันจนยากที่จะแยกออกจากร่างไหน เป็นร่างหลักของวิญญานเหล่านี้ ข้าร้ายร่างไร้อีวิตของสมุนทั้งสามลืบก็กลายเป็นผีดิบลุกขึ้นมาจับอาวุธต่อสู้ เป็นภาระให้ตั้งมือมากกว่าเดิม

สองเทพนักรบร้ายเวท ใช้ทั้งพลังกายและพลังจิตต่อสู้กับฝูงอสุรกายและปีศาจเป็นสามารบ ป่าบริเวณนั้นพังราบเพราะพลังมหาวายุของสินธพ บางส่วนไหม้เกรียมด้วยพลังอัคคีของยมุนา แต่กองทัพปีศาจยังหนุนเนื่องไม่ขาดสาย สองในนั้นคือวิญญานของพญาเสือโคร่งกับพญาคชสารสหายที่เพิ่งสิ้นชีพไปนั่นเอง ขณะต่อสู้กัน วิญญานของทั้งสองซึ่งยังไม่ถูกรอบงำอย่างสมบูรณ์พยายามสื่อสารกับสินธพและยมุนาว่าโจรปีศาจตนนี้จะตายก็ต่อเมื่อวิญญานทุกดวงที่ถูกตูดดึงเป็นทาสพรายถูกทำลายให้แตกดับไปพร้อมกัน สองพญานักรบจนปัญญา แม้นมีฤทธา แต่พลังวายุของสินธพกับพลังเตโชของยมุนาก็ไม่มีอำนาจทำลายปีศาจนับร้อยนับพันพร้อมกันได้

การต่อสู้ดำเนินไปสองวัน ปีศาจพ่ายแพ้ล้มตายแล้วกลับฟื้นคืนชีพ ถูกดึงตูดกลับไปสู่ร่างหลัก เจ้าอแลซ์ซีมีระบบหมุนเวียนพลังวิญญาน ใช้เท่าไรไม่มีวันหมดสิ้น ในขณะที่พลังของสินธพลดลงไปเรื่อยๆ ถ้าต่อสู้กัน

ไม่จบสิ้นเช่นนี้ สิณธพคงหมดพลังในอีกสองวัน ยมุนานั่นเล่า แม่มีพลังมากกว่าเพราะอาณิสต์จากการทำงานบำเพ็ญตบะ แต่ก็คงหมดแรงเข้าสักวัน ทั้งสองจึงนึกถึงความหวังสุดท้าย...อินทรา-อาตมัน

ยมุนารวบรวมพลังเรียกมหาเตโช ปล่อยทิ้งลูกไฟ บ่วงอัคคี ธารเพลิง เข้าเล่นงานศัตรู ปาแถบนั้นลูกโซติช่วงเหมือนถูกไฟประลัยกัลป์ พลังปะทะพลังดังสะเทือนเลื่อนลั่น พญากินนรใจหายเมื่อเห็นเหล่าพฤษาณุกทำลายวอดวาย แต่ก็ต้องทำเพื่อถ่วงเวลาให้สิณธพล่วงหน้ากลับไปยังคูหาที่ซ่อนศีลตรา เขากวนาขอให้สะการะล่าหนียกถึงอันตราย พาเทวีกับน้องๆ และบริวารหนีลอดใต้บาดาลตามที่นัดแนะกันไว้ มิฉะนั้นจะกลายเป็นว่าเขากับสิณธพพาคัศรูปไปหาผู้เป็นที่รัก

อลัชชีเจ้าปิศาจพัวพันร่ำมือกับพลังเตโช ขณะเดียวกันก็แบ่งภาคเป็นอินทรียักษ์บินตามพญากินนรทั้งสอง แม้ถูกทิ้งระยะห่างเพราะพลังอินทรีหรือจะสู้พญากินนรได้ แต่ด้วยความเจ้าเล่ห์และโหดเหี้ยม มันถ่วงเวลาเทพทั้งสองด้วยการโฉบหญิงสาวที่ถลาออกมาตามหาลูกที่หนีออกมาวิ่งเล่นนอกถ้ำที่ซ่อน ทั้งแม่และลูกห้อยต่อแต่งอยู่ในกรงเล็บ ครั้นทะยานขึ้นสูงเทียมเมฆ มันก็ปล่อยแม่ลงมาก่อนแล้วตามด้วยเด็กน้อยที่ร้องไห้จ้าด้วยความตกใจสุดขีด สิณธพกับยมุนาจำต้องย้อนกลับมารับสองแม่ลูกไม่ให้ตกลงไปแหลกเหลว เมื่อโฉบบินมาถึงลานหน้าตำหนักหลวงก็พบว่าอินทรียักษ์ร่อนลงพร้อมกับตน และเพียงพริบตาเดียวทั้งสองก็ถูกรายล้อมด้วยสุรกายนับร้อยนับพันตัว

เสียงกรีดร้องของหญิงสาวและลูกของนางดังเข้าไปในคูหา สะการะผวาออกมามองผ่านหน้าต่าง เมื่อเห็นบิดากับสวามีถูกรายล้อมด้วยเหล่าปิศาจ หัวใจของนางก็บีบรัดด้วยความเป็นห่วง บังคับตัวเองให้ตั้งสติสั่งทหารกินรินซึ่งมีเพียงหยิบมือ ให้พามารดา น้องๆ และข้าหลวงทั้งที่เป็นมนุษย์และกินรีไปหลบในคูหาชั้นใน ส่วนตัวนางลัดเลาะลงไปตามทางลับซบซ่อนจนไปถึงริมฝั่งน้ำที่ใต้ภูผา นางคุกเข่าบนตลิ่ง หลับตาพนมมือ ล่ำรวม

จิตและภาวนา

“ข้าแต่องค์อมรินทร์ พระแม่ทศรคา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งนทีสีทันดร ขณะนี้กินรินปรุงระกำลังประสพพิบัติภัย โปรตประทานมหาศีลศรารุอินทรา-อาตมันแก่ข้าน้อยผู้มีจิตใจบริสุทธิ์ มิกระหายไฟอำนาจ เพื่อใช้ปราบมาร พิทักษ์เมืองด้วยเถิด”

สิ้นคำอธิษฐาน เกิดเสียงครืนครันแล้วท่องน้ำเบื้องหน้าก็หมุนวนจน เกิดช่องว่างเหมือนวงช้าง หัตถ์เรียวเสลาของสตรีซึ่งเรื่องร้องดังทองคำท่า แข็งแกร่งชูบางสิ่งขึ้นเหนือผืนน้ำ นั่นคือคันธนูและศรขนาดใหญ่ เหลือง อรามวาววามดุจทองคำ ยาวเกือบเท่าความสูงของสะเกระ

ไม่รู้สิ่งใดตกลงใจให้หญิงสาวยื่นมือออกไป เมื่อทำเช่นนั้น สตรีในนที ก็ปล่อยหัตถ์แล้วหายกลับลงไปใต้ผืนน้ำ ผิวน้ำนิ่งสนิทเช่นเดิม ส่วนคันธนู และศรนั้นลอยมาหาสะเกระ นางรับไว้และเตรียมตัวรับน้ำหนัก แต่กลับ เบาทิวตั้งชนน

สะเกระเร่งฝีเท้าประคองศีลศรขึ้นไปถึงปากถ้ำ มองผ่านม่านน้ำตก ออกไปเห็นบิดากับสวามีต่อสู้กับศัตรูที่มากกว่าหลายร้อยเท่าอย่างแข็งขัน ครุ่นคิดว่าจะนำศรกับคันธนูไปให้คนใดคนหนึ่งได้อย่างไร แต่ก็ไม่เห็น หนทาง นางตัดสินใจชูศรศักดิ์สิทธิ์ให้ทั้งสองเห็น

“ท่านพ่อ ท่านพี่” นางร้องเรียก “อินทรา-อาตมันอยู่ที่นี่แล้ว”

บิดามองขึ้นมาที่ม่านน้ำตก ผงะเมื่อเห็นนางกับอาวุธศักดิ์สิทธิ์จน เพลียงพล้ำแก่ศัตรู ดีที่ยมุนาปราดเข้าไปรับดาบไว้ได้ทัน

เสียงของนางและปฏิกิริยาของสินธพกับยมุนาถึงความสนใจของเหล่า ปิตาจศีดิบ ทั้งที่เป็นร่างมนุษย์และสัตว์ร้าย พวกมันเริ่มคืบคลานไปตาม ชั้นหินสู่ปากถ้ำ ที่ร้ายคืออินทรียักษ์บินโฉบพยายามแย่งชิงคันธนูและศร แต่หญิงสาวกอดทั้งสองสิ่งไว้แน่น ยอมให้อินทรีจิกกรงเล็บแหลมคมตาม เนื้อตัวจนได้แผลเหวอะหวะ เลือดสาดกระเซ็น

ยมุนากับสินธพใจแทบขาดเมื่อเห็นภาพนั้น ทั้งสองประสานพลังวายุ

กับเตโชเข้าด้วยกัน ระเบิดศัตรูที่ห้อมล้อมจนแตกกระจายแล้วเหินฟ้าขึ้นไป ปกป้องนางพญาใจเพชร

สินธพพาดพื้นอินทรียักษ์กลางอากาศ เป็นยุทธเวหาที่สะเทือนลั่นฟ้า ราชากินรเอาชนะอินทรีได้ไม่ยาก แต่มันกลับฟื้นคืนชีพครั้งแล้วครั้งเล่า ส่วนยมนาต้องรับมือกับกองทัพปิศาจผิวดิบที่หนูนื่องไม่ขาดสาย สกัดไม่ให้ขึ้นไปถึงตัวสะการะได้ จนไม่มีจิ้งหะรับคันทนูและศรจากนาง

ทันใดนั้นแผ่นดินสะท้านสะเทือนเมื่อนักบวชผู้กระหายอำนาจหมด ความอดทน ตอนแรกมันต้องการครอบครองดวงวิญญาณสินธพกับยมนา ผู้ทรงฤทธิ์เพื่อเพิ่มพลังให้ตัวเอง แต่เมื่อเห็นคันทนูกับศรอินทรา-อาตมัน มันก็รู้ว่านี่แหละอาวุธวิเศษที่ช่วยให้มันครอบครองโลกทั้งใบ จึงแปลงร่างอินทรียักษ์เป็นอสุรกายมที่มาน่าสะพรึงกลัว สูงตระหง่านเลยยอดสน แยกเขี้ยวคำรามดังกึกก้อง ปิดสินธพกับยมนากระเด็นไปกระแทกโขดหินเชิงผาอย่างโกรธเกรี้ยว แล้วอย่างสามขุมเข้าหาสะการะ ตาแดงฉานของมัน จดจ้องหญิงสาวเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ

“สะการะ หนีไป ไปตามทางที่ข้าบอก” ยมนาจุกจนกระอักเลือด สองมือกวัดไกวดาบซ้ายขวา เตะถีบปิศาจที่ปีนปายจะไปทำร้ายชายา

สะการะมองธนูกับศรในมือซึ่งใหญ่เกือบเท่าตัว ไม่มีทางที่นางจะนำธนูยักษ์คู่นี้ได้เลย แต่ความโกรธแค้นยามเห็นบิดากับสวามีถูกทำร้าย ดินแดนอันเป็นที่รักถูกรุกราน ทำให้เห็นยักษ์ตัวเท่ามด นางยกคันทนูขึ้นตั้งตรงมันสูงถึงคอ นาง แต่สะการะไม่สนใจ ยกปลายศรยันกับสายธนูแล้วโค้งสุดแรงแค้น หลับหูหลับตาปล่อยศรออกไปสู่เป้าหมาย

ภาพที่ยมนากับสินธพเห็นนั้นมหัศจรรย์ยิ่งนัก วินาทีที่เห็นยมนาขว้างคันทนู ร่างแน่นน้อยของสะการะซ้อนทับด้วยร่างสูงตระหง่านของชายหนุ่มรูปร่างผู้มีผมทอง ตาสีทองและรัศมีสีเขียวเรืองรอง แขนก่ายาด้วยมัดกลม้าม โกงสายธนูด้วยลีลาสง่างามเหมือนไม่ออกแรงเลยแม้แต่น้อย ครั้นเมื่อปล่อยศรออกไปก็เกิดเสียงกึกก้องกัมปนาทดังอสนีบาตหนักครั้งไม่ถ้วน ศรทองคำ

พลันแตกตัวนับพันเหมือนพลุสว่างไสวทั่วท้องฟ้า ก่อนจะแล่นเข้าทำลาย
 ปิศาจทุกร่างแตกดับไปพร้อมกัน เพียงพริบตาบริเวณลานหน้าตำหนักและ
 ธารน้ำตกก็ว่างเปล่าสงบงันเหมือนไม่เคยเกิดการสู้รบครั้งใหญ่ขึ้นเลย

ร่างในรัศมีสีเขียวเรือ่เรื่องหันมาแย้มสรวลให้สนิทกับยมนา ก่อน
 เลื่อนหายไปกับแสงอุษา เหลือเพียงกายบอบช้ำเต็มไปด้วยบาดแผลและ
 เลือดเกรอะกรังของสะเกระที่หลุดฮวบลงไปกองกับพื้น

๑

บุรุษร่างสูงกำยำทั้งสองยืนกอดอกบนชะง่อนผา กวาดตามองหุบเขา เบื้องล่างอันเป็นที่ตั้งของกินรินปุระอย่างสำรวจตรวจตรา แสงแดดยามเช้าส่องตัดหมอก เผยให้เห็นเมืองที่เริ่มหนาแน่นด้วยผู้คนและสิ่งปลูกสร้างรูปทรงต่างๆ ทว่ายังสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยและคงความเขียวชอุ่มชุ่มชื้นของพงไพร...ความรักธรรมชาติและความสะอาดเป็นนิสัยของชนกินรินไม่ว่าเวลาผันผ่านไปนานเท่าใดก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“เจ้าคิดว่าเมื่อเราจากไปแล้ว กินรินปุระจะอยู่รอดปลอดภัยตลอดไปหรือไม่” สินธพถามลอยๆ

ยมนาสะดุ้ง แม้กำลังทอดสายตาไปเบื้องล่างแต่ใจกลับหวนหนีถึงนางผู้เป็นดวงใจและรักสุดท้ายที่จากไปเกือบเจ็ดร้อยปีแล้ว

สะการะบาดเจ็บและสะบักสะบอมเพราะวีรกรรมในศึกอลัชชีปีศาจ นางรักษาตัวอยู่นานนับสัปดาห์ ในที่สุดก็ฟื้นตัวพร้อมกับข่าวดีว่ากำลังตั้งครรรภ์ ยมนาดีใจและโกรธแทบคลั่ง ต้องออกไปบินเร็วดูจพายุรอบปุระสามารถรอบให้คลายโกรธก่อนกลับมาเจรจาพาทีกับนาง ถึงกระนั้นก็ดูเสียด

กร้าวและจ้องชายาด้วยตาเขียวปัด

‘เจ้าห้องอย่างนั้นรี นี่เจ้าวิ่งขึ้นลงเขา น้าวธนูศักดิ์สิทธิ์ ปลิดชีวิตปีศาจ
ทั้งๆ ที่อุ้มท้องลูกข้าอยู่รี’

สะกระกะพริบตาปริบๆ ตั้งแต่เกิดเหตุครั้งนั้นยมนาแทบไม่ปล่อย
ให้นางทำอะไรหรือไปไหนตามลำพัง การปกป้องห่วงใยของเขาคำให้นางตั้ง
อบอุ่นและอึดอัด ‘ก็ข้าไม่รู้นี่’

‘ถ้ารู้จะไม่ทำอย่างนั้นหรือ’ ยมุนาถามดก

‘ก็...ก็...ต้องทำอยู่ดี’ นางสารภาพ หน้าเหย ‘แต่คงระวังมากกว่านี้
ก็...แหม...มันบังอาจทำร้ายท่านกับท่านพ่อ’

ทำทางเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันของนางนารักน่าเอ็นดูจนยมนาอดใจไม่ไหว
ต้องซ้อนตัวมานั่งตักและกอดจูบอย่างแสนรัก

‘ข้าภูมิใจในตัวเจ้าที่สุดเลยรู้ไหม’ เขาพูดจากหัวใจ ‘เจ้าคือวีรสตรี
คือเทพผู้พิทักษ์องค์หนึ่งของกนิรินปุระ’

‘แต่...’ ชายาต่ออย่างรู้ใจ

‘ถ้าข้าเสียเจ้าไป ข้าคงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นหากเจ้าอยาก
ให้ข้ามีชีวิต เจ้าก็ต้องรักษาชีวิตของเจ้ากับลูกไว้ก่อน เข้าใจไหม’

นางพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง แต่ยมนาไม่เชื่อเท่าไรเพราะรู้จักนิสัยช่าง
ปกป้องของนางดี

โชคดีที่หลังจากเหตุการณ์ร้ายนั้นก็ไม่มีภัยมากล้ากรายกนิรินปุระ
อีก ทั้งสองร่วมชีวิตคู่เปี่ยมสุขจวบจนวาระสุดท้ายของนางในอีกยี่สิบปี
ต่อมา

หลังเสร็จศึกอลัชชีปีศาจ แม่นางฟื้นตัวจากการบาดเจ็บ แต่การ
แผลงศรเทพเจ้าเพื่อสังหารมารในคราวนั้นใช้พลังชีวิตเกือบหมดสิ้น สุขภาพ
อ่อนแอลงมาก ป่วยกระเสาะกระแสะ แต่ยังอุตส่าห์ให้กำเนิดโอรสกับธิดาให้
ยมนาได้ชื่นชมอย่างละหนึ่ง

ยมนาทะนุถนอมนางที่สุด ทำทุกวิถีทางไม่ให้นางต้องแบกภาระใดๆ

รวมทั้งการตั้งครุฑ เพราะกลัวจะบั่นทอนสุขภาพ แม่เขาต้องลดละโลกีย-
สุขลงไปบ้างก็ยอม เพื่อยื้อชีวิตของนางผู้เป็นยอดดวงใจให้ยืนยาวที่สุด
ถึงกระนั้นความรักและความสุขตลอดระยะเวลาที่เหลือก็เปี่ยมล้นจนยมนา
เล็กกังวลและลืมนึกถึงการพลัดพรากจากกัน

หายนะมักมาเยือนเมื่อลืมนึกถึงมันเสมอ...

วันนั้นก็เหมือนวันอื่นๆ ในช่วงยี่สิบปีแห่งความสุข เขาไปทำหน้าที่
ราชาแห่งกินรินปุระ ลาดตระเวนตรวจตราทั่วอาณาจักร ปรีการาชการกับ
ลินธพ เยี่ยมเยียนราษฎร ตัดสินคดีความที่มีผู้ร้องทุกข์ ตกบ่าก็บินกลับ
คูหาซึ่งอยู่กันมาตั้งแต่คินิวาห์ เพราะสะการะไม่ยอมย้ายไปอยู่ที่ตำหนัก
หลวงหรือสร้างตำหนักใหม่เป็นเรือนหอ นางรู้ว่าเขารักป่าเขาและธรรมชาติ
ตามประสาकिनร และความสุขของเขาก็คือความสุขของนาง

พระธิดาและข้าหลวงซึ่งมาดูแลรับใช้สะการะลากลับไปเมื่อยมนา
กลับมาถึง ชาวกินรินรู้ว่าวัยยมนากับสะการะชอบใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันตาม
ลำพัง โอรสกับธิดาเมื่อเติบโตพันวัยทารกก็ย้ายไปอยู่กับท่านตาและท่านยาย
ที่ตำหนักหลวงเพื่อศึกษาเล่าเรียนและแบ่งเบาภาระพระชนนีซึ่งมีสุขภาพ
ไม่สมบูรณ์ แต่ก็หมั่นกลับมาเคล้าเคลียรับใช้อยู่เสมอ

วันนั้นอากาศดีเหลือเกิน แสงแดดสดใส ลมโชยเอื่อย สะการะป่วย
มาหลายวัน เพิ่งหายไข้จนลุกขึ้นนั่งได้เมื่อเช้าและเป็นฝ่ายชวนเขาไปที่เยว
เล่นในทุ่งดอกไม้อันเป็นสถานที่โปรดปรานของทั้งคู่ นางแหวเวียนเก็บ
ดอกไม้ใบหญ้าได้ครู่ใหญ่ก็ชวนเซเหมือนจะล้ม ยมนาซึ่งจับตามองชายา
ตลอดเวลาผวาหน้าตาตื่นเข้าไปรับร่างบอบบางไว้

‘สะการะ สะการะ ยอดรัก เป็นอะไรไป’ หัวใจของเทพकिनรเหมือน
ถูกปลิดจากขั้ว ความเย็นเยียบเล่นไปทั่วกายเมื่อเห็นใบหน้าซีดเผือดและ
ตาที่พริ้มหลับ

‘น้องไม่เป็นไรหรอกเพคะ แค่นอนไปหน่อยเท่านั้นเอง’ สะการะ
ลืมนึกขึ้นมองสวามี เสียงของนางแผ่วโหย มือที่ยกขึ้นลูบแก้มสวามีอย่าง

ปลอบโยนตกลงข้างตัว ‘นั่งพักสักเดี๋ยวก็นี่หาย’

ยมนาอุ้มนางไปนั่งไต้ร่มไม้ใหญ่ที่กำลังผลิดอกรูปหัวใจสีชมพูสดใสนางเอนซบในอ้อมอก มองกลีบดอกบอบบางโปรยปรายดังสายฝนสีชมพูไปทั่วบริเวณ ดวงตาของนางวาวหวานทว่าเริ่มเหม่อลอยเมื่อจับจ้องใบหน้าของสามี

‘ที่นั่งดงามเหลือเกิน เมื่อนั่งจากไปแล้ว ผังร่างน้องไว้ที่นั่นนะเพคะ’

เขาอยากตะโกนว่า ‘ไม่! เขาไม่ให้นางไป ไม่มีวัน! แต่คำพูดอัดแน่นอยู่ในลำคอ ได้แต่ซบหน้าผากแนบหน้าผากของชายา พยายามถ่ายทอดพลังชีวิตให้ ยื้อยุดกับพญายมจนสุดความสามารถ แต่ต่อให้มีฤทธิ์เดชสักปานใดก็ไม่อาจเอาชนะอำนาจแห่งกรรม

‘พาน้องกลับบ้านเถิดเพคะ น้องอยากกลับไปตายที่เรือนหอของเรา... ในอ้อมอกอดของท่านพี่’ นางทอดถอนใจเฮือกใหญ่ก่อนซบผงอกของสามีอย่างเหนียวอ่อน

ยมนาอุ้มร่างปวกเปียกของชายากลับคู้หาที่นั่งน้ำตา เมื่อไปถึงก็วางนางลงบนแท่นบรรทมซึ่งโปรยลาดด้วยบุปผานานาพรรณที่นางโปรดปราน แล้วทอดร่างลงนอนเคียงข้าง กกกอดไว้ตลอดคืน

นางสิ้นใจไปกับอกยมนาในเวลาเดียวกับที่แสงอุษาจับขอบฟ้าเรือเรือองเขาอุ้มนางไปนั่งชมพระอาทิตย์ขึ้นที่ทุ่งดอกไม้ ให้แสงตะวันเฝออบาร่างของนางเป็นครั้งสุดท้าย แต่พอจะวางร่างนั้นลงเพื่อกลบฝังใต้พฤษชาหัวใจดังที่นางขอร้อยไว้ เขาก็ตัดใจไม่ได้ นั่งกอดไว้เช่นนั้นจนกระทั่งตะวันลับฟ้า ความมืดมนแห่งราตรีครอบคลุมหัวใจของยมนา...และไม่เคยจากไปอีกเลย

‘ข้าไม่รู้ว่ามีชีวิตอยู่ได้อย่างไรตั้งสองร้อยปีโดยไม่มีเจ้า บัดนี้พบกันแค่นี้ก็เพ็ญ หากต้องสูญเสียเจ้าไป ข้าคงทนอยู่ต่อไปไม่ได้อีกแม้แต่วันเดียว...’

เขาจำได้ว่าเคยบอกนางเช่นนั้น และรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ แต่ด้วยภาระหน้าที่ที่จำทนอยู่มาได้อีกเจ็ดร้อยปี โดยไม่มีวันใดไม่คิดถึงนาง เฝ้านับเวลา

นาที่ที่จะได้อยู่ร่วมกับนางอีกครั้งเมื่อสิ้นอายุขัยบนพิภพ

เขาฟังสะการะไ้ตร่มไม้ตามที่นางปรารณา ไม่มีศิลาจารึก ไม่มีสัญลักษณ์ใดบ่งบอกให้รู้ว่าสะการะ...พระธิดาและพระชายาของปฐมกษัตริย์วิรสตรีผู้ปกป้องกนิรินประจันพันหายนะทอดร่างอยู่ ณ แห่งนี้ เขาเป็นคนเดียวที่รู้ว่านางอยู่ที่ไหน ฟุ่บบุปผานี้เป็นที่ที่ทั้งสองได้พบกันในความทรงจำแสนสุข ทุกเช้าหลังลาดตระเวนรอบปุระ เขามานั่งชมพระอาทิตย์ขึ้นกับนางที่ไ้เต้ต้นไม้ เหม่อมมองฟุ่บดอกไม้ไ้แย้มบานทักทายแสงอุษา พุดคุยกับนางทุกเรื่อง คำตอบของนางคือสายลมที่ลู่ไปไ้เขาดูจลอปโยน ดวงหทัยสีชมพูหอมรวยรินร่วงพรูรอบกายดุจสัมผัสจากอ้อมกอดของนาง ยามอาทิตย์อัสดงก็เช่นเดียวกัน ช่วงเวลาสุขสงบดังกล่าวช่วยให้ยมนาดำรงชีพอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้

สินธพถามว่าอะไ้ระนะ...กนิรินปุระจะอยู่รอดปลอดภัยตลอดไปหรือไ้ไม่ะหรือ

“คำว้าตลอดไปมันนานมากนะ สินธพ แต่ข้าเชื่อว่าถ้าชนกนิรินรู้จักเรียนรู้จากวิกฤติที่เกิดขึ้นเหมือนที่ผ่านมา กนิรินปุระก็คงวัฒนาไปได้ แม้ไ้ไม่มีเราแล้วก็ตาม”

ยมนาเชื่อเช่นนี้และเป็นผู้ชักชวนสินธพให้วางมือจากการปกครองนครให้ลูกหลานของทั้งสองผลัดกันขึ้นครองบัลลังก์มาตั้งแต่ห้าร้อยปีก่อน “เมื่อนึกย้อนกลับไ้ไป ข้ารู้สึกขอบคุณเจ้าอลัซซีปีศาจ ถ้าไ้ไม่ใช่เพราะมัน กนิรินปุระอาจไ้ไม่เป็นอย่างทุกวันนี้” สินธพปรารภ

เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อเนื่องในกนิรินปุระอยู่หลายประการ

ชาวกนิรินเริ่มเข้าใจว้าโลกภายนอกมิได้บริสุทธิ มีแต่มิตรไมตรีเหมือนพวกตนเสมอไป เริ่มมองคนภายนอกในแง่มุมที่แตกต่าง ไ้ไม่ถึงกับหวาดระแวง แต่ก็ระแวงระวัง ทั้งหญิงชายสนใจไฟการยุทธ์ ฝึกอาวุธตั้งแต่เดินคล่อง กนิรินปุระจึงได้ชื่อว้าเป็นชาตินักรบ แม้ไ้ไม่เคยรุกรานทำหยาไ้ใคร

แต่ก็ไม่มีเผ่าใดชาติใดกล้าลองดี

สินธพกับยมุนากลายเป็นเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เคารพบูชาของชนกินรินและชนเผ่าอื่นที่เคยได้รับความเดือดร้อนจากอภัสซีปิศาจ บางคนเดินทางหลายร้อยโยชน์เพื่อมาสักการะและขอพรจากองค์จริง

สิ่งที่ตามมากับอาคันตุกะผู้มาสักการะเทพกินรินทั้งสองคือชุมชนและการค้า กินรินปุระค่อยๆ พัฒนาจนกลายเป็นชุมชนขนาดใหญ่ มีผู้อพยพมาอาศัยใบบูญพิงบารมีสินธพกับยมุนา การค้าเริ่มเจริญวัฒนา แม้การคมนาคมทางบกค่อนข้างลำบากเพราะอยู่ในวงล้อมของทิวศิรีสองชั้น แต่แม่น้ำที่ไหลผ่านถึงสองสายและตัดผ่านถึงกันทางช่องเขาก็กทำให้กินรินปุระกลายเป็นเมืองผ่านที่สำคัญของการคมนาคมทางน้ำ ช่วยย่นระยะทางได้หลายวัน

เมื่อมีชนเผ่ามากมายสัญจรผ่านปุระ การแต่งงานข้ามเชื้อชาติวัฒนธรรมย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ กินรินเริ่มกลายพันธุ์ และในที่สุดก็ถูกกลืนพันธุ์ เพราะบุตรที่เกิดระหว่างกินรินกับมนุษย์จะเป็นมนุษย์เสมอ ทว่าสินธพกับยมุนาไม่เคยหวั่นใจ ด้วยเชื่อว่าความเป็นกินรินอยู่ที่จิตใจมิใช่กายภาพ มันคือความผูกพันกับธรรมชาติและคามมดงามของหัวใจ ซึ่งจะถ่ายทอดสู่ชนกินรินสืบไปชั่วกาลนาน

“ใช่ ข้าแน่ใจ กินรินปุระจะวัฒนาสืบไปชั่วกาลปาวสาน” ยมุนาย้ำกับสหายและตนเอง ความภาคภูมิใจและมั่นใจเปี่ยมล้นในน้ำเสียง

คืนเพ็ญหนึ่งในอีกร้อยปีต่อมา สินธพกับยมุนาขึ้นไปยังคุหาอันเป็นสถานที่เก็บเทพศาสตราพร้อมกับทรงบุรินทร์ ราชวงศ์ปัจจุบันแห่งกินรินปุระ กินรินที่อายุครบพันปีในคืนนี้สังขารไม่ร่วงโรยนัก เทพกินรินทั้งสองยังดูหนุ่มแน่นและทรงพลังเช่นเมื่อแปดร้อยปีที่แล้ว แต่อายุขัยในโลกมนุษย์ใกล้หมดลง ทั้งคู่ยินดีปรีดา นับวันรอไปสมทบกับชายาบนสวรรค์ ทั้งสองไม่มีห่วงทางโลกเพราะกินรินปุระเจริญวัฒนา ผู้ปกครองซึ่ง

เป็นลูกหลานเหลนโหลนเป็นกษัตริย์ที่มีศัพทพิราชาธรรมและเป็นนักรบที่สามารถ ห่วงก็แต่อินทรา-อาตมัน...เทพคัสตราแห่งองค์อินทร์ที่ต้องเก็บรักษาไว้ให้ผู้ทรงบุญญาธิการใช้เป็นอาวุธป้องกันนคราเมื่อเกิดมหันตภัย

“ฟังข้า ทรงบูรินทร์” เสียงของสินธพสะท้อนก้องกังวานอยู่ในคหะ
ทรงบูรินทร์คุกเข่าพนมมือรับบัญชาเทพผู้พิทักษ์แห่งกินรินปุระ

“เรากับยมนาถึงกาลละสังขารทางโลกแล้ว ขอเจ้าจงรับรู้และถ่ายทอดความลับแห่งเทพคัสตราที่องค์อินทร์ทรงประทานให้ผู้มีบุญใช้พิทักษ์ปกป้องกินรินปุระ ให้ผู้ปกครองนคราคงต่อไปรับรู้สืบทอดตราบชั่วกาลนาน”

สินเสียงของสินธพ ยมนาก็กล่าวต่อ “ฟังข้า...ทรงบูรินทร์ คัสตรานี้มีไว้เพื่อปกป้องกินรินปุระเท่านั้น องค์ทุรคาผู้รักษาคัสตรายอมมียินยอมให้ผู้ปองร้ายต่อนคราและทราชาได้ยลฤาแต่จะต้อง ขอเจ้าและราชาองค์ต่อๆ ไปของกินรินปุระจงปกครองแผ่นดินด้วยศัพทพิราชาธรรมและจิตใจอันงามตามบริสุทธิแห่งชนกินริน เพื่อจะได้คู่ควรกับอาวุธทรงฤทธา ได้รับความเมตตาจากองค์ทุรคามายา เพื่อประทานให้ปราบมารยามบ้านเมืองถึงคราวคับขัน”

สิ้นวจา สินธพกับยมนาประสานพลังวายุกับเตโชหลอมผนังถ้ำจนปิดสนิท ไม่มีช่องทางเล็ดลอดไปสู่ที่ใต้ภูผาอันเป็นที่เก็บรักษาเทพคัสตราอันเกรียงไกร เมื่อแน่ใจว่าแข็งแกร่งแนบเนียนและไม่มีผู้ใดเห็นนอกจากทรงบูรินทร์ ทั้งสองก็หลอมสังขารเข้ากับผนังหิน เกิดเป็นภาพเทพนักรบกินรินผู้แกร่งกร้าว ตระหง่านน่าเกรงขาม ฝ่าพิทักษ์อาวุธศักดิ์สิทธิ์ไม่ให้ตกไปอยู่ในมืออธรรม จนกว่าจะถึงวันที่แผ่นดินกินรินร้อนเป็นไฟอีกครั้ง

วันนั้นมาถึงจริงๆ ในอีกเจ็ดพันปีต่อมา...

บรรพที่สอง

ยุทธกาล

เมื่อมนุษย์เริ่มมีสังคม อยู่รวมกันเป็นชุมชน คาม เมือง นคร และอาณาจักร
การแย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์ก็ตามมา
ทั้งแย่งชิงกันเองและรุกรานดินแดนอื่นเพื่อความยิ่งใหญ่และมั่งคั่ง
และบางครั้งก็เกิดมหายุทธ์สร้างความหายนะตั้งไฟประลัยกัลป์
เพียงเพื่อสนองตัณหาและความพยาบาทของผู้นำ

๕

เสียงสิงโตคำรามดังก้องบริเวณตำหนักหลวง ปลุกวานีกับสติฟตี้นกลางดึก พอมองตากันก็รู้โดยไม่ต้องเอ่ย ต่างลุกขึ้นสวมเสื้อคลุมและเร่งฝีเท้าไปยังห้องพระธิดา เมื่อทั้งสองไปถึง ไฟเปิดสว่างอยู่แล้ว ประตุนั่งมเล็กน้อยแสดงว่าคนสุดท้ายที่เข้าไปคงรีบร้อนจนไม่สนใจปิดให้สนิท

บนแท่นบรรทม เจ้าหญิงเทราปตีในวัยสิบแปดพรรษายังหลับสนิท แต่พลิกกายกระสับกระส่าย คุณวรณีกับท่านหญิงกมลานั่งประกบคนละข้าง ทำอะไรไม่ได้นอกจากคอยเช็ดเหงื่อที่ผุดพราวเต็มหน้าผาก

สติฟกับวานีเข้าไปนั่งแทนที่ได้แต่เฝ้ามองใบหน้าบิดเบี้ยวของพระธิดา สลับกับลูบไล้ใบหน้าและเรือนผม หวังจะส่งผ่านความรักความห่วงใย ลดทอนความเจ็บปวด หวาดกลัว หรือความรู้สึกเลวร้ายใดๆ ก็แล้วแต่ให้ลดน้อยลง แต่ดูจะเป็นการสูญเปล่า

“เหมือนเสียงสิงโตคำราม แต่กินรินปุระไม่เคยมีสิงโต” ปารวตีเปรยกับท่านหญิงกมลลาซึ่งย้ายไปนั่งที่ปลายเตียง

สติฟสบตากับปารวตีแล้วรวบหัตถ์เรียวชาวผ่องที่เย็นเฉียบมากุมไว้

เพื่อส่งกำลังใจและผนึกกำลังปกป้องบุตรสาวผู้เป็นประจักษ์แก้วตาดวงใจให้รอดจากกองภัยไม่ว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม แม้กระนั้นทั้งสองก็ทำได้เพียงอยู่เคียงข้างและเฝ้ามองธิดาดำดิ่งสู่อดีตกาล

การระลึกชาติผ่านความฝันที่ห่างหายไปหลายปีกลับมาพร้อมกับเสียงสิงโตคำราม นี่เป็นสัญญาณว่าเวลาแห่งการปราบมารใกล้จะมาถึงแล้วใช่หรือไม่...

“สิงโตเป็นสัตว์พาหนะของพระแม่ทศกัศป หากส่งมาบ้วนเปี่ยนใกล้ๆ เช่นนี้ อีกไม่ช้า...” ท่านหญิงกมลาทอดถอนใจหนักหน่วง อีกสามคนในห้องก็ทำอาการเดียวกัน ต่างภาวนาให้พระธิดาตื่นบรรทมโดยเร็ว เพราะแน่ใจว่าความฝันที่กำลังเผชิญอยู่ในตอนนี้คงไม่น่ารื่นรมย์นัก

ยี่สิบปีก่อนพุทธศักราช

พลม่านาขบวนจากราวป่ารอบนอก จัดแถวเรียงสี่ผ่านช่องเขาอันเป็นทวารเมือง จากนั้นขบวนช้างทรงของราชาแห่งกินรินปุระก็เคลื่อนเดี่ยวตามมาช้าๆ เป็นภาพที่สง่างามจับตาจับใจยิ่งนัก ด้วยกษัตริย์นั้นสวมเครื่องทรงเต็มอิสริยยศจอมทัพ เกราะทองแวววาวสะท้อนประกายแดด พูชนกนิรีซึ่งประดับยอดมालาเกราะพลีไว้ไหวกับสายลม ประทับตัวตรงผึ่งผายสมเป็นชาติยะชาตินักรบบนคอคชสารตัวมหึมา งาแหลมยาวกว่าหกศอก หลังคลุมตาดทองประดับพู่หลากสี

เหล่าแม่ทัพนายกองบนรถศึกและทหารราบพลธนูที่ตามเสด็จล้วนมีรูปร่างสูงโปร่งแต่แข็งแรงตามชาติพันธุ์ ทุกคนแต่งกายเต็มยศ ครบครันทั้งเกราะหนังและสรรพอาวุธขัดมันวาว พวกที่เดินเท้าก้าวเป็นจิ้งหะดูจสวนสนาม เสียงฝีเท้าดังกระหึ่มไปทั่วหุบเขาทั้งห้าของวงแหวนคีรีชั้นใน ขบวนพยุหยาตราเนี่ยยาวทะลุแนวป่ารอบปุระไปจนถึงริมฝั่งแม่น้ำสีทันดร ซึ่งโอบรอบวงแหวนอีกชั้นหนึ่ง

พระเนตรของมหาราชาตลอดจนถึงดวงตาของพลทหารเป็นประกาย

แววาว แม้สีหน้าซึ่งขังด้วยมาดทหารหาญ ทว่าประดับด้วยรอยยิ้มแห่งความปลื้มปีติ ด้วยกำลังพลเพียงหมื่นนายนี้เพิ่งได้ชัยชนะจากการทำศึกปกป้องมาตุภูมิ เอาชนะปรปักษ์ที่มีกำลังทหารมากกว่าเกือบสามเท่าจากแคว้นมหาอำนาจอย่างนเรนทราในชมพูทวีป ที่หวังครอบครองกินรินปุระซึ่งเป็นแคว้นเล็กๆ ในวงล้อมสองเทือกเขาและสายน้ำซึ่งมั่งคั่งด้วยเงินแห่งอัญมณี และเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างชมพูทวีป แคว้นแคว้นในแถบนี้มาลึกับดินแดนที่ราบลุ่มภาคเหนือ เฉพาะค่าผ่านแดนและภาษีการค้าก็ทำให้ห้องพระคลังของราชาแห่งกินรินปุระล้นปรี่ ถึงกับมีคนเปรียบเปรยเกินจริงว่ากองสูงพอกับยอดหิมาวัตร

รานีเทราปตีทอดพระเนตรการเคลื่อนไหวพลจากลานหน้าตำหนักหลวงแห่งวังภูผาวาริน ดวงพักตร์งามซึ่งดูปลาบปลื้ม วรองค์ซึ่งห่มด้วยสำหรับสีชมพูสดตบงกชมองตามขบวนทัพ โบกพระหัตถ์ให้พระสวามีและเหล่าทหารทั้งๆ ที่ไม่แน่ใจว่าคนเบื้องล่างจะมองเห็นหรือไม่ เพราะหมู่ตำหนักซึ่งตั้งอยู่บนชะง่อนผาของยอดบรรพตีสุงจากพื้นดินลึกลับ

ชาวกินรินให้ร้องกึกก้องต้อนรับราชาและเหล่าันกรบดั่งแข่งกับเสียงน้ำตกสองสายที่ไหลลงมาจากยอดเขาหนาสองด้านของตำหนัก แล้วไหลสู่ชั้นน้ำตกที่ลดหลั่นลงไปจนบรรจบกับลำน้ำไหลวนซึ่งหล่อเลี้ยงรอบเมืองเบื้องล่าง ก่อนทะลุช่องเขาไปบรรจบกับแม่น้ำสีทันดร

พระนางบัญญัติให้จัดเครื่องบวงสรวงเทพเจ้ารอไว้ล่วงหน้า ด้วยแน่ใจว่าพระสวามีต้องไปยังถ้ำวิญญาลัยบนเขาไกรลาสเพื่อสักการะสินธพ-ยมุนาเทพผู้พิทักษ์กินรินปุระเป็นครั้งแรก ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ

เขาไกรลาสอยู่ตรงข้ามกับภูบรรพตอันเป็นที่ตั้งของตำหนักหลวง แต่เนื่องจากทรงของรานีเทียมม้าและขบวนเล็กกว่า จึงทันรับเสด็จราชาอมเรศวรพอดี

เทราปตียืนรออยู่หน้าบันไดทางขึ้นวิญญาลัย เมื่ออมเรศวรลงจากหลังช้างและเดินตรงเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้มพรั่งทั้งใบหน้าและดวงตา นาง

ก็ต้องข่มความรู้สึกอยากโผเข้าไปกอดรัดด้วยความคิดถึง ก้มลงแตะปลายนิ้วกับปลายบาทของสามี แล้วจึงยืนขึ้นมอบพวงมาลัยกุหลาบร้อยสลับกับดอกรักตามประเพณีต้อนรับสามีของสตรีกินริน ทว่าอมเรศวรไม่อดกลั้นความรู้สึก จึงรวบร่างมเหสีผู้เป็นนางในดวงใจเข้ากอดแนบแน่น ความรัก ความคิดถึงเอ่อท้น ด้วยต้องจากไปรับศึกบริเวณชายแดนปลายทิวหิมาลัย นานแรมเดือน ราษฎรที่มารับเสด็จและชมบารมีพากันโห่ร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

“คิดถึงเหลือเกิน” เขากะชิบแนบหู ก่อนปล่อยร่างบอบบางจากอ้อมกอดอย่างแสนเสียดาย จับจูงขึ้นบันไดสู่วิญญาลัยเพื่อประกอบพิธี “พี่อยากอยู่ตามลำพังกับเจ้าเร็วๆ เหลือเกิน อยากรักให้หายคิดถึง แล้วก็มีหลายเรื่องที่ยากเล่าให้ฟัง” อมเรศวรกะชิบขณะเดินเคียงคู่ สีสหน้าตื่นเต้นเหมือนเด็กอยากอวดของเล่น “พี่มีของขวัญมามอบให้เจ้าด้วย”

“น้องไม่อยากได้สิ่งใด แค่່ท่านพี่ชนะศึกกลับมาปลดอภัยไว้บาดแผลน้องก็ดีใจที่สุดแล้วพะยะ” เทราปตีกะชิบตอบ สบตาวาวหวานของสามี

“ยอดรัก ถ้าเราอยู่กับสองคน พี่จะให้รางวัลทั้งงามทั้งน้ำคำและน้ำใจ แต่จันใจว่าเวลากับสถานที่ไม่อำนวยกับรางวัลที่อยู่ในใจพี่เลย” อมเรศวรเกี้ยวมเหสี ทว่ามีความจริงจังจริงใจแทรกอยู่ในน้ำเสียง “พี่ไม่อาายที่จะบอกว่แม้อยามประอาวรุกับคู่สัประยุท์บนหลังช้าง พี่ก็ยังมิเจ้าใจ พี่สู้สุดฝีมือคิดแต่ต้องชนะศึกและรอดชีวิตกลับมาหาเจ้าให้จงได้”

ระหว่างพิธี ราชันประทับคอยพระสวามีที่ศาลานอกถ้ำ ด้วยมีเพียงกษัตริย์ซึ่งเป็นมณูษย์กึ่งเทพและเป็นผู้สืบทอดวงศ์กินรีมานานหลายพันปีเท่านั้นที่มีสิทธิ์สื่อสารกับเทพผู้พิทักษ์

เทพคัสตรา อินทรา-อาตมัน เป็นความลับที่บอกต่อจากกษัตริย์สู่กษัตริย์ จนกระทั่งบัดนี้ เวลาล่วงมาหลายพันปีนับแต่กำเนิดกินรินปุระ ยังไม่เกิดเภทภัยถึงขั้นต้องอัญเชิญมาใช้ สิ่งหนึ่งที่แหงนขึ้นไปจากการเล่าขานจากปากสู่ปากหลายพันปีคือ สถานที่ที่พระแม่ทุรคาเก็บรักษาเทพคัสตรา

เทราบตีจืดจ้อรอคอยสามี มองตรงไปที่ปากถ้ำ จึงไม่เห็นหรือได้ยินเสียงผีทำจนกระทั่งบุรุษร่างสูงใหญ่วัยเบญจเพสซึ่งสวมชุดเกราะอ่อนของทหารระดับแม่ทัพก้าวเข้ามาหยุดยืนหน้าพลลา ไบหน้าของเขาสะดุดตาไม่แพ้เรือนร่างกำยำด้วยมัดกล้ามเนื้อแบบคนที่จับอาวุธและใช้กำลังต่อสู้เป็นประจำ ดวงหน้าประกอบด้วยรูปร่างตาเฉียงเฉียง ตาดำใหญ่ตัดกับตาขาวเรื่อฟ้า คิ้วเข้มหนาดั่งปีกนก จมูกโด่งเป็นสันตรงสมชาย แต่ปากหยักย่อยและแดงเรื่อเหมือนสตรี ผมของเขาเป็นส่วนที่งดงามที่สุด ชายหนุ่มถอดหมวกเกราะหนีบไว้ใต้แขน ไหมดำล้อมยามกระทบแสงแดดซึ่งถูกเสยจากไบหน้าอย่างง่าย ๆ หิ้งตัวสลวยระไรล่งกว้างลงมาถึงกลางแพงอก ความคมเข้มและอ่อนช้อยตัดกันอย่างลงตัวบนไบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตร

“พี่สกันดา...” เทราบตีกระซิบเรียก หัวใจอบอุ่นอ่อนโยนทุกคราที่เห็นชายผู้ที่นางรักใคร่ใกล้ชิดดุจพี่ชายร่วมอุทร แต่ความรู้สึกดังกล่าวก็มาพร้อมกับความฉงนสนหะห์และน้อยเนื้อต่ำใจว่าเหตุใดก่อนที่ราของค์ก่อนจะสู่ขอนางให้อมเรศวร พี่ชายคนนี้จึงออกเดินทางไปผจญภัยในแดนไกล แล้วหายสาบสูญไปร่วมสามปีโดยไม่มีคำอำลา

อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวไร้จุดหมายของสกันดาลกลับมีประโยชน์ต่อบ้านเมือง เพราะไปอยู่ในหมู่บ้านรอบนอกนเรนทราขณะเกณฑ์ไพร่พลเพื่อยกทัพมาตีกินรินปุระพอดี เขาจึงเป็นผู้นำข่าวมาแจ้งแก่มหาเสนาบดีสหัสันย์ผู้เป็นบิดา กินรินปุระจึงมีเวลาเตรียมแผนรุก-รับ และเลือกชัยภูมิในการทำศึกได้ก่อน

นอกจากนั้นสกันดายังอาสานำทัพหน้าไปประมือกับข้าศึกที่กำลังเคลื่อนพลผ่านชมพูทวีปและดินแดนเชิงหิมาวัตร ทั้งทำสงครามแบบกองโจร ปล้นสะดมเสบียงและสรรพาวุธ ตัดทอนกำลังข้าศึกด้วยการถล่มหินจากยอดเขาลงมาทับทหารม้าและพลเดินเท้าบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมากตลอดทาง กว่าทัพของนเรนทราจะมาถึงริมฝั่งแม่น้ำชิระ ชายแดนกินรินปุระ ทั้งแม่ทัพนายกองและไพร่พลต่างก็สูญเสียวัยและขวัญกำลังใจ

ทัพหลวงและทัพหลังของกินรินปุระจึงใช้กลศึกเอาชนะได้อย่างไม่ยากเย็น โดยทำที่ถอยร่นข้ามแม่น้ำกษิระกลับไปฝั่งกินรินปุระ ทหารนเรนทราตาม รุกไล่ แต่ส่วนใหญ่ข้ามไปไม่ถึงฝั่ง เพราะแม่น้ำกษิระนั้นแม่น้ำวนราบเรียบ ไหลเอื่อย แต่เบื้องใต้เชื่อมวรากด้วยไหลจากยอดเขาสูงที่ต่ำ ทั้งยังมี เกาะแก่งแห่งหินระเกะระกะ ล้วนเป็นอาวุธธรรมชาติที่สังหารศัตรูซึ่งไม่รู้ ร่องน้ำตื้นและทางน้ำที่ปลอดภัยเช่นทหารกินริน

นอกจากปรากฏการณ์อย่างแม่น้ำกษิระ สกัณดา ยังเสนอให้ ปักแนวห้วยหรือขวางไว้ใต้น้ำเป็นกับดักเรือแพและมนุษย์อีกทางหนึ่ง ด้วย เหตุนี้ข้าศึกจึงรอดมาถึงฝั่งกินรินปุระได้น้อยเต็มที แต่ถึงจะผ่านด่านแม่น้ำ มาได้ พลธนูและทะเลวงฟันก็รอดตัวรับอยู่บนฝั่ง ครั้นพอถอยร่นข้ามกลับ ไปก็ต้องปะทะกับทัพหน้าที่ล้อมตลบหลังซ้ำเติม

การสู้รบที่ริมฝั่งแม่น้ำกษิระดำเนินไปเพียงสามวันก็รู้ผลแพ้ชนะ เมื่อ ฝ่ายนเรนทราสร้างกลยุทธ์แก้หนักที่กินรินปุระวางไว้ไม่ได้ ต้องเสียทหาร ไปกว่าครึ่ง ส่วนมหิธาแม่ทัพใหญ่พ่ายแพ้อเมริศวรในการยุทธหัตถิริมฝั่ง กษิระ

อมเรศวรจับแม่ทัพนายกองระดับหัวหน้า รวมทั้งภรรยาและบุตรธิดา ที่รอนแรมตามทัพพม่าด้วยเป็นตัวประกัน ส่วนทหารที่เหลือก็ปลดอาวุธแล้ว ล่ามพวนพาไปปล่อยที่ชายแดน มิได้คิดสังหารทิ้ง ด้วยเห็นว่าทหารที่ไว้ แม่ทัพหรือผู้นำนั้นไว้พิษสงไม่ต่างกับมดปลวก ครั้นจับเป็นเชลยก็จะกลายเป็นภาระไว้ประโยชน์สำหรับชาวกินรินซึ่งไม่นิยมการค้าหรือใช้แรงงานทาส

เทราปตีทราบความเป็นไปของการศึกเป็นระยะๆ ผ่านพลนัสาร ทุกครั้งที่เห็นทหารควมม้าเร็วขึ้นเขาบรรพต นางจะไปยืนรอนหน้าตำหนัก ใจลั่นระทึกด้วยหวังว่าจะเป็นข่าวร้าย...พระสวามีบาดเจ็บหรือสิ้นพระชนม์ ทัพกินรินพ่ายแพ้ หรือสกัณดาผู้นี้เป็นอะไรไป

ทหารราชของครักษ์ตบเท้าแสดงความเคารพปลูกเทราปตีจากวงค์ หันเห็นสายตาที่พวกเขามองสกัณดา มีทั้งความยำเกรงและเคารพรัก ทุกคน

ประจักษ์ว่าเขาคือผู้นำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาสู่ทัพकिनริน...จริงอยู่ อมเรศวร เป็นจอมทัพผู้เก่งกล้าทั้งการสู้รบบนหลังม้าและยุทธหัตถี ทว่ากลยุทธ์และเหลี่ยมคึกทั้งปวงนั้นมาจากสมองของบุรุษผู้นี้

“ข้าดีใจเหลือเกินที่พี่กลับมาอย่างปลอดภัย” เทราปตียิ้มด้วยความปิติ

แม่ทัพหนุ่มคุกเข่าข้างหนึ่งกับพื้นและค้อมศีรษะต่ำให้รานีตามธรรมเนียม ไบหน้าคมสันเรียบเฉย นัยน์ตาคมกล้าเปล่งแววอาวุธแฉวหนึ่ง ทว่ากะพริบตาครั้งเดียวก็นิ่งสนิทประดุจหวังน้ำลืกล้ำเช่นเดิม ไม่เปิดโอกาสให้เทราปตีหรือผู้ใดเห็นถึงกันบึ้ง

“เข้ามาเตือน” เขาเอ่ยขึ้น “ระวัง...”

เสียงพูดหยุดลงเมื่อทหารกับประชาชนที่เฝ้าแหนอนอยู่เปลี่ยนอิริยาบถจากนั่งๆ ยืนๆ รอเฝ้า เป็นคุกเข่าค้อมตัวต่ำแสดงความเคารพสูงสุด สักงาและเทราปตีหันไปมองทางปากถ้ำ เห็นอมเรศวรมองตรงมา

เทราปตีใจหายวาบเมื่อเห็นไบหน้าหมองคล้ำ ผิดเป็นคนละคนกับตอนเข้าไปในถ้ำ...เกิดอะไรขึ้นระหว่างพิธีกระนั้นหรือ นางลูกจากศาลาตรงไปหาพระสวามีด้วยความเป็นห่วงสุดหัวใจ ลืมสกันดากับเรื่องที่กำลังสนทนากันเสียสิ้น

ราษฎรเฝ้าร้องถวายพระพร อมเรศวรหันไปยิ้มและโบกมือ ช้อนความกังวลไว้ภายใต้สีหน้ายิ้มแย้มเบิกบาน หันไปจับจูงชายาลงจากเขาและนั่งราชรถกลับสู่ตำหนักหลวง ไม่เหลือบแลสกันดาสหายที่โตมาด้วยกันและแม่ทัพหน้าผู้ร่วมศึก ทั้งยังนำชัยชนะมาให้

คืนนี้จันทร์เพ็ญแจ่มฟ้าจนอนมเรศวรมองเห็นดวงหน้างามพริ้มเพราของชายายามนิทราได้ชัดเจน กษัตริย์หนุ่มพลิกกายตะแคงมองอย่างหลงใหล ปลายนิ้วไล่แผ่วผิวไปตามนวลแก้มและเรียวปาก ร่างแน่นน้อยแต่อวบสะพรั่งในส่วนอันควรนิทราลึกล้ำไม่รับรู้สัมผัส เพราะอ่อนเพลีย

จากการรับตีกรักหนักหน่วง ราชานุ่มจุ่มพิตหน้าผากนวลเนียนอย่าง
แสนรัก ก่อนค่อยๆ ลูกขึ้นเดินไปที่หน้าต่าง

มีสตรีผู้เป็นยอดดวงใจอยู่ในอ้อมแขน เกียรติเกริกก้องจากชัยชนะ
เหนือศึกใหญ่ และความจงรักภักดีของปวงประชาในอุ้งมือ ผู้เป็นกษัตริย์
ยังต้องการสิ่งใดอีก แต่เหตุใดจิตใจจึงพลุ่งพล่าน หากความสงบมิได้

ที่จริงนั้นรู้คำตอบดี ว่ามีถึงสามประการ

คำตอบแรกคือผู้เป็นสหายและขุนศึกคู่ใจ...สกันดา แม่เป็นสหายรัก
แต่ก็เป็นคู่แข่งกันมาแต่เด็ก อมเรศวรเป็นรัชทายาทแห่งวงศ์กนิริน สมควร
เป็นหนึ่งในทุกด้าน ทว่าพระอาจารย์ผู้ฝึกสอนทั้งสองมาด้วยกันต่างยอมรับ
ว่าสกันดามีเขาวนัปัญญาเหนือกว่ามากนัก คนเหล่านั้นไม่เอ่ยตรงๆ แต่
แววตาที่มองสกันดาเผยความยกย่องชื่นชม

‘หากเปรียบกับลูกธนู อมเรศวรก็เป็นศรอันแหลมคม หากยิงถูกเป้า
ย่อมมีผลทำลายล้างสูง ทว่าน่าเสียดายนักรที่ก้านขาดสมดุล แม้ผู้น้าวธนู
มีฝีมือปานใดก็อาจพลาดเป้า ส่วนสกันดานั้นดุจลูกธนูที่สมบูรณ์แบบ
ด้วยหัวศรคมปลาบและน้ำหนักสมดุลตลอดก้าน เมื่อพุ่งออกจากแฉ่งย่อม
ตรงเข้าเป้าที่เล็งไว้ไม่คลาดเคลื่อน’

นั่นคือคำเปรียบเปรยที่เขาแอบได้ยินจากพระอาจารย์คนหนึ่ง จุด
ความริษยาและคิดชิงดีชิงเด่นกับสหาย ยากนักที่จะห้ามความรู้สึกเช่นนั้น
เมื่อแม่แต่พระบิดายังตรัสก่อนสิ้นพระชนม์ไม่นานนัก

‘สกันดาเปรียบได้ดังดาบสองคม ต้องหยิบจับด้วยความระมัดระวัง
หากใช้ถูกวิธีจะให้คุณอนันต์ เป็นขุนพลผู้ค้ำจุนบัลลังก์ของเจ้าให้มั่นคง
ทว่า...แม้เจ้าพลั้งพลาดไม่ระวัง ก็อาจนำมหันตโทษมาให้เช่นกัน จำคำพ่อ
ไว้ให้ดี’

อมเรศวรไม่เคยลืม รู้ทั้งรู้ว่าพระบิดาทรงเล็งเห็นความเก่งกล้า
สามารถของสกันดาและชี้ให้เห็นคุณค่าและรู้จักปฏิบัติต่อคนที่จะเป็น
ฐานบัลลังก์ในอนาคต แต่ด้วยอคติ พระดำรัสเหล่านั้นกลับตอกย้ำความ

หวาดระแวงแคลงใจที่มีต่อสหายให้ลึกล้ำยิ่งขึ้น และเสริมให้หนักแน่นมั่นคง
 ทุกครั้งที่เห็นคนผู้นั้นอยู่ใกล้พระชายา แม้เธอราบตีจะมีเขาเพียงผู้เดียวใน
 หัวใจ แต่เขาก็รู้ว่าสกันดาไม่เคยตัดใจจากนางเลย จากไปสามปี แววดา
 ที่มองนางก็ยังเปี่ยมด้วยความอาวรณ์ ผู้อื่นหรือเธอราบตีอาจไม่เท่ากัน แต่
 ผู้ที่เป็นสหายและคู่แข่งกันมานานชั่วชีวิตกลับเห็นเด่นชัดดุจอาทิตย์ยาม
 เที่ยงวัน

คำตอบที่สองคือเซलयสาวแสนสวยชาวเรนทรา นางมีเรือนร่างอวบ
 อิมเร้าระคะ และใบหน้ากับดวงตาดึงยั่วชวนเชียวชวนกว่า ผิวนั้นเล่าแม่คัลลา
 แต่นวลเนียนแปลกตา แตกต่างจากหญิงกินรินซึ่งผิวขาวอมชมพู หรือ
 พระนางเธอราบตีซึ่งมีผิวนวลล่อต้งกลีบมะลิ ความห้าวหาญและความ
 เฉลียวฉลาดของนางดึงดูดใจ มิใช่ความงาม นางทำให้ทหารยามรอบ
 พลับพลาที่ประทับถึงยี่สิบคนต้องโทษตืดรวนเพราะเล็ดลอดเข้าไปเกือบถึง
 พระแท่น ดีที่สกันดาซึ่งเข้าเฝ้าเป็นการด่วนมาพบเหตุการณ์เข้าพอดี แม่ทัพ
 หนุ่มต้องการประหารนางเป็นเยี่ยงอย่าง แต่นางอ้างตัวว่าเป็นนักเล่นิทาน
 ประจำราชสำนักนเรนทรา และเสนอตัวถวายงานเล่นิทานก่อนบรรทม
 เป็นการยืดชีวิต นั่นยิ่งทำให้เขาทิ้งในความเจ้าปัญญา รู้จักหาวิธีเอาตัวรอด
 เมื่อความรู้สึกนั้นผนวกเข้ากับความอยากเอาชนะสกันดาทำให้เขายอมไว้ชีวิต
 นาง...

ซาตานย่อมหาหนทางครอบงำจิตใจมนุษย์ได้เสมอ นั่นเพราะกันบั้ง
 แห่งจิตมนุษย์คือกิเลสตัณหาซึ่งเป็นอาวุธทำลายล้างคุณธรรมความดี ความ
 เชื่อดังกล่าวดูจะเป็นการมองโลกและมนุษย์ในแง่ลบ ทว่าใช้อธิบายความ
 สัมพันธระหว่งอมเรศรกับนางเซलयได้ดี

ทุกคืนนับแรมเดือนที่เดินทัพกลับกินรินปุระ อมเรศรเรียกนางมา
 เล่นิทานก่อนนอน เพื่อหยามสกันดาว่าไม่ใส่ใจต่อคำเตือนของเขา บางครั้ง
 ยังเรียกมาเข้าเฝ้าฟังนิทานด้วยกัน หวังทำให้อีกฝ่ายอึดอัด ทว่าเจตนา
 นั้นก็แปรเปลี่ยนไปในเวลาไม่นาน... ทุกครั้งนางเซलयประทีนโคมระวังกลิ่นกาย

จนบรรดาทหารน้อยใหญ่ที่นางเดินผ่านต่างมองตามตาละห้อย แต่เสนห์เร้าร้อนนั้นหาไม่ผลต่อมหาราชาไม่ ใจและกายของเขาก็ดีและปรารถนาเพียงหญิงเดียว เจกเช่นเผ่าพงศ์กีนรีที่ซื่อสัตย์และรักเดียวจนวันตาย แต่เรื่องราวที่นางเฉลยเล่าให้ฟังนี้ลึ ดิตตจริงอยู่ในความทรงจำและปลุกเร้าความทะยานอยากของกษัตริย์หนุ่มที่ปรารถนาการยอมรับนับถือจากคนรอบข้างยิ่งนัก

อมเรศวรต้องการพิสูจน์ฝีมือและความยิ่งใหญ่ว่าเหนือสกันดา เพราะหลังจากเสร็จศึกครั้งนี้ เขาเห็นความเดือดุนและจงรักภักดีในดวงตาของเหล่าเสนาอำมาตย์และขุนพลเหล่าทหารยามมองสกันดา ทั้งที่ความรู้สึกเช่นนี้ควรมีให้เขาเพียงผู้เดียว

นางเฉลยเล่าให้ฟังถึงดินแดนในชมพูทวีป ซึ่งประกอบด้วยแคว้นแคว้นใหญ่ย่อย ล้วนมีอารยธรรมและวัฒนธรรมอันงดงามสูงส่ง มีผืนดินและแม่น้ำอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก รั้วรายด้วยการค้าขายกับแดนไกล เพราะมีทางออกทะเล นางเล่าถึงปราสาทหินสี่ชมพู พระราชวังหินอ่อน อิทธิพลของพราหมณ์ เทวาลัยแห่งพระคิเว พระพรหม และพระนารายณ์ รวมถึงคักติผู้ทรงฤทธิอย่างพระแม่อุมา พระสุรัสวดี และพระลักษมี

ในฐานะกษัตริย์แห่งแคว้นซึ่งเปรียบตั้งประตู่เชื่อมต่อระหว่างแดนหิมาลัยกับที่ราบลุ่มอาคเนย์ อมเรศวรเคยได้ยินได้ฟังเรื่องเหล่านี้มาบ้าง แต่คำบอกเล่าที่ใดๆ จากพ่อค้าวานิชนั้นเทียบไม่ได้กับการเล่าอย่างมีลีลันและใส่อารมณ์อย่างเต็มที่ของหญิงผู้นี้ น้ำเสียงของนางกระตุ้นอารมณ์ของอมเรศวรให้อีกheimเริงโรจน์ดุจสาดน้ำมันเข้าไปในกองเพลิง

‘เดิมทีพวกทวารวิศสร้างบ้านเมืองอยู่แถบลุ่มแม่น้ำสินธุ แต่ต่อมาถูกชนอารยันผู้แกร่งกล้าและเข้มแข็งกว่ารุกไล่จนถอยร่นไปสู่ภาคใต้ของชมพูทวีป จากนั้นพวกอารยันก็สร้างบ้านเมือง เกิดแคว้นแคว้นตามฝั่งยมุนา แม่น้ำคักติลิตีแห่งพระแม่คงคา ซึ่งไหลมาจากสรวงสวรรค์...’

นางใช้ทั้งตัวเล่าเรื่อง ร่างกายมือไม่ไปหมด อมเรศวรถอนสายตาและ

สมาธิจากนางไม่ได้เลย

‘ล้วนเจริญรุ่งเรืองทั้งการค้าและวิทยาการ มีตัวอักษรพราหมณ์จารึกเรื่องราวเพื่อให้ชนรุ่นหลังรู้เรื่องราวความยิ่งใหญ่ของกษัตริย์และอาณาจักร เกิดมหากาพย์ถึงสองเรื่องคือรามายณะและมหาภารตยุทธ^๑ เป็นเรื่องของการต่อสู้อันยิ่งใหญ่พิศแพรว’

นางหยุดพูด จ้องลึกเข้ามาในดวงตา กล่าวด้วยเสียงก้องกังวานให้เข้าใจสิ้นไหว ‘ไม่มีสิ่งใดคู่ควรแก่การเชิดชูสรรเสริญไปกว่าพระปรีชาสามารถและจิตใจอันหิยามหาญของกษัตริย์ยามเข้าต่อสู้ต่อธรรม สร้างความยิ่งใหญ่ให้แก่เผ่าพันธุ์อีกแล้ว’

คำพูดของนางเข้าถึงใจกษัตริย์หนุ่ม สามสิบราตรีที่สดับเรื่องราวที่นางเล่า ล้วนเพื่อลบล้างคุณธรรมในใจที่มีหมองอยู่แล้วให้มีดมืดลงดูจันทรคราส แล้วจุดไฟกิเลสให้ลุกโพลงเริงร้อน

ความยิ่งใหญ่แห่งเผ่าพันธุ์... พระองค์ได้แต่ครุ่นคิดวิธีที่จะทำให้บรรลุความยิ่งใหญ่เหนือผู้ใด แล้วจะมีใครให้คำปรึกษาได้ดีเท่าสหายยามวิกาลนางนี้

‘พงศ์กนิรินยิ่งใหญ่ไม่แพ้ผู้ใด กล่าวหาญเกรียงไกร เรารักสงบ แต่ฝีมือรบไม่เป็นรองใคร เจ้าประจักษ์ด้วยตัวเองแล้วนี้ แม้แต่ทัพพจนรทราที่ว่ายิ่งใหญ่นักหนายังพ่ายแพ้ราบคาบ’ อมเรศวรเชิดหน้า กล่าวอย่างลำพอง ผู้ฟังเก็บสีหน้าเรียบเฉย แต่ในใจมีความรู้สึกมากมาย หากราชาลวงรู้คงพะงะต่อความพยายามมุ่งร้าย

‘ข้าควรแสดงแสนยานุภาพให้เป็นที่ประจักษ์ในโลก ผากชื่อของพงศาไว้ใหม่มหากาพย์เช่นพี่น้องปาดนทพและรามากับลัษณะมันใช้หรือไม่’

‘แน่นอนเพคะ แต่ชนกนิรินเป็นเผ่าเล็กเท่ารังมด แม้มีจอมทัพที่

^๑ มหาภารตยุทธหรือมหาภารตะ เป็นมหากาพย์เรื่องสำคัญของอินเดียและศาสนาฮินดู แต่งโดยฤๅษีชเวียส เป็นเรื่องราวการต่อสู้ระหว่างพี่น้องตระกูลปาดนทพกับการ ซึ่งในที่สุดก็นำไปสู่มหาสงคราม

ยิ่งใหญ่เช่นพระองค์ แต่มีทหารกล้าแค่หยิบมือเดียว คงไม่พอสร้างความยิ่งใหญ่' ทั้งยอทั้งเหยียด นางล่อลอกกษัตริย์หนุ่มไปสู่หลุมพราง 'แต่ก็ไม่แน่ คึกครั้งนี้ท่านแม่ทัพหน้าสกันดายังใช้กลยุทธ์อันชาญฉลาดล่อลอกจนทัพพเรนทราย่อยยับ ไพร่พลฝ่ายกนิรินแทบไม่เสียเลือดเนื้อเลย'

นางเฝ้าจับตาดูและสังเกตเห็นความกินแหนงระหว่ากราชากับแม่ทัพตั้งแต่คืนแรก ตั้งใจหยอดท่อนท้ายเพื่อสร้างความแตกแยกหวาดระแวงให้ขยายใหญ่ยิ่งขึ้น สักดักันสกันดาไม่ให้ปกป้องอมเรศวรจากแผนร้ายของนางได้

และอมเรศวรก็ก้าวลงหลุมที่นางขุดรอไว้อย่างง่ายดาย

'บังอาจ! เจ้าโศคตินักที่ข้ายังอยากฟังเรื่องเล่าของเจ้าอยู่ ไม่เช่นนั้นหัวจะหลุดจากบ่า' กษัตริย์หนุ่มกระที่บบาทตวาดอึงจนทหารหน้าพลับพลาไหลเข้ามาดู แต่ถูกตะเพิดออกไป 'ข้าจะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นว่าแม่ไม่มีสกันดาข้าก็ยิ่งใหญ่ได้'

นางกระหึ่มยิ้มย่องในใจ แสร้งทำเป็นตกใจกลัวลนลาน ก้มหน้าซ่อนแววเยาะไว้มิติดชิด ละล่ำละลักเอ่ยวาจาที่หากเป็นศรก็เข้าเป้าทุกดอก 'อภัยให้แก่ข้าหน่อยด้วย มิได้มีเจตนาลบหลู่มหाराชาผู้ยิ่งใหญ่ แต่ข้าเป็นห่วงว่าทัพของแคว้นแคว้นในชมพูทวีปนั้น ยกมาต่อตีแต่ละคราล้วนมากมายหลายอักเซาหิณี^๒ ทั้งทหาร ช้าง ม้าและรถศึกนับหมื่นนับแสนที่เรียกพลจากเจ้าเมืองในอาณัติ แล้วพระองค์จะทำประการใดเพื่อรวบรวมสรรพแสงและไพร่พลให้เทียมเท่า ไม่เสียเปรียบในการยุทธ์'

เห็นนางเซลดหวาดกลัว อมเรศวรก็สมเพชเวทนาและเหิมเกริมระคนกัน อยู่กับนางคราได้รู้ลึกรู้ลึกว่าตนยิ่งใหญ่หนักหนา 'จะยากอะไร ข้าก็จะยกทัพไปตีเมืองต่างๆ รวบรวมกำลังพลและสรรพอาวุธไปเรื่อยๆ จนพร้อม

^๒ กองทัพที่มีการจัดกระบวนพร้อมมูลตามหลักการจัดทัพของอินเดียบราณ มีทหารทั้งหมด ๑๐๙,๓๕๐ คน ประกอบด้วยช้าง ๒๑,๗๗๐ เชือก ม้า ๖๕,๖๑๐ ตัว และรถศึก ๒๑,๗๗๐ คัน

จะต่อตีนครใหญ่ จึงค่อยยกไปทำรบ'

'โอ้ ทรงพระปรีชาเลิศล้ำยิ่งนัก' นางเซलयคลานเข้าไปจุมพิตพระบาท แล้วเงยหน้าขึ้นมองราชาด้วยแววตาเทิดทูนบูชา 'ข้า້น้อยมั่นใจว่าสักวันหนึ่ง จะได้เห็นราชาแห่งกินรินปกครองมณฑลมหาราชอาณาจักรแห่งชมพูทวีป'

กษัตริย์หนุ่มปลาบปล้ำและเห็นภาพตามคำพูดของนาง หารู้ไม่ว่า นางเซलयลอบยืมเยาะ แม่ไม้อาจใช้เสน่ห์ช่วยวนให้หลงใหลในเรื่องนางและ เพชรส แต่ก็ยั่วให้หลงตัวเองได้สำเร็จ นี่ละเครื่องมือที่นางจะใช้ลากจูง อมเรศวรไปในทิศทางที่ต้องการ

คำตอบที่สามซึ่งเป็นสิ่งที่มั่นใจว่าจะนำชัยมาให้ในการศึกเพื่อครอบครองความยิ่งใหญ่ นั่นคือเทพคัสตราอินทรา-อาตมันท์องค์อินทร์ประทาน แก่สินธพ-ยมนา หากได้ไว้ในอุ้งหัตถ์ คงชนะศึกน้อยใหญ่ได้ไม่ยาก ตามคำบอกเล่าของพระบิดาที่ถ่ายทอดมาจากบุพการีกษัตริย์ เทพคัสตรานี้มีไว้เพื่อ ปกป้องกินรินปุระ และมีเพียงกษัตริย์เท่านั้นที่อัญเชิญมาใช้ได้ ประการหลังนี้ ไม่เป็นอุปสรรค ด้วยทรงเป็นหน่อเนื้อเชื้อวงศ์กินริน แต่ประการแรกนี้ สติตรงข้ามกับเจตนารมณ์ของเขา

ในพิธีบวงสรวงวันนี้ อมเรศวรบำเพ็ญภาวนาในถ้ำนานนับชั่วโมง พรา้สวดอ้อนวอนของค้อมรินทร์และเหล่าเทพผู้พิทักษ์แห่งกินรินปุระให้ เมตตามอบเทพคัสตราให้ เพื่อสร้างความยิ่งใหญ่แก่วงศ์กินริน ทว่าไม่มี นิमितหรือเสียงตอบรับ ข้า้เมื่อลืมตาก็ต้องตกใจจนผงะเมื่อเห็นสายตาของ สินธพ-ยมนาบนผนังถ้ำมองมาอย่างโกรธเกรี้ยว...เทพเทวาไม่เห็นพ้องกับ เขา ฤาเป็นเพียงอุปาทาน

แล้วจิตใจที่หม่นหมองจากในถ้ำก็ถูกซ้ำเติมด้วยภาพสั่นดากับ พระชายา อมเรศวรเคื่องซุ่นทั้งเทวาและสหาย เผ่าครุ่นคิดหาทางเอาชนะ

ความหึ่งหวงลดลงหลังจากได้รับความรักจากพระชายาจนอ้อมเอม เรียกความมั่นใจส่วนหนึ่งคืนมา แต่ความทะเยอทะยานและความหลงตน ที่นางเซลายเผ่าเติมให้เต็มล้นอยู่เสมออย่างไม่พรัอง ทำให้กระวนกระวายไม่รู้จับ

อมเรศวรถอนใจ พรุ่งนี้จะเรียกนางเชลยผู้มีฝีปากและปัญญาตั้งใจ
มาเข้าเฝ้า เพื่อจะได้ความคิดดีๆ...กษัตริย์หนุ่มแย้มพระโอษฐ์ เทราปตีตั้ง
พอใจนางเชลยคนนี้แน่ๆ ชายาของเขาชอบฟังเรื่องราวของแดนไกล ผักใฝ่
ความรู้

อมเรศวรถอนใจอีกครั้ง ทว่าคราวนี้ด้วยความปลอดภัยที่แก้ปัญหา
ได้สำเร็จ หารู้ไม่ว่ากำลังก้าวถลาลู่กับดักที่นางเชลยขุดล่อไว้

เทราปตีมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของพระสวามีซึ่งเหม่อมองจันทร์พลง
ถอนหายใจเหมือนทุกซีใจ หรือหมกมุ่นครุ่นคิดถึงใครหรืออะไร สีหน้าหมอง
คล้ำของอมเรศวรตอนออกมาจากวิญญูลัยหวนกลับมาสะกิดความคิดอีก
ครั้ง มีความในใจ มีทุกข์โศกอันใด หรือเป็นอาการปกติหลังการรบที่ต้อง
คร่าชีวิตมากมาย คงไม่มีใครมีความสุขกับเรื่องนี้ โดยเฉพาะชาวकिनรินซึ่ง
มีธรรมชาติรักสงบ

เสียงถอนหายใจดังมาเข้าหูอีกครั้ง ก่อนดวงพักตร์คมสันจะเงยขึ้น
มองจันทร์...เทราปตีเย็นวาบในใจ ท่าทางแบบนี้เหมือนตกอยู่ในห่วงรัก...
รักใคร คิดถึงใครเล่า ในเมื่อนางซึ่งเป็นชายาก็นอนเคียงข้าง หรือขำลือที่
ได้ยืมข้าหลวงซุบซิบกันว่าอมเรศวรได้นางเชลยเป็นนางห้ามและหลงใหล
ถึงขั้นเรียกเข้าเฝ้าทุกคืนจะเป็นความจริง

ความรู้สึกลอยออกเสวยแห่งปลาบ ปลอดภัยตัวเองไม่ให้พุ่งชาน ชาวकिनริน
นั้นซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อชีวิต การคบขู้ขลุ่ยชายหรือมากัวหลายเมียถือ
เป็นเรื่องน่ารังเกียจ แม้แต่กษัตริย์ก็ไม่ใช่ว่าจะข้อยกเว้น และบทรักเมื่อหัวค้ำ
ยาวนานจนถึงกึ่งกลางราตรีก็บอกถึงความรักความคิดถึงมากมาย...เป็นไป
ไม่ได้ นางบอกตัวเอง แต่ในส่วนลึกของหัวใจยังหวาดระแวง

‘เข้ามาเตือน’ เสียงของสกันดาแว่วอยู่ในหู ‘ระวัง...’

ระวังอะไร หรือจะเป็นเรื่องนี้?

เทราปตีรีบหลับตาเมื่ออีกฝ่ายผลจากหน้าต่างกลับมาทอดร่างลง
ตระกองแนบชิดอย่างแสนรัก ก่อนหลับไปด้วยกัน

ความรักเต็มปรีทั้งสองหทัย แต่ความแคลงใจและความลับเริ่ม
เติบโตขึ้นบนทอน ประดุจวัชพืชที่เกาะเกี่ยวแยงอาหารจากไม้ใหญ่ แม้
ไม่อาจล้มไม้ต้นนั้นลงได้ แต่ก็ทำให้แคระแกร็น

ความคิดสุดท้ายก่อนเทราปตีหลับไหล...พຽ່ງนี้จะเชิญสัันดามาพบ
ซักถามให้กระจ่างว่าอะไรทำให้พระสวามีทรงทุกข์ใจ

อมเรศวรตัดสินใจได้เช่นกัน...พຽ່ງนี้ต้องตามนางเชลยมาพบ ให้
ถวายตัวรับใช้ใกล้ชิดเทราปตี จะได้เรียกมาปรึกษาหารือได้สะดวก